

EDGAR WALLACE
THE DAUGHTERS OF THE NIGHT

I.S.B.N. 973-95915-6-6

EDGAR WALLACE
FIICELE NOPTII
TRADUCERE DE LIA CRIȘAN

>1

EDITURA VREMEA S.C. BUCUREȘTI 1993

COPERTA DE SILVIA COLFESCU

©Toate drepturile asupra acestei versiuni rezervate
editurii VREMEA.

CAPITOLUL I

Jim Bartholomew stătea în capul mesei sale de lucru, în ținută de călătorie, și-și privea din când în când ceasul, fremătind de nerăbdare.

Directorul celei mai importante filiale a băncii South Devon Farmes arăta prea tânăr pentru această funcție și neîndoielnic că tatăl său, care fusese pînă la moarte directorul corporației, avusese o oarecare legătură cu avansarea lui.

Dar cine ar fi fost dispus să vadă în el doar un tânăr elegant, amator de cai de rasă, și și-ar fi închipuit că talentele tinărului Bartholomew se limitează doar la dresarea ogarilor și la condusul dansului în clubul vânătorilor, și-ar fi schimbat părerea îndată ce s-ar fi aflat de cealaltă parte a mesei de lucru, discutind afaceri.

Jim își privi ceasul și oftă.

Desigur, nu avea nici un motiv serios să rămînă la birou pînă la ora închiderii, cînd abia cu o zi înainte întocmise bilanțul și numerarul fusese expediat, încă de dimineață, la Exeter.

Adevărul e că Bartholomew o făcea dintr-un soi de respect pentru adjunctul lui. Acest gentleman îl amuza și totodată îl enerva; iar dacă i se întîmpla să se entuziasmeze uneori de conștiinciozitatea lui Stephen Sanderson, erau momente cînd dogmatismul și rigiditatea acestuia față de regulamentul și rutina bancară îl plictiseau inexplicabil. Jim Bartholomew aruncă din nou o privire spre ceas, își luă cravașa de pe masă și trecu în biroul adjunctului.

Stephen Sanderson reacționează exact cum se aștepta Jim:

își privi mai întîi superiorul, apoi pendula de deasupra ușii, care-și urma tic-tacul zgomotos.

— în doua minute închidem, domnule Bartholomew, spuse el înțepat, strecurînd în această

simplică constatare a unei stări de fapt o nuanță de dezaprobare.

Sanderson era un bărbat de patruzeci de ani harnic și eficient, căruia numirea lui Jim Bartholomew la conducerea filialei din Moorford îi provocase năruirea uneia dintre cele două ambiții ale vieții sale. Nu avea nici un motiv special să-și iubească superiorul; Bartholomew era un om degajat, care se distinsese în război; îi plăcea sportul și nu disprețuia nici micile frivolități ale vieții. Sanderson, care era un tip sobru, avid de lecturi serioase, aprecia preferințele șefului său ca limitându-se la orizontul lecturii de vacanță. Pe deasupra, Sanderson mai avea și o slăbiciune pe care Jim Bartholomew o detectase datorită unui ciudat spirit de investigație, ceea ce îl pune pe el, pe Sanderson, într-o situație jenantă.

— Am tras obloanele, domnule Sanderson, spuse Jim zîmbind. Nu cred că două minute în plus sau în minus contează așa mult.

Domnul Sanderson pufni pe nas fără să-și ridice ochii de pe hîrtie.

— Cum decurg investigațiile criminalistice? întrebă Jim cu humor.

Omul puse tocul jos/roșind pentru slăbiciunea sa.

— Permiteți-mi să vă spun, domnule Bartholomew, rosti el cu înflăcărare, că vă bateți joc de una dintre ocupațiile mele care ar putea fi foarte utilă băncii și intereselor ei, într-o bună zi.

— Sînt convins de asta, spuse cu blîndețe Jim, oarecum jenat că-l provocase.

— Am descoperit recent printr-un prieten de la New York, cu care sînt în corespondență, firele unui caz deosebit, spuse emoționat Sanderson, întinzîndu-i un plic. Aici se află ceva care v-ar putea stîrni interesul, în ciuda scepticismului dumneavoastră.

Cînd era surescitat, vocea lui Sanderson căpăta

inflexiuni guturale care-i trădau ascendența nordică. Pentru Jim Bartholomew, acestea erau un semnal de alarmă.

— Dragă prietene, spuse el, dar asta e un studiu excelent, pentru care te felicit. Cind lucram la Centrul Naval de informații mă gîndeam serios să practic meseria de detectiv.

Domnul Sanderson privi din nou ceasul.

— E timpul să plecați, spuse el cu un ton categoric. Jim părăsi rîzînd banca. /

Calul, lăsat în grija rindașului de J.a., localul Royal In/yej^ pregătit pentru călărie^îl încălecăfe jstrăhătujașul în trap^ ușor de-a lungul pantei^e/duced spre coastă. Trecînd de niște vile răzlețe,/ajunse, în cele din urmă, după un urcuș greu, la o mică depresiune căreia localnicii îi spuneau Strachina Dracului.

Pe creasta așa numitei "străchini", în apropierea fortului, aștepta, profilîndu-se în lumina crepusculară a soarelui, o siluetă' călare; Jim își struni calul și tăie drumul, urcînd panta accidentată pe scurtătură, printr-o albie bolovănoasă.

Fata care-l aștepta așezată în șea, adoptase o poziție mai comodă, scoțîndu-și una din cizmele bine lustruite din scară și așezînd-o de-a curmezișul, pe gîtul calului. Cu genunchiul îndoit, îl privea zîmbind pe Jim cum urca anevoios.

Chipul lui Margot Cameron oferea privitorului un contrast pe care numai maeștrii francezi mai reușiseră să-l realizeze în tablourile lor.

Impresia de paloare se datora buzelor ei foarte roșii ce estompau trandafiriul sănătos al obrazului, făcîndu-l să pară lipsit de culoare.

De aproape, roșul aprins al buzelor și aparenta paloare a feței se armonizau cu părul castaniu, bătînd în auriu, împletit într-o cosiță ce-i împodobește cuviincios capul.

Jim urcă spre ea călare/Âchițind un salut cu cascheta în mină. ria^s -

— Știi, spuse fata, coborîndu-și piciorul drept înapoi în scară, în timp ce te-așteptam aici, m-am gîndit și am ajuns la concluzia sigură, aproape obsedantă, că tu nu muncești decît atît cît să ai din ce trăi.

— Respect cu strictete orele de program, spuse Jim mulțumit de el însuși, ceea ce e cu totul altceva. Dacă, aflîndu-te de atîta timp în Anglia, n-ai descoperit că oamenii de afaceri englezi nu-și încep lucrul înainte de ora zece și că fac pauză de ceai la trei după-amiaza, iar la patru pleacă acasă, călătoria ta pe aceste meleaguri nu te-a învățat mare lucru.

Fata îl privi amuzată. Dacă ar fi ris cu ușurință, ar fi urmat ca în orele pe care le petrecea în compania lui Bartholomew să fie veselă tot timpul.

Călătoriră un timp în tăcere, pînă cînd Jim spuse:

— Apropo de gînduri și concluzii obsedante, m-a chinuit toată ziua gînduf că n-am să te mai vîd decît o dată și anume poimîine. Chiar intenționezi să pleci simbată?

Fata înclină afirmativ capul.

— Și vei lipsi...? își lăsă el întrebarea nedusă pînă la capăt.

— Nu știu, răspunse Margot scurt. Planurile mele de viitor sînt cam vagi. în linii mari, depînd deocamdată de ceea ce vor hotărî Frank și Cecile. Spuneau că am putea cumpăra o proprietate în Anglia și să ne stabilim pentru cîțiva ani aici; lui Frank nu i-ar surîde să mă lansez pe cont propriu. De altfel...

Ea se opri brusc.

— De altfel? o încurajă Jim.

— Aș putea, evident, să-mi găsesc eu însămi un rost în Anglia.

— Bineînțeles, spuse Jim fără prea multă convingere.

Fata se întoarse spre el.

— Nu ți-ar conveni? îl întrebă ea direct, dar Jim nu-i răspunse decît după un timp.

— Nu, admise el cu calmul obișnuit. Nu m-ar îngrijora să faci asta. M-aș bucura chiar să rămîi aici. Dacă n-ai fi atît de bogată eu... ei bine, cred că viitorul tău s-ar putea contura mai precis...

Fata aștepta o explicație, pe care el nu i-o dădu și pe care nici ea nu se încumetă s-o ceară.

Se opriră pe povîrnișul pustiu de deasupra colinelor.

Departe, la orizont, ca un minuscul nor albastru se zărea muntele Hay Tor și, la poalele lui, străbătînd un zăvoi firav care tîvea malul rîului Dart, se întrezărea sclipirea argintie a apei.

— Aici e singurul loc din Anglia unde pot respira, spuse fata trăgînd cu putere aer în piept.

— Respiră cit vrei, spuse Jim făcînd pe gazda amabilă. Apoi își opri calul și arătă cu cravașa spre coline:

— Vezi clădirea aia albă? Nu e, în realitate, o casă. Cred că a fost proiectată ori ca baracă de tras la țintă, pentru distracția unui împărat, ori ca azil pentru lunatici. O vezi?

— O văd, spuse fata, umbrindu-și ochii cu mina.

— Proprietatea se numește Tor-Towers. Presupun că ai întîlnit-o pe doamna Markham?

— Markham? întrebă fata increțindu-și fruntea. Nu, nu cred.

— E o compatriotă de-a ta. O altă doamnă extrem de bogată.

— E americană? întrebă surprinsă fata. E ciudat că n-am întîlnit-o, deși sîntem aici de un an.

— Nici eu n-am văzut-o decît o singură dată, spuse Jim. E o clientă a băncii, dar de obicei se ocupă Sanderson de ea.

— Tînără sau bătrînă?

— Tină ră de tot, spuse entuziasmat Jim, și frumoasă ca o... ai văzut vreodată la Luvru tabloul lui Greuze "L'Oiseau Mort"?¹ E tot atît de frumoasă ca femeia din tablou și ar fi putut fi modelul lui Greuze, mai puțin culoarea întunecată a părului.

Margot îl privea cu sprîncenele ridicate, puțin amuzată, dar în orice caz surprinsă.

— Vai, vai! spuse ea cu prefăcută dojană, ce entuziasm!

— Nu fi prostuță, Margot, spuse Jim roșind cu adevărat. Ți-am spus că n-am văzut-o decît o singură dată.

— Doar o dată? Totuși pari foarte impresionat.

— Da și nu, spuse Jim revenind la tonul său serios.

— Am înțeles, zise fata. Totuși ce părere ai?

1 Pasărea moartă - în 1. franceză în original (n.lr)

— Părerea mea este că aș fi putut s-o admir, dar are ceva în ea care mi-a provocat un bizar sentiment de tristețe.

Margot rise scurt

— Dintre toate căile către inima unui bărbat, "un bizar sentiment de tristețe" este cea mai scurtă, spuse ea. Să ne întoarcem.

își îndemnă calul pe cărarea care o lua spre valea rîului, dar și spre vadul Moor de la care își luase orașul numele de Dartmoor.

— Stai puțin.

Jim struni calul și, cînd fata se întoarse spre el, văzu în ochii lui ceva care o făcu să-și simtă inima zvîcnind mai puternic decît ar fi justificat-o bruscă oprire a calului.

— Margot, n-am să te mai văd mult timp, spuse Jim și vocea îi suna ciudat. Pleci și numai Dumnezeu știe cînd ai să te întorci. Și după plecarea ta, acest loc, pe care amîndoi îl consideram așa de frumos, nu va mai fi decît un pustiu blestemat, iertată fie-mi profanarea.

Margot îl privea tăcută.

— Iar eu am să fac ce-am Scut și pînă acum, ceea ce înseamnă că am să rămîn aici pentru totdeauna și am să devin un director de bancă septuagenar și chel. Și totuși, n-am fost destinat pentru asta, spuse revenind la tonul lui glumeț, niciodată n-am rîvnit să zac într-un birou și să țin piept unor inși care vor să stoarcă o poliță de o mie, la o garanție de cinci sute. Eram destinat să devin marinar, spuse el mai mult pentru sine, sau... de ce nu, hoț de bancă! Am o adevărată vocație de criminal, nu mi-a lipsit decît prilejul...

— Ce scop are toată pledoaria asta? întrebă fata ridicîndu-și privirea către el.

— Un scop important, viul, spuse Jim îndreptîndu-și spinarea, ceea ce la el era un semn sigur de nervozitate. Pledoaria asta înseamnă că te iubesc și nu vreau să pleci din țară, fără s-o știi. Așteaptă o clipă, spuse el crezînd că fata se pregătea să-i răspundă. (La drept vorbind, în ciuda mărturisirii pe care o făcuse cu privire la calitățile aerului din Dartmoor, fata respira cu oarecare dificultate.) Știu că ai fi preferat să nu-ți mărturisesc asta, dar n-o spui, de 10 teamă să nu mă rănești. Sînt într-adevăr vulnerabil, dar m-am eliberat de o serie de complexe, spunîndu-ți că te iubesc. Nu-ți cer să fii soția mea, Margot. Ar fi necinstit să mă gîndesc măcar la asta, chiar dacă nu risc să mă lovești cu cravașa. Vreau numai să știi că te iubesc și că am să muncesc. Am să părăsesc acest oraș sinistru... și poate că într-o zi... își încheie cuvîntarea cu cîteva vorbe de neînțeles.

Magot surîdea cu blîndețe, deși ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Ce om ciudat ești, Jim, spuse ea încet. După ce mi-ai făcut o propunere pe care tot tu ai luat-o înapoi, mic nu-mi rămîne decît să-ți spun că nu voi avea niciodată pentru tine sentimente de soră și că i-am promis lui Cecile să te aduc acasă la ceai.

Jim înghiți un nod, apoi, cu un oftat adine, își înfipse pintenii în cal și o luă înainte.

— Asta e! spuse el.

— M-aș mira ca "asta" al tău să fie egal cu "asta" al meu, spuse Margot și adăugă imediat: acum, hai s-o bîrfim pe frumoasa doamnă Markham. Pînă ajunseră la coloanele de piatră ale Moor House-ului, o clădire stranie din marginea Moorford-ului, pe care familia Cameron o inchiriasse pentru sezonul de iarnă, vorbiră în continuare despre acea doamnă frumoasă și despre alte nimicuri.

CAPITOLUL II

Frank, un american înalt și frumos de vreo treizeci și cinci de jni, care se întorcea de pe terenul de tenis, îi salută de departe pe sora sa și pe Jim.

— M-a vizitat adjunctul tău, spuse el, după ce duseră caii în grajd și Margot intrase.

— Sanderson? întrebă mirat Jim, ce naiba vrea? Ți-ai depășit cumva creditul?

Frank zimbi.

— Nu e vorba de ceva atit de prozaic, spuse el, omul n-a venit în interes de serviciu. E printre altele și detectiv amator, presupun că știi?

Jim oftă.

— O, Doamne, spuse el cu tristețe. A venit să caute aici cheia unei probleme sau, în sfîrșit, ceva în genul ăsta, nu-i așa?

Celălalt rise.

— Nu tocmai. Dar, cu o lună în urmă, mi-a cerut să-l recomand unui prieten de-al meu. Stînd de vorbă cu el într-o zi la bancă, i-am spus întîmplător, printre altele, că sînt prieten cu John Rogers, procurorul districtual. Acest Rogers este o celebritate în materie de criminalistică și are cea mai grozavă bibliotecă de specialitate din Statele Unite. M-a luat gura pe dinainte față de Sanderson al tău și i-am spus acest lucru. Rezultatul a fost că mi-a cerut o scisoare de

recomandare către John și, în consecință, m-a vizitat azi. S-ar părea că John l-a pus în posesia unor date importante și Sanderson vrea să-și clarifice câteva chestiuni, cum ar fi prerogativele guvernatorilor noștri și dreptul lor de a amnistia.

— Bine, dar ce vrea, la urma urmei? întrebă Jim după un moment de stînjeneală. Știi, mie nu-mi face niciodată confidențe, am senzația chiar că-l distrag de la investigațiile lui criminalistice.' Fapt e că nu sîntem în relații prea amicale.

Vorbind, Frank îl conduse în biroul său. Aici, răsfoi o agendă care se afla pe masă, oprindu-se la o anumită pagină.

— Am notat aici ceva după ce a plecat, spuse el, și adevărul e că Sanderson al dumitale nu e chiar așa de excentric cum pare. În clipa de față există aici, în Anglia, ceea ce el numește, cu oarecare romantism, "Marele Cvartet al crimei". Trei dintre membrii acestuia sînt compatrioți de-ai mei, cetățeni ai patriei mele iubite, iar celălalt un sud-american sau un spaniol care se dă drept italian și se numește Romano. Faptul că acest Romano e un criminal este bine stabilit. Ceilalți trei, ale căror antecedente sînt cunoscute, ar fi o pereche, domnul și doamna Trenton-Doc, (despre Trenton - soțul am aflat mai multe lucruri de la Sanderson) și, în sfîrșit, Talbot - un foarte experimentat falsificator. Sub numele aste» se prezintă ei înșiși, dar nimeni nu poate garanta că sînt cele adevărate sau că nu mai poartă din cînd în cînd și altele.

— Dar cum e posibil ca toți ăștia... începu Jim.

— Stai să-ți spun mai departe, îl întrerupse Frank. Cred că omul tău e pe drumul cel bun. Nu există nici un dubiu cu privire la existența acestor patru persoane ale căror acțiuni le urmărește cu perseverență. Sînt niște indivizi foarte activi și deosebit de agresivi. Poliția mai multor state din Europa și, firește, poliția americană le cunosc foarte bine îndeletnicirile. Fiecare dintre ei a

avut la un moment dat de-a face cu justiția. Treaba la care s-a înhămat Sanderson este să identifice pe acești patru infractori, ca fiind aceiași cu membrii unei bande constituite, autori ai furturilor de bijuterii ce au avut loc anul trecut la Paris și la Londra.

Jim dădu din cap.

— Am toate motivele, spuse el, să știu cum lucrează această bandă. Cum majoritatea serviciilor Asociației Bancare a primit tot timpul avertismente și indicii asupra metodelor pe care le folosesc, presupun că de la aceste comunicări strict confidențiale i-a venit lui Sanderson ideea; comunicările "strict confidențiale" fiind documente secrete pe care le primesc bancherii din toate țările nu numai de la asociații și colegii lor, ci și de la oficiile polițienești respective.

— Sanderson mi-a vorbit mult despre asta, spuse Frank. Intr-o bună măsură a participat și el la această acțiune, solicitînd, prin corespondență, forțelor polițienești din întreaga lume semnalmente și detalii asupra tuturor hoților de bijuterii și a jefuitorilor de bănci, identificați deja și, pe cît posibil, fotografiile acestora. L-am ajutat și eu prin prietenul meu procurorul districtual, care l-a anunțat într-o scrisoare pe Sanderson că i-a trimis un set de informații și fotografii. E drept că nu sosiseră încă pînă la venirea lui Sanderson, știi și tu, probabil, cit de neregulat circulă poșta americană.

— Și ce gînduri de viitor are Sanderson? întrebă cu nedumerire Jim. Vrea să se facă polițist? Bănuiesc că nu ți-a făcut prea multe confidențe?

Frank rîse.

— Ba da, spuse el. Mi-a vorbit despre ambițiile lui în mod... strict confidențial, dar n-a reușit să-mi smulgă promisiunea că n-am să-ți spun, cînd o să stau de vorbă cu tine. Pot conta pe tine, Bartholomew, că n-ai să-i faci reproșuri?

— Bineînțeles, răspunse Jim. Dacă aș fi știut că ia lucrurile așa în serios și că face o treabă așa bună, l-aș fi ajutat și eu.

— Ideea lui Sanderson și ambiția lui supremă este crearea Corpului de Protecție a Bancherilor, continuă Frank, ceea ce mi se pare o idee excelentă. Planul lui este să asocieze oameni cu aceleași vederi, din lumea finanțelor și să-i antreneze pentru detectarea crimelor bancare... Uite că vine Jones să ne cheme la ceai.

Frank se ridică și-l urmă pe Jim.

Odată ajunși în hol, Cameron schimbă brusc subiectul.

— O să-ți duc dorul, spuse el, dar sper că soarta ne va aduce înapoi în acest loc încântător.

Jim spera cu ardoare același lucru, dar se limită să-și exprime încuviințarea printr-un murmur politic.

— Călătoria asta i-a făcut oarecum bine soției mele. Cel puțin așa sper. S-a schimbat mult de la moartea surorii ei.

Era prima oară când Frank pomenea de boala soției sale. Până atunci Jim nu vorbise decît cu Margot despre asta.

— A murit pe neașteptate în Statele Unite, nu-i așa?

Frank își înclină afirmativ capul.

— Da. Pe cînd noi eram la Paris. într-o dimineață am primit o telegramă urgentă și Cecile a plecat a doua zi la New York. A ținut să plece singură și a mai prins-o pe sora ei în ultimele clipe de viață, biata fată. Nu și-a revenit pe deplin după această lovitură tragică! I-a marcat viața. Cecile nu ți-a vorbit niciodată despre sora ei?

— Nu, nu mi-a vorbit niciodată, iar eu am evitat subiectul.

— Cred că ai făcut bine, aprobă Frank.

Margot se schimbase și stătea cu Cecile Cameron, cumnata ei, în salon.

Doamna Cameron se ridică și-i întâmpină cu mâinile întinse. Era o femeie de vreo treizeci de ani, cu aspect plăcut și trăsături regulate. În ochii ei negri Jim deslușea umbra unei dureri ascunse.

— Slavă Domnului, am terminat bagajele, spuse doamna Cameron.

— Plecați miine? întrebă Jim.

— Vineri de dimineață, spuse gazda întinzându-i o ceașcă de ceai. Plecăm cu mașina pînă la Southampton, ca să expediem bagajele de cu noapte. Vreau să rămîn aici pînă în ultima clipă și în plus, călătoria în zorii zilei mi se pare mai agreabilă.

— Am dat ordin să vi se elibereze poimîine niște sume fabuloase, spuse Jim rîzînd, și nu știu ce va zice directorul nostru general cînd va afla că banca pierde patru clienți atît de importanți.

— Patru? întrebă doamna Cameron. Cine mai pleacă afară de noi trei?

— Doamna Markham de la Tor Towers va fi tovarășa voastră de călătorie. De altfel e și ea cetățean american.

— Markham? O cunoști Frank?

Frank negă.

— Nu e din New York, explică Jim. Cred că vine din Virginia. Ne vizitează cu regularitate țara și de data asta și-a depus bijuteriile la noi. În ce mă privește, aș fi preferat să n-o facă. Îmi displace responsabilitatea de a păzi diamante în valoare de o sută de mii de lire sterline în tezaurul băncii și de a le expedia în deplină securitate la Londra, în vederea călătoriei sus-numitei doamne pe mare.

— Doamna Markham, spuse Frank, pe gînduri. E curios că n-am întîlnit-o niciodată. Tînără sau bătrînă?

— Tînără, spuse Jim, n-am văzut-o nici eu decît o singură dată de la distanță. Se pare că treburile administrative le

lasă pe seama intendentului ei, un domn simandicos pe numele de Winter, prototipul servitorului de casă mate. Întrucît de toate afacerile acestei doamne s-a ocupat Sanderson, eu ştiu foarte puţine lucruri despre ea, în afară de faptul că e o femeie bine, că are tone de bani, că e văduvă şi că-şi petrece mai tot timpul pictînd şi făcînd schiţe ale Dartmoorului. Presupun că trei persoane respectabile ca voi nu vor fi afectate de compania unei a patra şi că, în general, veţi fi centrul celei mai alese societăţi de pe vapor. Aţi reţinut un apartament?

— Da, spuse Frank, am reţinut apai tamentul "B", cel mai bun de pe vapor; cit despre societate, o bună prietenă a soţiei mele, o anume doamnă Dupreid, călătoreşte cu noi; merge şi Jane, nu-i aşa? zise el întorcîndu-se către soţia lui.

— Da. confirmă aceasta, am primit chiar dimineaţă o scrisoare de la ea. Apropo de ceea ce spuneai, domnule Bartholomew, nu cred că va fi mare înghesuială pe vapor şi, în ce mă priveşte, călătoriile pe mare mă deprimă îngrozitor. Cît despre Jane Dupreid, nu putem conta pe ea pentru partidele noastre, zîmbi ea, nu prea are stofă de marinar; se închide în cabină din clipa în care vaporul se desprinde de chei şi rămîne acolo, pînă cînd trecem de Sandy-Hook.

Conversaţia celor trei devie în continuare spre vapoare, pasageri şi extravaganţele lor. Margot era neobişnuit de tăcută şi gînditoare. Cecile remarcă acest lucru:

— Eşti prea tăcută, Margot. Ce ţi s-a întîmplat?
Margot ieşi din reveria ei cu o tresărire.

— Ce are tăcerea mea aşa de extraordinar? întrebă ea surizînd. Parcă aţi fi într-o călătorie în care toată lumea sare în sus alarmată văzînd că s-au oprit motoarele. Adevărul e că-mi pare rău că plec de aici.

Frank îşi plimbă privirea de la sora sa spre Jim şi înapoi spre ea, zîmbind.

— O, da, spuse el impasibil.

— Poate că sînt cam demodată, dar, într-un fel, detest orice schimbare.

— Nici nye nu-mi face plăcere să plec, dar n-avem ce face. Trebuie să lămurim situația proprietății mătușii Marta. Văzu o licărire de speranță în ochii lui Jim și adăugă:

— Sună ca și cum am face doar o scurtă călătorie și ne-am întoarce curînd; în realitate, trebuie să ne ocupăm serios de niște proprietăți și terenuri miniere, în care sîntem cointeresați, ceea ce înseamnă că ne vom petrece iarna în California.

Jim oftă.

— Bine - spuse el - mă veți găsi aici și poate că n-o să lipșiți atît încît, la întoarcere, să găsiți plăci comemorative care să marcheze trecerea voastră prin unele clădiri, dacă nu și vreuna dedicată acelui plicticos muritor care sînt.

— Poate vei deveni un monument și în jurul tău se va construi un amfiteatru, sugeră Margot, intrînd în joc.

— Am de ales între două căi - spuse de astă dată cu un ton solemn Jim. Prima, să mă dedau plăcerilor vieții, făcîndu-mi veacul prin diverse localuri de agrement și eventual să pun pe picioare o crescătorie de oi, iar a doua, să jefuiesc banca și să fac orașul să sară în aer. E foarte tentant să jefuiesc banca, spuse, pîrînd că reflectează adine. De n-ar fi decît diamantele frumoasei doamne Markham...

— De ce pui întotdeauna în fața numelui doamnei Markham adjectivul "frumoasă", întrebă Margot nu fără o umbră de ironie.

— Din lipsa altui adjectiv mai potrivit, răspunse Jim cam în doi peri...

— Ei bine, sper totuși că orașul nu va sări în aer cît vom lipsi noi, spuse Frank întinzîndu-i din nou ceașca soției sale.

— Vai! exclamă Jim deodată, privind ușor tulburat mîna întinsă a doamnei Cameron, ce inel splendid!

— E nostim, nu? spuse impasibil Frank, dă-mi-l să-l arăt domnului Bartholomew.

Cecile Cameron ezită o clipă, apoi își scoase inelul din deget și-l întinse oaspetelui.

Era o bandă lată de aur care părea mai degrabă sculptată decît modelată și apoi turnată. Poate tocmai acest aspect îi atrăsese atenția lui Jim, care se apropie de fereastră ca să-l examineze mai bine. Modejul era cu totul neobișnuit. Pe banda lată se aflau trei femei cu cap de șarpe, delicat și frumos cizelate pînă la cele mai fine amănunte ale chipului, cu toate că nici una din ele nu măsura mai mult de o optime dintr-un inch. Jim examinează cu atenție inelul, admirînd îndelung șerpilor cu trupuri îngemănate, pe spatele cărora se întrezăreau aripi și, în cele din urmă, îl înapoie doamnei Cameron, șoptind ca pentru sine:

— "Fiicele nopții". O adevărată operă de artă.

— "Fiicele nopții"? se miră doamna Cameron.

— Da. Cele trei furii. Niște zeități romane care pedepsesc pe muritorii răufăcători.

— N-am auzit niciodată că s-ar numi "fiicele nopții", murmură Cecile, punîndu-și inelul în deget.

— Cunoștințele mele mitologice sînt cam ruginite, se explică Jim zîmbind, dar denumirea asta mi-a rămas în minte. Inelul dumneavoastră e cu adevărat o operă de artă, doamnă.

— Ai avut noroc să-l vezi, spuse Frank, soția mea nu-l poartă decît o dată pe an, de ziua morții tatălui ei, nu-i așa, draga mea?

— Da, spuse Cecile Cameron, tata ni l-a dăruit mie și surorii mele. Era un mare cunoscător și a copiat acest inel după un model care se află la Luvru. Nu este..., șovăi ea, ceea ce s-ar putea numi o amintire plăcută, dar tata era așa de mîndru de acest inel care

era opera lui personală, încit, de dragul lui, îl port o dată pe an.

Doamna Cameron nu pomeni de sora ei moartă și Jim puse acest lucru tot pe seama amintirilor triste.

— Și e cu atît mai prețios, completă Frank, cu cît inelul de la Luvru a fost furat în nouăzeci și nouă, nu știu dacă-ți amintești, iar aceasta este singura copie din lume.

Margot se așezase la pian și cînta o melodie pe care Jim o primi ca pe o frîntură din bucuria acelei zile, a cărei amintire ar fi urmat să-i însoțească restul vieții. Își trase un scaun lingă Margot.

— Cîntă-mi, te rog, ceva ca să-mi liniștești nervii chinuiți, zise el.

— La vîrsta dumitale n-ai dreptul să ai nervi chinuiți... La vîrsta asta... începu ea, dar se opri.

— Cine știe unde vei fi săptămîna viitoare la ora asta, spuse Jim. Cu ce vapor pleci?

— Cu Ceramia.

— Supranumit Marele Scoțian! Bătrînul Stornoway este căpitanul și bătrînul Smythe, inginerul-șef.

Margot își roti taburetul spre el și-și așeză mîinile în poală.

— Și, mă rog, cine sînt acești venerabili domni bătrîni?

— Frank, se adresă ea peste umăr fratelui său, vino să ascuți cîte ceva despre niște prieteni ramoliți ai domnului Bartholomew.

— Nu sînt de fapt bătrîni, rectifică Jim, în schimb sînt niște foarte buni prieteni ai mei. Știți că în timpul războiului am fost în marina militară, îndeplinind cam toate funcțiile care există pe vas, de la magazioner și fochist pînă la ofițer de informații. Stornoway era căpitan pe "B 75", un distrugător al Serviciului Special, iar eu eram ofițer de legătură pe același vas. Patrulam în nordul Scoției. Smythe era inginer-șef, așa ne-am cunoscut foarte bine, iar cînd ne-au scos...

— V-au scos? întrebă Margot, cum adică?

— Am fost pur și simplu torpilați într-o zi rece de februarie și am stat toți trei în apă timp de douăsprezece ore. Firește, în asemenea condiții poți să cunoști un om.

Margot rîse.

— I-ai scos tu din mormîntul de apă sau ei pe tine? întrebă ea ironică.

— Ne-am salvat reciproc, răspunse Jim cu jumătate de gură și fata intuî că în spatele acestei stîngace declarații se ascundea un act de eroism greu de relatat; drept care hotărî să-l caute pe acel S:ornoway cu prima ocazie, ca să se lămurească.

Jim nu putea rămîne, cum ar fi dorit toți, la masă, pentru că avea de scris un lung raport în noaptea aceea, astfel că Margot îl însoți cîțiva pași pe jos.

— Deci ai de gînd să jefuiești banca, după ce te părăsesc, întrebă fata.

— Și de ce nu? ripostă el. E așa de simplu. Trebuie să știi, draga mea, că am înclinații criminale.

— întotdeauna te-am suspectat că ai un caracter slab, dar niciodată că ai avea înclinații criminale. Presupun că...

— Ce înțelegi prin caracter slab? o întrebă Jim.

— Păi, șovăi Margot, cred că ești nehotărît și într-o anumită privință îți lipsește încrederea în tine însuși.

— Dumnezeu mare! exclamă Jim cu uimire. Și eu care credeam că sînt cel mai sigur de mine, cel mai hotărît om din lume.

— Ești, în unele privințe. Ba chiar înclini să fii încrezut, continuă ea cu maliție, dar într-altele...

Jim se opri și o privi în ochi.

— Să-mi spui imediat unde-am greșit. N-ai să mă lași în această țară binecuvîntată, pe care, de binecuvîntată ce e, o părăsești, cu tot felul de insinuări enigmatice asupra caracterului meu. Cu ce ți-am greșit?

— Cred că ești prea englez, spuse fata.

• — Adică încăpăținat? Sper totuși că nu-mi reproșezi faptul că aparțin națiunii celei mai realiste și mai cu picioarele pe pământ.

Margot rîse.

— Cred că ești greu de cap. Atîta tot.

— O, atîta tot, o îngîină Jim, adăugînd pe un ton mai serios: presupune că sînt gata să mă consider greu de cap, că sînt convins că cea mai valoroasă răsplată e la îndemîna mea, că aș cunoaște o ființă minunată, plină de grație și generozitate, gata să mi se dăruie mie, care am exact atîția bani, cit să-mi dau seama de sărăcia mea. Presupune că știu toate astea și că am hotărît în sinea mea că pentru fericirea noastră trebuie s-o merit printr-o realizare deosebită. Ai mai susține că sînt greu de cap?

Margot nu reuși să vorbească, dar își strecură mîna într-a lui și își continuă în tăcere drumul.

— Aș vrea să te mai văd, spuse fata, fără să-și privească partenerul. Nu vrei să vii la Southampton să ne vezi plecînd?

-E o idee, spuse el, deși despărțirea va fi foarte dureroasă pentru mine. Totuși așa am să fac; voi sosi la Southampton cu trenul, dimineață. ■ — N-ai putea veni cu noi în mașină?

— Nu pot, spuse Jim, am treabă la Londra vineri dimineață, dar am să plec de cu noapte la Londra, să-l întîlnesc pe directorul meu general și am să iau apoi trenul spre Southampton. Și acum, noapte bună. El își desprinde mina și ea privi peste umăr. În urma lor un servitor aducea calul lui Jim.

— Noapte bună, răspunse fata. Și să nu vii mîine cu calul, nu am timp să călărcesc.

— Nu vii mîine în oraș cu doamna Cameron? întrebă Jim.

— Poate că da, spuse Margot.

Jim se avîntă în șea, în timp ce Margot mîngîia botul calului.

— Dacă, întrebă ea brusc, dacă încerci să faci avere, ai să recurgi la o metodă foarte rapidă, nu-i așa?

El îi puse mîna pe cap și ea își ridică ochii spre ai lui.

— Va fi a dracului de rapidă.

Domnul Stephen Sanderson grimișe__o lungă scrisoare din Americă și jetrecuse toată noaptea lucrînd luînd note^)/6on^annd_ noile date primite de la prietenul lui ftaftk Cameron cu voluminosul material pe care îl clasificase și-l fișase anterior.

vEra o muncă de burată 'Iar g"»phm SffnH<*Ptr>n o făcea cu plăcere/ Avea de citit cu atenție un mare număr de extrase, dii ziare, referitoare la valul de jafuri și de crime care se abătuse asupra Angliei și a Franței. Și trebuia să compare metodele menționate în aceste extrase, cu cele pe

CAPITOLUL III

care i le furniza raportul primit de la New York.

Lucră pînă cînd lumina, ce se filtra prin perdeaua ferestrei, deveni cenușie. Pe masa lui de lucru era expusă o duzină de fotografii cu bărbați și femei. Le așeză cu o răbdare minuțioasă, combinîndu-le ca pe niște piese ale celui mai fascinant joc de puzzle. Doar una sau cel mult două piese nu se potriveau. Și cînd revenise, după numai cîteva ore de somn, avu revelația emoționantă că era posibil ca fragmentele pe care le considerase dispartate să-și găsească și ele locul în rezolvarea jocului.

La ora zece, cînd veni la birou, Jim își găsi adjunctul șezînd la masa lui de lucru cu ochii în fundul capului, dar mult mai bine dispus decît își amintea să-l fi văzut vreodată.

— Bună dimineața, domnule Sanderson.

— Bună dimineața, domnule Bartholomew.

Lui Jim îi stătea o întrebare pe vîrfurile buzelor, dar se abținu s-o pună. Își privi adjunctul cu un nou soi de respect.

— E ceva deosebit de interesant în această dimineață? întrebă el, agățându-și pălăria în cuier și dezbrăcându-și trenziul, pe care și-l luase fiindcă ploua când plecase de acasă.

— Nimic, domnule, spuse Sanderson, manifestînd ca întotdeauna un respect plin de pedanterie. Am pregătit banii pentru domnul Cameron și pentru doamna Markham.

— Foarte bine. Dar această doamnă nu și-a epuizat contul?

— Nu, domnule. E drept, contul ei nu era prea mare, cam 2000 de lire, dar a mai lăsat în depozit, pentru cînd o să se întoarcă. îl aștept pe domnul Winter dintr-un moment în altul. Vreți să-l vedeți?

— Cine e Winter? A, da, intendentul. Nu, mulțumesc, spuse Jim cu indiferență. Dar dacă insistă el să mă vadă, mă găsește în birou.

Jim intră în biroul lui închizînd ușa, iar Sanderson își reluă lucrul. Nu trecu mult timp și auzi o bătaie în ușă; un funcționar intră și anunță: domnul Winter.

— Roagă-l să intre, spuse Sanderson.

Domnul Winter era un bărbat viguros și jovial, cu favoriții negri. El îi întinse lui Sanderson o mînă mare și, așezîndu-se la invitația acestuia, îi prezentă o fițuică roz pe care directorul adjunct o examinează cu atenție.

— Bun. Presupun că stăpîna dumitale e foarte emoționată în preajma plecării înapoi, în America.

— Nu, domnule, spuse zîmbînd Winter. Vă rog să mă credeți că la Tor Towers sînt în general prea puține emoții. E cel mai plictisitor fel de viață pe care l-am cunoscut vreodată. Toate sînt așa cum trebuie, și mîncarea și locuința, dar e o viață îngrozitor de monotonă.

— Și cînd plecați?

— La noapte, domnule. Mergem cu mașina pînă la Bournemouth și, de-acolo, mîine în zori ne îmbarcăm.

— Va fi o excursie plăcută pentru dumneata.

Virstnicul domn își frecă chelia.

— Și da, și nu, spuse el evaziv. N-am plecat niciodată din Anglia și nu știu cum am să mă descurc cu americanii ăia. Desigur, doamna Markham e o persoană foarte agreabilă și dacă toți ar fi ca ea, m-aș simți bine. Dar faptul că n-am traversat niciodată oceanul și n-am călătorit niciodată cu vaporul mă face, cum e și firesc, puțin nervos.

— O să fie bine, îl încurajă Sanderson. Apoi sună și îi încredință cecul funcționarului:

— Adu, te rog, banii pentru cecul ăsta, spuse el.

— Ar mai fi ceva, domnule, spuse intendentul, întinzîndu-se pe deasupra mesei și coborînd vocea, doamna Markham e puțin cam îngrijorată în privința bijuteriilor pe care vi le-a încredințat și m-a rugat să aruncăm o privire asupra lor, ca să vedem cît de bine au fost ambalate; adevărul e, domnule, că mi-a cerut să mă conving că bijuteriile se află încă în posesia dumneavoastră.

Sanderson își îngădui unul dintre rarele lui zîmbete.

— Nu cred că trebuie să-și facă griji în această privință. Presupun că e neliniștită din cauza furturilor de bijuterii care au avut loc.

— ăsta e adevărul, confirmă Winter cu emfază, stăpîna mea spune că a mai fost o dată prădată pe cînd se afla în America și de aceea îi este frică.

— Cred că sînt în măsură s-o liniștesc, spuse Sanderson, și ridicîndu-se se îndreptă spre ușa blindată care se afla în fundul camerei sale de lucru. Manevră două chei și îndată ușa se deschise iar el dispăru în dosul ei.

Se întoarse imediat aducînd un pachet.

— Vreți să-l desfac? întrebă el, indicînd pachetul cu banda sigilată cu care acesta era legat.

— Nu, domnule, spuse Winter. E destul să rupeți puțin hîrtia, așa cum mi-a cerut doamna Markham, ca

să mă pot uita înăuntru. După cît am înțeles, bijuteriile se află într-o casetă de sticlă.

— A fost ideea doamnei Markham, spuse Sanderson, și n-o găsesc deloc rea.

El apucă un colț al hîrtiei și-1 rupse cu prudență descoperind o cutie lunguiață de sticlă.

— Astea sînt.

Domnul Winter se aplecă și se uită cu admirație la porțiunea vizibilă a unui colier de diamante, care strălucea în lumină.

— E în regulă, domnule, spuse Winter, iată și sigiliul doamnei Markham. Și îi întinse o etichetă pe care scria "Stella Markham" și oaia.

— Ce mai e și asta? întrebă mir?» Sanderson și domnul Winter rîse încet.

— Doamna Markham este o femeie minunată care se gîndește la toate. "Winter", mi-a spus, "după ce domnul Sanderson va rupe hîrtia, ar fi bine să lipiți această etichetă pe bandă, astfel ca nimeni să nu poată crede că pachetul a fost desfăcut fără știrea mea".

Apoi linse eticheta și, cu un "scuzați-mă, domnule!", o aplică pe colțul rupt al hîrtiei.

— Ah! Iată un domn care nu e deloc pe placul stăpînei mele, spuse el deodată cu o mișcare a capului către fereastra care dădea spre High Street.

Urmărindu-i privirea, Sanderson văzu doar spatele unui ins bondoc, pe care încercă în zadar să-1 identifice.

— Cine era? întrebă el, n-am apucat să-1 văd bine.

— Tipul de la Farmer Gold, un individ abject care și-a permis s-o gonească pe doamna Markham de pe proprietatea lui, cînd a vrut să facă niște schițe. • — Mă mir, pentru că proprietarul de la Farmer Gold e de obicei un om la locul lui, spuse Sanderson. Mă duc să pun pachetul la locul lui, în seif, așa că îi puteți spune doamnei Markham că bijuteriile se află în deplină siguranță.

Apoi veni funcționarul cu banii pe care meticulosul domn Winter îi numără de trei ori. îi puse în buzunar și, cînd să se ridice, Sanderson îl reținu:

— Aș vrea să discutăm despre un lucru, domnule Wiitter, spuse el, dacă-mi puteți acorda cinci minute din timpul dumneavoastră.

— Cu cea mai mare plăcere, spuse domnul Winter.

— în America ați putea culege cîteva informații care-mi sînt necesare, mai ales din călătoria pe vapor.

— Nu știu dacă voi fi capabil s-o fac, domnule. Nu prea sînt îndemînat.

— O, va fi foarte ușor s-o faceți, spuse Sanderson rîzînd ușor. Vor călători cu dumneavoastră domnul și doamna Cameron.

— Cameron? repetă Winter.

— Da!

— Sînt vecini de-ai noștri? îi cunosc oare?

— Nu știu dacă îi cunoașteți, dar locuiesc aici la Moor House.

— A da, americanii, se lămuri Winter, iar Sanderson li explică amănunțit în ce consta serviciul pe care i-l cerea, vorbindu-i nu cinci minute, ci douăzeci. Socoti că-i necesar să-i expună mai pe larg problema, ca să-i poată cîștiga încrederea, ceea ce și făcu.

Din biroul lui, Jim auzea un murmur în camera alăturată și. aruncînd o privire prin porțiunea de geam transparent de deasupra ușii, înregistrează expresia gravă a lui Sanderson și zîmbi. Apoi sigilă plicul în care pusese o epistolă pe care tocmai o isprăvise și trecu în biroul de vizavi.

— N-a venit doamna Cameron? îl întrebă pe funcționarul care se afla acolo.

— Nu, domnule. E aici numai domnul Winter, intendentul doamnei Markham.

— Spune-i domnului Sanderson că mă întorc în zece minute, spuse Jim și ieși în High Street.

Era agitat și nerăbdător. Privea cu atenție stăruitoare chipurile oamenilor ce treceau pe lângă el și pe care, probabil, n-avea să i cunoască niciodată. Se îndrepta în direcția casei Cameronilor, recunoscînd în sinea lui că ceea ce făcea era lipsit de sens. La jumătatea drumului văzu o mașină coborînd încet dinspre Moor Hill. Mașina se opri la semnul lui și Cecile Cameron îl recunoscuse prima.

— Încotro, așa devreme? îl întrebă ea.

În mașină se mai afla un pasager, anume Margot, care, fără să întrebe nimic, era curioasă să vadă ce pretext va inventa Jim.

— Am vrut să vă întîlnesc pe dumneavoastră, spuse Jim și, urcîndu-se în mașină, se așeză pe una dintre straponune.

— Nu și pe Margot?

- Și pe Margot, admise Jim fără să clipească, știu că sînt stupid de patetic, dar regret plecarea voastră.

— Cred că toți am dori să rămînem, spuse Cecile. Chiar și Margot.

— Chiar și Margot, o ironiză cumnata ei.

— Nu poți găsi un pretext să vii cu noi? întrebă doamna Cameron.

— Pretextul l-am găsit de mult, spuse Jim.

Margot privea insistent prin geamul mașinii, pîrînd interesată de orice și de toate, mai puțin de tînărul în costum de tweed care stătea, la mică distanță, pe strapontina din fața ei.

— Poate că am să-mi fac drum pînă acolo, dacă nu vă întoarceți repede, continuă Jim. Într-o bună zi, în timp ce-o să fiți în apartamentul vostru de la etajul douăzeci și nouă al somptuosului Goldrox Hotel și veți suna cameristul, va apărea în locul acestuia Jim Bartholomew și va spune: "mi-a ' venit așa o idee să dau o fugă pînă aici, la doi pași".

Mașina se opri în fața băncii. La intrare, Sanderson vorbea cu vizitatorul său.

— Și acum, spuse Jim, să ne ocupăm puțin de onorabilele afaceri ale băncii.

Se opri înmărmurit, privind fața doamnei Cameron: era albă ca o moartă, buzele-i păliseră și chipul îi încremenise într-o expresie de groază.

Jim se întoarse și-l văzu pe Sanderson.

Acesta îi spunea chiar atunci ultimele cuvinte intendentului doamnei Markham, pe care-l condusesese pînă în stradă și nu văzuse sosirea mașinii. Jim o privi din nou pe Cecile, care tremura de parcă ar fi fost cuprinsă de friguri.

— Doamne, spuse ea sufocîndu-se, o Doamne!

Fără să-i fi văzut, Sanderson intrase din nou în bancă.

— Ce s-a întîmplat, dragă Cecile? Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întîmplat? întrebă Margot, cuprinzînd-o în brațe.

— Nimic, nimic...

Jim amuțise de uimire.

» Sanderson?! Ce putuse vedea Cecile Cameron în ochii acestui om cu fața total inexpressivă, încît s-o aducă, pe o femeie atît de echilibrată, într-o asemenea stare de teroare? N-avea nici o îndoială că Sanderson fusese cel care declanșase spaima doamnei Cameron și, coborînd din mașină, o însoți către intrare.

— O, nu e nimic, am fost de-a dreptul stupidă, îngîină Cecile Cameron în timp ce Jim o conducea în biroul lui,- doar o ușoară senzație de leșin, am avut-o și altădată. Te rog să mă ierți, domnule Bartholomew, că m-am dat așa în spectacol.

— Totuși ce-a fost, draga mea? întrebă neliniștită Margot.

— Nimic, nimic, doamna Cameron rîse forțat, n-a fost realmente nimic. M-a învăluit un fel de ceață. Vrei să te ocupi dumneata de mine, domnule Bartholomew? Nu prea țin să-l văd pe adjunctul dumitale.

Intîmplarea îl neliniștise și pe Jim. El intră în biroul lui Sanderson și-l găsi stînd impasibil la masa lui de lucru ca și cînd n-ar fi avut nici o legătură cu situația în care o adusese pe Cecile.

— Mă ocup eu de contul doamnei Cameron, spuse Jim.

— Foarte bine, domnule, răspunse Sanderson fără să-și ridice măcar privirea. Tocmai am rezolvat contul doamnei

Markham.

Peste cîteva clipe, Jim se întoarse în biroul său, aducînd banii; doamna Cameron părea că își regăsise oarecum calmul.

— E forfotă azi în bancă, spuse Jim. Intendentul doamnei Markham tocmai a ridicat două mii de lire pentru stăpîna

lui.

Cecile așteptă să numere banii în liniște, apoi întrebă:

— E vorba de doamna care pleacă în America, nu-i așa?

— Da, cred că ne va părăsi în cursul zilei de azi sau poate mîine, voi afla îndată.

Considerînd interesul lui Cecile pentru doamna Markham drept un pretext ca să-l facă să iasă, trecu în biroul lui Sanderson și își prelungi cît putu absența, cferindu-i astfel răgazul să-și revină. Fu oarecum surprins să-l găsească pe adjunctul său într-o dispoziție excelentă și gata să-i dea toate informațiile.

— Da, spuse el revenind în birou, doamna Markham se va îmbarca mîine și intendentul ei i-a mărturisit lui Sanderson teama de a călători pe mare. Cred că se pregătesc să plece de astăzi.

Cînd cele două femei părăsiră clădirea băncii, Jim le conduse pînă la mașină. Le privi ureîndu-se și făcîndu-i semn de rămas bun, apoi urmări mașina pînă cînd nu-i mai văzu numărul; se întoarse fără grabă în

birou, apăsă soneria prin care comunica de obicei cu Sanderson și adjunctul său își făcu apariția.

— Sanderson, spuse Jim, îți datorez niște scuze.

— Mie, domnule? întrebă surprins adjunctul.

— Da, spuse Jim - am fost de-a dreptul nepoliticos în privința micului dumitale hobby și nu mi-am dat seama cât de importantă poate fi munca dumitale în acest domeniu.

Sanderson îl privi bănuitor.

— Ei, bine, domnule Bartholomew, dacă aveți de gând să vă bateți joc..

— N-am cîtuși de puțin această intenție, spuse Jim. Ia loc. Am avut ieri după amiază o lungă convorbire cu domnul Cameron și, fără să trădeze nici unul din secretele dumitale, mi-a spus că lucrezi sistematic pentru a identifica pe membrii "Marelui Cvartet" cum obișnuiești să-l numești, care a făcut atitea victime în lumea băncilor.

— Da, domnule, ăsta e adevărul, spuse Sanderson așezîndu-se, și sînt fericit s-o spun că mă aflu pe urmele lor. S-ar părea chiar că nu sînt singurul; am primit ieri o scrisoare de la prietenul din America al domnului Cameron, care este procuror și care mi-a furnizat cîteva informații foarte interesante. Se pare că cel mai mare dușman al "Cvartetului" este o femeie. O femeie detectiv de la Departamentul Justiției, care îi urmărește de patru ani pe cei patru membri. Nu cunosc numele acestei doamne și ceea ce știu mi s-a încredințat în mod confidențial.

— O femeie detectiv sună palpitant, spuse Jim. Ce șanse de a-i captura crezi că are?

Sanderson dădu evaziv din cap.

— <jreu de răspuns la această întrebare. E probabil ca această cucoană care-i urmărește de la distanță să fie mai aproape de descoperirea lor decît aș putea fi eu vreodată. Resursele ei sînt nelimitate, are în spate guvernul american și dispune de tot felul de

mijloace pentru a-și schimba înfățișarea, iar, pe deasupra, își poate consacra tot timpul muncii sale.

Lui Jim i se păru că în acea clipă adjunctul său nutrea un resentiment mai puternic față de misterioasa doamnă detectiv cu autoritatea ei nelimitată cu tot, decît față de răufăcătorii pe care caută să-i distrugă.

— Apropo, domnule, Winter a cerut să vadă bijuteriile doamnei Markham înainte de a pleca, spuse Sanderson și-i relată superiorului său întrevvedereea avută. Dar nu se referi la sfîrșitul acestei întrevederi dintre el și intendent, pe a cărui colaborare conta.

— O pacoste, bijuteriile astea ale ei, spuse Jim. Aș fi preferat să le lase oriunde în altă parte; știi ceva, Sanderson, am să trimit acest colier la Londra, imediat după plecarea doamnei Markham. Trebuie să scrii la centrală, să-i anunți să-l aștepte marți și îl vei duce chiar dumneata. Cred că o plimbare la Londra n-are să-ți strice, ba chiar te poate ajuta.

Sanderson confirmă recunoscător.

— Vă mulțumesc, domnule, aș fi bucuros să dau o fugă la Scotland Yard și să mă văd cu inspectorul M'Ginty. Sînt oarecum în corespondență cu el. Pare un om foarte inteligent.

— Te pomenești că și este, spuse Jim flegmatic. E curios cit de des li se întîmplă asta adevăraților detectivi.

CAPITOLUL IV

Jim avea de ales să meargă acasă și să mănînce singur sau să rămînă și să moțăie la el în birou. Numai că, să mănînce singur nu-l tenta de loc, așa că se afla în culmea nehotărîrii cînd văzu mașina Cameronilor oprindu-se în fața băncii și pe Frank sărind din ea.

Jim Bartholomew se grăbi să-l întîmpine.

— Vreau să-ți vorbesc Jim, spuse Frank tulburat.

Era pentru prima oară cînd i se adresa cu numele lui de botez și lucrul acesta îi făcu plăcere lui Jim.

— Nu înțeleg ce i s-a întâmplat lui Cecile, spuse Frank în timp ce făceau cițiva pași pe strada pustie la ora prînzului. Azi dimineață era foarte bine dispusă, a făcut chiar o glumă în legătură cu inelul ăla al ei, care e un subiect tabu pentru Cecile. Cum zici că se numește...

— "Fiicele nopții". Sună cam romanțios și cam echivoc dar, din punct de vedere mitologic, e corect.

— Și, îți spuneam, a plecat veselă de acasă, continuă Frank, dar s-a întors de la bancă distrusă, de ți se face milă s-o vezi. Ce i s-a întâmplat?

— Dumnezeu știe, spuse Jim. Eram lingă ea în mașină cînd deodată am văzut-o că se face albă la față și că e gata să leșine.

— A avut vreun motiv?

— Nici unul, din cite mi-am dat seama, spuse Jim, gîndindu-se că e mai prudent să nu pomenească faptul că vederea lui Sanderson părea s-o fi adus în starea aceea.

— Oricum, s-a hotărît să nu mai plece în America mîine.

— Dumnezeu! Spuse Jim simțînd că-i tresare inima.

— Bineînțeles, nu mai pot pleca nici eu, spuse Frank. Dar Margot are să plece. Uite, aici sînt hîrțiile care trebuie semnate de ea sau de mine.

— Adică Margot pleacă singură? întrebă Jim.

— Din păcate da. N-o să ducă lipsă de spațiu pe vapor! Am reținut un apartament pentru trei persoane...

— Ce spune ea de toate astea?

— E foarte deprimată. Aș dori să te mai vezi cu ea. E o fată foarte bună, Bartholomew, cea mai bună fată din lume e surioara mea. Pleacă la noapte spre Southampton. Aș vrea să fii și tu acolo și s-o conduci mîine la vapor. Eu nu pot s-o las pe Cecile singură în starea în care se află.

— Sigur că nu, răspunse cu promptitudine Jim. Dar ia spune-mi, ai vreo idee de ce n-a mai vrut doamna

Cameron să plece? Mi se părea că într-o oarecare măsură își dorea această călătorie.

-N-aș spune că era chiar entuziasmată de ideea plecării, dar o acceptase. Mai ales că pleacă și prietena ei, doamna Dupreid, așa încît existau toate premisele unei călătorii agreabile. Pentru ea, că mie-mi produce greață. Ce a determinat-o pe Cecile să se răzgîndească, numai Dumnezeu știe. N-am îndrăznit niciodată să fiu prea indiscret în ce privește comportarea femeilor și, în consecință, sînt cel mai fericit soț.

Jim rîse.

— Ai puțin timp să vii cu mine acasă acum? întrebă Cameron. Sînt cu mașina.

Jim avu o ezitare.

— Un moment, spuse el și, întorcîndu-se în bancă, intră în biroul lui Sanderson.

— Plec pentru aproximativ o oră, Sanderson, dacă ai nevoie de mine, sună-mă la familia Cameron.

Sanderson clătină din cap. Era de-a dreptul amabil.

— Nu cred să fie nevoie, domnule Bartholomew, am pus la punct bilanțul firmei Jackson și Wales și extrasul de cont va fi gata ca să-l semnați de-abia la ora cinci.

În drum spre Moor House, Cameron îi făcu lui Jim mai multe confidențe decît în cele douăsprezece luni de cînd dura prietenia lor.

— Cecile nu și-a revenit deplin de la moartea surorii ei. A murit de febră tifoidă la New York City. Ți-am mai spus că Cecile a mai apucat s-o vadă în ultimele ei clipe. A fost foarte aiașată de familia ei și mă întreb uneori dacă lovitura primită nu i-a tulburat mintea. Îți spun sincer, Jim, ideea asta mă distruge. Cînd am fost ultima oară la New York am convins-o să consulte un specialist căruia i-am mărturisit temerile mele, dar el n-a realizat gravitatea stării ei, punînd-o doar pe seama șocului și a crizei nervoase. Margot se comportă, firește,

admirabil în perioadele cînd Cecile e pradă stresului. Ce simți tu pentru Margot? întrebă el pe neașteptate.

Jim roși.

— O iubesc, răspunse el prompt și cu o stranie emoție.

— Asta e și părerea mea, spuse Frank liniștit. Și ce ai de gînd să faci în privința asta? întrebă Frank cu o privire ușor amuzată.

— Am de gînd s-o cer de nevastă, dar n-am s-o fac atîta timp cît sînt un biet director de bancă, cu un venit microscopic...

— Dar nu știi că Margot are banii ei? îl întrebă Frank.

— Tocmai de aceea. Am o infinită încredere în norocul meu, să spunem, spuse Jim. Am să fac avere. Imediat după plecarea lui Margot am să demisionez din postul de director al băncii și am să întreprind ceva care să-mi ofere perspective mai bune. Știu ce-ai să-mi spui, bătrîne! adăugă Jim, lăsîndu-și mina pe genunchii celuilalt. Ai să spui că-mi poți oferi tu un post bun. Știu că ești foarte bogat și că m-ai putea plasa în așa fel încît să cîștig cu ușurință. Dar asta n-ar fi destul ca să fac avere și, sincer vorbind, nici nu cred că ți-ar face plăcere să-ți accept oferta.

— Ai dreptate, spuse Frank după o pauză. Și te respect pentru asta, Jim. Nu mă îndoiesc nici o clipă că vei reuși; și mai cunosc pe cineva care nu se îndoiește.

Cînd au sosit, erau așteptați cu masa și Cecile Cameron, care-și recăpătase în oarecare măsură stăpînirea de sine, îl întîmpină pe Jim cu un zîmbet răsfățat.

— Ei bine, ce părere ai de ultima mea extravagantă, domnule Bartholomew?

— Faptul că ați mai lăsat în păstrare bani în banca mea e o mare consolare. Cit despre extravagantă, bănuiesc că vă referiți la faptul că ați renunțat să plecați. Dar e, oare, extravagant să nu faci ceea ce nu

vrei? N-ar fi mai extravagant să nu faci ceea ce-ți cere inima? El o privi pe Margot drept în ochi și Margot îi susținu privirea fără să roșească. Să renunți la ce dorești mai mult în viață?

— Eu n-aș numi asta extravagantă, spuse fata. Aș numi-o mai degrabă eroism.

Jim se înclină.

— Mi-am dat seama că nu pot să mă desprind așa deodată de viața asta liniștită, spuse doamna Cameron. Și, sincer vorbind, nu cred că mi se poate face o vină din asta.

— Nu te învinuiește nimeni, draga mea, spuse Frank. N-ai vrea să pleci pentru un timp pe continent?

— Vreau să rămîn aici, răspunse cu grabă soția sa, în acest colț de lume, unde să nu văd pe nimeni.

— E cazul să te înclini iar cu respect, Jim, spuse Margot.

— Nu știam că îi spui "Jim", constată cu prefăcută mirare Frank.

— Uneori, în momentele mele de tandrețe, spuse calmă fata și Jim simți că se înăbușă.

A fost un dejun neașteptat de vesel și Jim se întoarse la bancă avînd în vedere următoarele posibilități de fericire:

Prima, dacă soții Cameron rămîn în Anglia, Margot se va întoarce cu certitudine; a doua, dacă Margot se întoarce, el nu va mai avea niciodată curajul să-i accepte plecarea și era de-a dreptul extraordinar faptul că perspectiva lașității sale îl încînta.

Margot veni după amiază la bancă să-și ia rămas bun. Alesese acest loc public pentru că nu era de loc sigură cum s-ar fi comportat dacă despărțirea s-ar fi petrecut într-un loc mai izolat.

— Cecile a plecat în Scoția. A avut o discuție foarte lungă cu Frank, azi după masă; cînd a ieșit din birou, Frank avea un aer îngrozitor de grav. Fapt e că Cecile a plecat. Am văzut-o cu ochii mei plecînd.

— Cum, a și plecat? întrebă Jim uimit. Cu Frank?
Fata negă din cap.

— Nu, a plecat singură. Are niște prieteni acolo.

— Biata fată. Mă tot întreb ce i s-a întâmplat.

Margot îl privi.

— Și eu am încercat să ghicesc. Nu știu dacă ai remarcat că atunci când era gata să leșine, se uita la Sanderson al dumatăle.

Jim încuviință.

— Am băgat și eu de seamă. Din câte știu, ea nu-l mai văzuse pe Sanderson pînă atunci.

— Așa știu și eu, spuse fata. Am vorbit despre el cu două sau trei zile în urmă. I-am povestit despre hobby-ul de detectiv al domnului Sanderson și ea s-a amuzat. Cu ocazia asta mi-a spus că nu l-a văzut niciodată pe adjunctul dumatăle.

îi întinse mîna.

— La revedere, Jim, îi spuse ea cu drăgălășenie, cred că am să mă întorc destul de curînd.

Jim cuprinse mîna fetei în ale lui, găsindu-și cu greu cuvintele.

— Tu mă înțelegi, nu-i așa?

Ea dădu afirmativ din cap.

— Te înțeleg perfect - îi răspunse - vrei să mă sărui?

El îi ridică obrazul și-i apăsă ușor buzele cu ale lui.

un. um

loc

Igă

CAPITOLUL V

'ea un

Jim Bartholomew se întoarse de la gară cu inima grea. Refuzase propunerea lui Frank de a-l duce cu mașina la bancă și promisese că va veni să ia masa cu el. Melancolia lui era accentuată de exuberanta bună dispoziție a lui Sanderson. Enervarea lui crescuse atunci cînd, în timp ce lucra, Sanderson începuse deodată să biziie un soi de litanie, ^{at} ale cărei note străbăteau

lemnul și geamul ușii. ^a — De ce naiba te văicărești în halul ăsta, explodă Jim,

năvălind în biroul adjunctului său.

— Mă văicăresc, domnule? întrebă Sanderson cu un ¹¹ -zîmbet amabil. Dimpotrivă sînt fericit și nimic mai mult.

Știți domnule că "Marele Cvartet"... ^a — Uf, iar afurisitul ăsta de "Mare Cvartet", bombăni

^e Jim iritat și fu din nou surprins de zimbetul calm al ^a interlocutorului său.

' Se îndreptă spre biroul lui, dar se întoarse din ușă.

— Ei bine, ce e cu "Marele Cvartet"? întrebă el, simțind că orice subiect care l-ar putea distra cît de cît ar fi mai ' mult decît binevenit în după-amiaza asta.

— Am calculat totalul recompenselor oferite pentru prinderea hoților ăstora, spuse Sanderson. Aveți vreo idee la cît se ridică?

— Nici măcar una vagă.

— O sută douăzeci de mii de lire sterline, spuse, vădit impresionat, Sanderson. Numai guvernul italian oferă cincizeci de mii de lire pentru găsirea diamantelor "Negretti" care sînt proprietatea statului. Ducele de...

— Mai termină cu banii! protestă Jim. Nu-ți ajunge cît vorbești toată ziua de lire sterline, franci și mărci?

— Nu, domnule, spuse celălalt cu sinceritate. Vreau să vă rog ceva, domnule Bartholomew, continuă.

— Ce anume?

— Să scrieți la centrală și să le cereți să ne trimită un revolver de cea mai bună calitate. N-avem decît unul, cel din biroul dumneavoastră. Vă dați seama că eu dorm sus absolut neînarmat?

— N-ai decît să-1 iei pe al meu, spuse Jim. Ce feroce te-ai făcut! Părerea mea este că mergi prea des la cinematograful.

— Eu? La cinematograful? exclamă indignat Sanderson. Vă închipuiți că-mi cheltuiesc banii cîștigați

cu sudoarea frunții pe asemenea prostii? N-am văzut decît un singur lucru bun la cinematograful, continuă el cu importanță. O serie de imagini din viața albinelor și dacă în aceste jalnice săli de spectacol s-ar reprezenta filme cu astfel de subiecte, le-aș frecventa cu regularitate.

— Poftim revolverul, spuse Jim deschizînd sertarul și scoțînd un Colt cu țeava lungă, fii atent, e încărcat!

— Puneți-l la loc, lăsați sertarul descuiat și o să-l iau deseară.

— Dar de ce vrei un revolver? întrebă curios Jim.

— Pentru că simt că, mai devreme sau mai tîrziu, vom avea și noi de-aface cu "Marele Cvartet", replică Sanderson cu solemnă gravitate.

— Prostii, spuse neîncrezător Jim. Ce naiba să caute "Marele Cvartet" al dumatăle în tîrgul nostru? Să-i prade pe faliții de Jingle și Morrik sau...

— Nu uitați că în această bancă se află diamante în valoare de o sută de mii de lire, spuse cu subînțeles Sanderson și Jim scoase un fluierat admirativ.

— Asta cam așa e! Cred că ai dreptate. Și nu uita, Sanderson, diamantele astea trebuie să plece marți la Londra.

Chiar atunci intră un client, un fermier înstărit cu numele de Sturgeon, care cultiva o mie de acri în marginea tîrgului. El se uită la pendula de pe perete.

— Tocmai mi-am pus la punct socotelile, spuse el, scoțînd un carnet de depuneri.

Jim îl salută din ușa biroului.

— Nici o grijă, ținem deschis zi și noapte cînd e vorba să încasăm bani, dar sintem foarte riguroși cu orele de birou cînd e vorba să facem plăți.

— Salut, Bartholomew, am văzut adineoari pe cineva cu care ești prieten, spuse Sturgeon, cobora acum jumătate de oră la haltă.

Haltă era, cum o arăta și numele, o gară mică, afară din oraș, unde trenurile opreau numai pentru a

lua sau a depune pe călătorii din satele învecinate, care voiau să-și petreacă o zi în urbe.

— Am atîția prieteni, încît nu pot să știu despre cine e vorba, spuse Jim cu oarecare indiferență.

— E vorba despre doamna Cameron, fu uimitorul răspuns.

— Nu se poate, spuse cu neîncredere Jim, doamna Cameron a plecat la Londra.

— Nn știu de unde venea și unde se ducea, dar îți pot spune că a coborît la haltă și s-a urcat în mașina ei, care o aștepta.

-S-ar putea să fie așa, spuse Jim după ce reflectă o clipă.

— Așa este, rîse interlocutorul său, luîndu-și înapoi carnetul de depuneri, la revedere!

Jim Bartholomew se întoarse în birou și închise ușa. Doamna Cameron plecase cu trenul de trei, ce avea legătură cu nord-expresul la Bristol. Plecase cu o oră înaintea lui Margot, care luase trenul de Exeter pentru a prinde la Yeovil legătura cu cel de Southampton. în timp ce vorbea cu Sturgeon, inima lui Jim tresărise o clipă la gîndul că fermierul se referea la Margot. Dar Cecile Cameron!

Desigur Frank va fi în măsură să-1 lămurească și era gata să pună mîna pe telefon, cînd se opri, reflectînd mai serios. Era puțin probabil ca doamna Cameron să-și schimbe din nou planul fără știrea soțului ei. își aminti apoi că Frank vorbise cu oarecare indiferență de plecarea soției sale în Scoția și nu făcuse nici un comentariu asupra ei. Și lucrul acesta i se păruse straniu. Cînd ajunsese seara la cină, Jim era aproape convins că o va găsi pe Cecile Cameron în salon; dar nu era și Frank nu pomeni deloc de ea, ceea ce la el, care vorbea mereu, fără să obosească, despre soția lui, era un lucru cu totul excepțional.

Cina a decurs într-o atmosferă mohorîtă. Jim simțea dureros absența lui Margot. Vorbi foarte deschis

despre ea și gazda lui îl încurajă. Cît despre doamna Cameron, Jim avu impresia că Frank se străduia să evite în discuție numele soției sale și cînd, la un moment dat, oaspetele își exprimă îndoiala în legătură cu șansele doamnei Cameron de a prinde expresul de Scoția, Frank schimbă vorba.

Noaptea, în drum spre casă, Jim își simțea inima cuprinsă de un sentiment de singurătate și, mergînd, se gîndea intens la dragostea lui. Începuse să burnițeze și asta-l făcu să-și amintească de trendul uitat la birou. Cum banca era în drum, căută în buzunar cheile de la birou și, spre satisfacția lui, le găsi; grăbi pasul, depășind un alt trecător, xare nu era altul decît inspectorul poliției locale.

— Urită vreme, domnule Bartholomew, spuse inspectorul, recunoscîndu-l pe Jim. Nu e mașina domnului Cameron? întrebă el, arătînd cu degetul o lumină roșie pe cealaltă parte a străzii.

— Nu, nu e a lui, e de mult acolo?

— De vreo jumătate de oră; trebuie să fie a vreunui aristocrat de la țară. În noaptea asta e un concert al școlii, la biserică.

Din motive de economie, în orașul Moorford se decretase ca, în nopțile cu lună, să nu se aprindă felinarele; și, cum această noapte era considerată oficial o noapte cu lună, în dunda grămezii compacte de nori care nu lăsa nîd o urmă de lumină pe cer și în ciuda burniței, felinarele erau, conform dedziei, stinse, ceea ce îi împiedica pe Jim să distingă conturul mașinii.

Cînd ajunseră în dreptul băndi, Jim scoase cheia de la intrare.

— Aveți de lucru? întrebă inspectorul.

— Nu, intru doar să-mi iau trendul, răspunse Jim. Vă ajung din urmă...

Inspectorul își continuă drumul, iar Jim intră și închise ușa în urma lui.

Trecind pe lângă clădirea băncii, inspectorul ridică ochii și văzu lumină în livingul din apartamentul de la etaj; unde locuia domnul Stephen Sanderson. Mai mult decât atât, văzu lumină și în încăperea unde știa că se află biroul particular al directorului adjunct.

Nu făcuse mai mult de doisprezece iarzi, când auzi o împușcătură și se întoarse. Ascultă, dar nu auzi nici un strigăt. Totuși, fără nici o îndoială, fusese o împușcătură. Inspectorul era un vechi soldat și nu se putea înșela asupra acestui zgomot.

Veni repede înapoi spre bancă, cercetă cu atenție cercevelele verzi ale ferestrelor și privi înăuntru. Văzu o siluetă în fața ușii de sticlă a biroului lui Sanderson și bătu. Apoi înconjură clădirea spre ușa principală. Era întredeschisă, deși își amintea precis că îl auzise pe Jim Bartholomew închizînd-o. Își îndreptă lanterna spre interior și intră. În stingă culoarului se afla o ușă; apăsă pe clanță și se trezi în biroul lui Jim Bartholomew; și acesta era gol, dar cheia rămăsese în broască.

— Cine e? se auzi o voce.

— Inspectorul Brown. S-a întîmplat ceva rău?

— Vreți să veniți aici?

Inspectorul traversă încăperea, deschise ușa de sticlă care ducea în biroul lui Sanderson și se opri.

Jim Bartholomew stătea în genunchi pe podea, privind trupul care zăcea, prăbușit și nemișcat, lângă scaunul biroului.

— Doamne, Dumnezeule, spuse inspectorul, domnul Sanderson e rănit?

— E mort, spuse cu voce stinsă Jim și adăugă, privind revolverul din mina cadavrului: pistolul meu l-a omorît. Am auzit o împușcătură în timp ce descuiam și am dat fuga aici.

Se ridică în picioare și deschise ușa biroului lui Sanderson, care comunica printr-un culoar cu ușa de la intrare. Aceasta era întredeschisă.

— A ieșit pe aici, spuse Jim. Ieși repede în stradă, Brown! Eu am să cercetez clădirea. Criminalul nu poate fi prea departe. Era evident că acesta fugise prin același culoar prin care intraseră cei doi bărbați.

Ucigașul lui Sanderson se găsisse, probabil, aproape de inspector cînd acesta intrase pe ușa pe care el tocmai o lăsase deschisă, fugind. Totuși, cînd inspectorul ajunsese în stradă, aceasta era pustie. Dar departe, către capătul de sud al orașului se vedea o mică sclipire de lumină roșie. Era mașina pe care o văzuseră așteptînd pe cealaltă parte a străzii. Tocmai dispărea.

Controlul pe care îl făcu Jim în întreaga clădire, nu avu nici un rezultat. Reieșea clar că acolo fuseseră două persoane, că Sanderson avusese un vizitator; pe masă erau două cești goale, iar pe farfuria uneia din ele un rest de țigară din acelea pe care le fuma Sanderson.

Nu găsisse nici un alt indiciu. Se întoarse în birou și se aplecă asupra mortului. Sanderson fusese împușcat de la mică distanță. Se părea că murise fără durere pentru că pe fața lui, acum înnobilită de moarte, se putea citi o ciudată seninătate, păstrînd parcă o urmă din buna dispoziție în care-l găsisse Jim în timpul după-amiezii. Una din miinile lui Sanderson era întinsă cu palma deschisă spre podea. Pumnul celeilalte miini era strîns. Jim o ridică; între degetul gros și celelalte se zărea o bucățică de hîrtie. Jim desfăcu pumnul mortului și scoase ceea ce se afla în el, apoi se îndreptă spre lampa de pe birou. Ceea ce ținuse Sanderson în mină era colțul rupt al unei fotografii cu latura de vreun inch și jumătate.'

Fața, a cui o fi fost, dispăruse. Mai rămăsese o mină, care era în mod vădit o mină de femeie.

Jim o privi și deodată simți că întreaga încăpere începe să se învîrtească, așa că fu nevoit să se țină de colțul biroului, ca să nu se prăbușească; pentru că pe unul dintre degetele acelei miini se afla inelul fără

seamăn pe lume, din care-1 priveau necruțătoare, cu microscopică precizie, cele trei înfiorătoare capete ale "Fiicelor Noptii". Doamna Cameron!

Cine l-a omorât pe Sanderson a făcut-o pentru a-l lua fotografia. Dar de unde o avea?

Ca într-o străfulgerare, Jim își aminti pachetul cu fotografii pe care-1 primise Sanderson de la procurorul american. își aminti și groaza doamnei Cameron când dăduse cu ochii de Sanderson și schimbarea tuturor planurilor ei, inclusiv coborîrea din tren, la haltă, când se presupunea că ar fi plecat spre Scoția. Jim se lăsă într-un fotoliu, cu capul în mâini, simțindu-se rău și tremurind.

Auzi pași grei pe culoar, strecură colțul fotografiei rupte în buzunar și ieși în întâmpinarea inspectorului, care se întorcea singur.

— Eu mă duc după doctor, domnule Bartholomew, spuse Brown, medicul poliției este plecat din oraș, așa că va trebui să merg pînă la Oldshot, după doctorul Greg. Vreți să mă așteptați?

Jim fu de acord. Acest interval de timp era binevenit. Trebuia să reflecteze.

Inspectorul se întoarse peste o jumătate de oră, însoțit de medic și de un alt polițist pe care îl luase de la postul său. Și iată că-l aștepta o nouă surpriză: ușa era deschisă, iar Jim Bartholomew dispăruse. Pe biroul din camera unde zăcea cadavrul se găsea o cheie și o bucată de hîrtie pe care scria: "Telegrafiați la banca din Tiverton să ne trimită un director, care să preia postul. Dați-i această cheie".

Inspectorul își mută uluit privirea de la medic la polițist.

— Nu înțeleg, spuse el cu o voce tulburată. De ce a trebuit să plece domnul Bartholomew? Și unde o fi plecat?

I se raportă că la ora două domnul Bartholomew luase ultimul tren spre Exeter, chiar în clipa în care

acesta pleca din gară. Dimineața următoare, la ora zece, ca răspuns la telegrama urgentă a inspectorului, sosi un delegat de la centrala băncii, care inspectă imediat camera blindată. Se întoarse cu un pachet cam șifonat în mină, îl puse pe masă și consultă registrul de depuneri "Depozitul numărul șaiszeci și patru", bolborosi el. "Un colier de diamante, proprietatea doamnei Stella Markham de la Tor Towers. Depus la bancă în nouă septembrie, evaluat la suma de o sută douăsprezece mii de lire și asigurat de bancă. Rata asigurării, achitată." își mută privirea spre pachetul sfișiat. Sigiliile fuseseră sparte, benzile și hîrtia rupte. Înăuntru se afla o casetă de sticlă goală.

În aceeași după amiază fu emis un mandat de arestare împotriva numitului Jim Bartholomew, suspectat de crimă și tîlhărie. Descrierea și semnalmentele lui fură comunicate telegrafic, de la un capăt la celălalt al țării. De asemenea, se comunică urgent prin radio cu toate navele care plecaseră în ziua aceea; răspunsul fu același: nu se află la bord.

CAPITOLUL VI

Aplecată peste balustrada vasului Ceramia, Margot Cameron supraveghea cheiul, așteptînd neliniștită un semn de la Jim. Îi promisese că va veni s-o vadă la plecare și ea știa că doar o împrejurare extraordinară l-ar fi putut împiedica s-o facă. Ținea așa de mult să-i vorbească, încît uitase să se intereseze la ce oră era plecarea și era gata să izbucnească în plîns cînd sunetul clopotului îi vesti pe cei care nu plecau că e momentul să părăsească vasul. Ea mai rămase pe punte, pînă cînd marele pachebot ieși din apele Southamptonului, spetînd că măcar în al doisprezecelea ceas îl va vedea apărînd pe Jim și, de abia cînd vasul trecu de Netley, coborî 'să arunce o privire asupra luxosului apartament pe care îl rezervase fratele ei.

Vastitatea acestuia și goliciunea lui îi spori sentimentul de singurătate și, pentru prima oară în

viața ei, simți un autentic dor de țară atît de puternic încît îi veni să plîngă.

încercă să depășească această stare schimbîndu-și îmbrăcămîntea, apoi luă o carte și se duse pe punte să-și caute șezlongul.

Frank organizase foarte minuțios călătoria, rezervînd și trei șezlonguri pe puntea mijlocie. Un steward îi aduse niște pleduri și o pernă și Margot se pregăti pentru acea lă monotonie exasperantă care însoțește orice călătorie.

Eticheta șezlongului vecin se desprinsese, atrăgîndu-i i atenția. O prinse și o fixă la loc. "Doamna Dupreid" citi ea, ă șj.și aminti că prietena cumnatei sale se afla pe vapor. își e lăasă cartea pe șezlong și coborî la biroul de cazare, e — Doamna Dupreid, spuse ea unui funcționar,

a — Da, doamnă, este la camera 209 puntea C.

Margot mulțumi și luă liftul care urca spre puntea C. Ajungînd la camera 209, care se afla la mijlocul punții, bătui în ușă și apărui o cameristă.

— Doamna Dupreid e în cabină? întrebă Margot.

— Da, doamnă, dar nu vrea să vadă pe nimeni.

— Vreți să-i spuneți că sînt domnișoara Cameron.

— Știe că sînteți pe vapor, răspunse fata. Dar vă roagă s-o scuzați; se simte foarte rău și nu este în stare să vadă pe nimeni.

Margot se simți puțin jignită de acest refuz inexplicabil și, arborînd o expresie de regret convențională, se întoarse la cartea ei. Pasagerii se întorceau de la masa de prînz și de abia acum realizează că, în preocuparea ei de a-l vedea pe Jim, sărise peste această atît de importantă masă. Nu-i mai rămînea nimic de făcut, decît să se întoarcă, resemnată, la șezlongurile ei. Cel rezervat pentru ea era ultimul dintr-un grup de patru; la cel de alături, un steward aranja niște pături și perne moi și ușoare pentru o femeie înaltă care privea fără nici un interes aceste preparative.

Margot strecură o privire curioasă spre ea. Femeile sînt întotdeauna fascinate de alte femei și Margot încercă s-o intuiască din priviri. Era o femeie foarte drăguță, de vreo douăzeci și opt de ani, după aprecierea ei, avea o față spirituală și ochi negri, adinei care - după cum i se păru lui Margot - o străpunseră cînd se opriră o clipă asupra ei.

Stewardul își terminase treaba și, rostind o formulă de mulțumire, doamna se așeză și ea.

Margot remarcă deosebita eleganță cu care era îmbrăcată și, în același timp, titlul cărții pe care o citea "Memoriile unui șef de poliție din New York". Numai că, în loc să citească, i se adresă:

— Domnișoara Cameron, nu-i așa? o întrebă.

— Da, zîmbi Margot, punîndu-și deoparte cartea.

— Am auzit că veți călători pe acest vapor împreună cu fratele și cumnata dumneavoastră. Sîntem vecini, numele meu este Stella Markham.

— O, da, cunosc casa dumneavoastră. Mi-a fost arătată cu cîteva zile în urmă. "O baracă de tras la țintă pentru un împărat sau un azil pentru lunatici" își aminti ea descrierea lui Jim și ridică din umeri, în gînd, la această amintire pentru că în acel moment sentimentele ei față de Jim nu erau prea afectuoase.

Sperase să-1 mai vadă o dată înainte de plecare iar el nu numai că nu venise, dar nici măcar nu-i trimisese o telegramă.

— Domnul și doamna Cameron sînt și ei aici, nu-i așa?

— Nu. Și-au schimbat planurile în ultimul moment.

— Înseamnă că veți fi cam singură în acest voiaj, spuse Stella Markham, zîbind.

— Da, dar asta îmi convine și chiar că prefer să fie așa, replică Margot.

Apoi, conversația începu să lîncezească și amîndouă își reluară lectura.

Cea care rupse tăcerea fu Stella Markham.

— Cumnata dumneavoastră este una dintre cele două persoane pe care mi-aș fi dorit să le cunosc. Trei, dacă vă includ și pe dumneavoastră, adăugă ea cu tact, ceea ce o făcu pe Margot să ridă.

— Cine e cealaltă persoană? întrebă ea, total nepregătită pentru răspunsul care urmă.

— Aș fi vrut să-l cunosc pe directorul băncii din Moorford, un bărbat care se numește Bartholomew. Și de cînd mă aflu aici, doresc mai mult ca oricînd să-l întilnesc.

— De ce? întrebă surprinsă Margot, rugîndu-se în gînd ca ochii pătrunzători ai doamnei Markham să nu-i observe tulburarea.

— Mi s-a spus că e un tip destul de amuzant, spuse aceasta, și Margot încercă să se domine. Am stat la masă cu căpitanul Stornoway, care mi-a vorbit despre domnul Bartholomew, cînd a auzit că vin din Moorford. Margot își aminti că Stornoway era unul din cei doi ofițeri de pe vas, pe care-i pomenise Jim. Ei bine, draga mea, continuă doamna Markham, pur și simplu a sărit în sus de bucurie cînd i-am pomenit numele, deși la început mi s-a părut ușor încurcat. Se pare că acest domn Bartholomew se afla cu el pe un vas care a fost torpilat și au stat în apă douăsprezece ore, și, dacă n-ar fi fost directorul nostru de bancă, s-ar fi înecat și el și încă un ofițer care se află și el, acum, cu noi pe vas.

— Am auzit și eu despre asta, spuse Margot. —
il cunoașteți?

— Pe domnul Bartholomew? Da, il cunosc destul de bine.

— Și e chiar așa un tip amuzant?

— în sensul că poate să stea în cap și să cînte cuplete comice?

— Nu, în sensul că e un om interesant.

— O, asta da, spuse Margot reluîndu-și lectura.

Și din nou doamna Markham fu cea care rupse tăcerea.

— Sînt cea mai inactivă și mai apatică ființă de pe lume, spuse ea, și sufăr, sufăr, sufăr că nu găsesc nimic de făcut care să-mi justifice cît de cît existența. Detest Anglia, detest America și, mai presus de toate, detest Parisul."

— Ați fost vreodată la Coney Island? întrebă Margot, căreia începuse să-i displacă compania lîncedă a vecinei sale.

Doamna Markham pufni ușor.

— N-am întîlnit niciodată pe cineva care să fi fost la Coney Island, spuse ea reluîndu-și cartea.

Margot se ridică, dădu cîte o raită în ambele sensuri ale punții și, întorcîndu-se la lift, urcă pe puntea F unde se afla biroul recepției și al informațiilor. în timpul conversației ei cu doamna Markham îi venise ideea că, poate, Jim îi trimisese, totuși, în ultima clipă, o telegramă. Sau, cel puțin, primise vreuna din partea fratelui, sau a cumnatei ei. GăSi, într-adevăr, o telegramă de la Frank, dar nu și de la Jim. Se gîndi că Cecile, aflîndu-se în drum spre Scoția, n-ar fi avut cum să-i trimită o telegramă înainte de plecarea vasului. Se plimbă fără chef pe punțile vaporului pînă la ora ceaiului. Din cite-și dădea seama, nu se afla nici o cunoștință de-a ei pe vas așa că, plictisită la culme, se întoarse în cabină, se întinse și aproape că ațipi. O dezmetici apariția cameristei venite să-i pregătească toaleta pentru cină.

— Cît e ceasul?

— Șase și jumătate, domnișoară, răspunse devotata ei Jenny, care arăta palidă și cu ochii stinși.

— Ți-a fost rău? întrebă Margot.

— Da, domnișoară.

— Cum asta? întrebă Margot. Doar marea-i ca oglinda; unde sîntem?

— Aproape de Cherbourg, domnișoară. Ajungem într-o oră.

Ceramia lua pasageri de la Cherbourg și, de obicei, esca la dura câteva ore.

Margot intră în restaurant.

își schimbase masa de trei persoane, reținută de Frank, cu alta, care se afla într-un colț al somptuoasei săli și, din izolarea ei, cerceta întreg restaurantul în speranța că va găsi totuși o figură cunoscută. Schimbă de la distanță o privire cu Stella Markham care purta o toaletă splendidă, combinație de negru cu galben și care, și ea, era singură la o masă.

Margot își luă cafeaua în marea sală - a șaptea minune a lumii maritime - ascultă orchestra și la ora unsprezece, când Ceramia părăsi Cherbourgul, se retrase în apartamentul ei, pregătindu-se pentru culcare.

Avea stofă de marinar și, când vasul își începu legănatul în vîltoarele Canalului Englez, adormi îndată, trezindu-se de abia cînd Jeny îi aduse cafeaua și conturile de dimineată.

— Nici o veste pentru mine?

— Nu, domnișoară, nici una.

— Nici o telegramă? . — Nu, domnișoară.

— Bine, pregătește-mi baia.

Era teribil de indispusă. Dacă nu putuse veni s-o vadă, cel puțin să-i fi trimis un mesaj.

Știa cu siguranță, bineînțeles că știa, doar fusese marinar, că este posibil să comunici cu cei care se află pe mare.

După ce se îmbracă, îl caută pe ofițerul de la recepție și informații, cu care mai vorbise și-l consultă în acest sens.

— Da, putem primi mesaje destul de departe, îi răspunse acesta, dovadă că am primit mai multe în timpul nopții - privi circumspect în jur și coborî vocea -

între altele unul referitor la descoperirea unui ins suspectat de crimă.

CAPITOLUL VII

Margot se înfioră.

— E aici, pe vas?

Ofițerul rîse.

— Nu, nu. Am fost sculat noaptea din pat, cu ordinul să-l identific pe acest domn, controlînd aproximativ șase sute de pașapoarte; o treabă foarte plicticoasă.

Fata rîse cu simpatie.

— Aveți mulți pasageri?

— La limita de sus, răspunse el. Și, negăsind nimic în pașapoarte, n-am putut să le dau nici uri răspuns. Nu pot să-i scot pe pasageri la raport și încă în timpul nopții. Și chiar dacă aș fi făcut-o, eram, cel mult, în măsură să raporteze că cel căutat nu se află pe vas. Dar dacă individul a părăsit Anglia, ceea ce e puțin probabil, se putea îmbarca pe o duzină de alte vase, pentru că simbăta e o zi de trafic intens. Puteți fi sigură, domnișoară Cameron - continuă ofițerul - că dacă veți primi o comunicare, ea vă va fi transmisă în cel mult jumătate de oră de la recepționarea ei.

Trebuia să se mulțumească doar cu atît.

Serviciul religios îi ocupă dimineața cu un "Te Deum", după care dormită și citi, alternativ, în orele plicticoase care o despărteau de căderea nopții. O revăzu pe Stella Markham. Era greu s-o evite, șezlongurile lor fiind alăturate și, de regulă, pasagerii își păstrau locurile rezervate în tot timpul călătoriei.

Pe cînd leneveau așa, trecu legănîndu-se un om care-i stîrni doamnei Markham rîsul.

— Țsta e bietul meu intendent, spuse ea, nu suportă marea.

— Călătorește cu clasa întii? întrebă mirată Margot, fiindcă știa că personalul de serviciu folosea, de obicei, clasa a doua.

Doamna Markham dădu afirmativ din cap.

— De ce nu? zise ea calmă. Dacă aş fi avut un câine ar fi călătorit şi el cu clasa întâi; detest clasa a doua şi cred că n-ar trebui să existe oameni pentru clasa a treia.

— Sînteţi, evident, o democrată, spuse politicoasă Margot, dar doamna Markham o privi fix.

— Detest, de asemenea, oamenii ironici şi sarcastici.

— Atunci mă detestaţi îndoit, rîse Margot şi un suris se ivi în colţul buzelor subţiri ale Stellei Markham.

— Dimpotrivă, spuse ea, dumneata eşti atît de tînără, încît aş da două milioane bătute pe muchie ca să fiu în locul dumitale.

— Cui le-aţi da? întrebă Margot calmă.

— O, am uitat, spuse doamna Markham şi, după un uşor zîmbet, continuă: banii nu trebuie să însemne prea mult pentru dumneata. Eşti o tînără domnişoară norocoasă.

Doar cînd coborî să se îmbrace pentru cină, Margot îşi aduse aminte, cu mustrare de conştiinţă, că nu se mai interesase de doamna Dupreid şi se îndreptă spre apartamentul acesteia. O întîmpină din nou camerista cu faţa severă:

— Doamna Dupreid se simte ceva mai bine, domnişoară, dar acum doarme. Am dus-o pe punte astă-seară, ca să facă puţină mişcare.

Margot îşi continuă drumul cu senzaţia că cel puţin şi-a făcut datoria. Ziua i se părea nesfîrşită, aşa cum sînt toate zilele de la începutul unei călătorii pe mare şi, după ce-şi puse pijamaua, cu un suspin de uşurare, notă acea zi de duminică în agenda ei ca fiind o zi total lipsită de interes.

Lunea fu o copie fidelă a duminicii, în afară de faptul că temperatura crescuse, încît pasagerii îşi scosese rădăcinile şi-şi petreceau timpul aplecaţi peste balustradă sau zăcînd relaxaţi în şezlonguri şi încălzindu-se la soare.

Nimic nu prevestea senzaționalele evenimente care aveau să se petreacă la sfârșitul acestei zile. Doamna Markham fu cea care deschise, prin relatarea ei, seria întâmplărilor neobișnuite:

— Am avut azi noapte o aventură destul de ciudată, spuse ea, așezându-se alături de Margot.

— Sună palpitant, replică Margot. Și chiar simt nevoia, în clipa de față, de ceva care să 1 ă tulbure.

— Cabina mea se află pe puntea A de pe care se vede această punte de promenadă, iar ferestrele dau spre intersecția punții de promenadă cu puntea de comandă. E o poziție cam incomodă, dacă uit să închid oblonul ca să nu intre lumina de pe punte și mai ales dacă un cuplu de îndrăgostiți zăbovește afară după stingerea luminilor. În ce mă privește, consider că vorbele de dragoste sînt tot ce poate fi mai stupid pe lume. Nu crezi?

— Nu știu, răspunse Margot calmă, n-am avut prilejul să le ascult.

Doamna Markham o privi rîzînd apoi continuă:

— Ei bine, prima aventură a început în timp ce mă aflam pe punte, imediat după cină. Camerista mea se dusesese să facă o plimbare, trebuie să știi că în general cameristele își găsesc mai întotdeauna cum să-și umple timpul liber, mai ales dacă întrețin relații amicale cu pasageri de sex opus. Și cum stătea aplecată peste balustradă privind la pasagerii de la clasa a treia, care se perindau pe puntea lor, a văzut la un moment dat pe cineva în apartamentul meu; dormitorul e odaia cea mai apropiată de locul unde se afla ea, cu acces atît la camera de baie, cît și la living. Cînd s-a uitat în direcția aceea, spre uimirea ei camerista a văzut o femeie care tocmai intra în încăpere.

— Ce fel de femeie?

— Cum să spun, descrierea cameristei nu prea stă în picioare. Pretinde că femeia era complet acoperită cu un voal, ceea ce sună romantic, dar nu e prea

descriptiv. De altfel n-am văzut nici un pasager să poarte voaluri pe acest vapor, cu toate că sînt printre ei cîțiva care ar fi avantajați dacă ne-ar scuti de fețele lor dezagreabile.

— Și ce-a urmat? întrebă Margot.

— Necunoscuta a văzut-o pe cameristă privind înăuntru și a ieșit imediat.

Fata a alergat cît a putut de repede, dar cînd a intrat în prima odaie, nu mai era nici urmă de femeie voalată și nici în celelalte.

— O fyfost o pasager^ care .a greșit ușa.

— Așa am crezut și eu, spuse doamna Markham, dar lucrul cel mai extraordinar de abia urmează. Pe la unsprezece și jumătate mi-am făcut ultima plimbare pe punte împreună cu domnul Winter, intendentul meu și cu un om foarte respectabil, reverendul Price din Texas. Mergeam discutînd tot felul de banalități, cunoști genul de conversație care se poartă pe un vapor și adevărul e că numai» un pastor poate fi al treilea interlocutor, cînd al doilea e propriul tău intendent. Conversația a continuat pînă cînd a bătut miezul nopții, după care i-am urat somn ușor domnului Price și ne-am îndreptat spre cabina mea. Noaptea, domnul Winter mă conduce întotdeauna pînă la ușă, așteptînd să mă vadă intrată în apartament.

Ei bine, deschizînd ușa, m-a surprins faptul că am văzut luminile aprinse. Eram pe punctul de a-i spune asta lui Winter, cînd o mină murdară într-o minecă albastră apăru prin ușa deschisă a dormitorului, unde era întuneric, răsuci întrerupătorul și stinse lumina din prima cabină; în clipa aceea, domnul Winter, care în pofida aparenței, este un om foarte curajos, intră fuga în prima încăpere și, aprinzînd lumina, se năpusti în dormitor, unde era întuneric. în clipa aceea văzu un om strecurîndu-se prin fereastra care dădea spre puntea din față, sărînd ca un țipar peste balustradă, pe puntea inferioară, și făcîndu-se nevăzut.

— Dumnezeule! exclamă alarmată Margot Cine putea fi?

— Un marinar, unul dintrf marinarii vasului și firește m să mă plîng mîine căpitanului.

— Și ce credeți că voia? Să fure?

Doamna Markham dădu afirmativ din cap.

— Sînt foarte neglijentă cu micile mele bijuterii și toate erau la îndemîna lui, dar, evident, l-am deranjat la timp, pentru că nu lipsea nimic.

— I-ați văzut fața?

— De unde mă aflu eu era imposibil s-o văd. dar domnul Winter spune cu certitudine că individul era fochist. Fața și mîinile îi erau negre și purta o salopetă albastră ca toți fochiștii de pe aceste vase alimentate cu motorină.

Căpitanul păru să ia foarte în serios lucrurile, pentru că, în aceeași după-amiază, toți fochiștii se perindară pe puntea din spate, unde domnul Winter o însoți pe stăpîna sa și, cu un aer grav, încercă să-l identifice pe răufăcător. Nu reuși totuși și se gîndi că i-ar fi fost mai ușor dacă s-ar fi interesat cine era de serviciu în momentul în care s-a produs incidentul.

Seara, la cină, pasagerilor li se distribuîră niște copii multiplicat după buletinul de informații al Ceramiei, tipărit pe vapor ca un ziar care cuprindea rezumatul știrilor recepționate prin radio.

Pe Margot o miră faptul că nu găsi nici o referință la aventura doamnei Markham. Parcurse cu atenție micul ziar plin de extrase din cuvîntările unor persoane lipsite de importanță, despre subiecte de mult depășite, cum ar fi rezultatul unor campionate de tenis sau bilanțurile bancare și cotele de bursă.

în aceeași seară, pe cînd stătea de vorbă cu Margot, ofițerul de la recepție fu interpelat de doamna Markham, care se opri lingă ei, întrerupîndu-și plimbarea:

— Buletinul dumneavoastră, domnule, spuse ea, e total neinteresant.

— Facem și noi ce putem, răspunse zimbînd ofițerul, vedeți și dumneavoastră că noi nu ne putem deplasa după știri, trebuie să vină ele după noi.

— Și n-a venit nimic altceva?

— Absolut nimic, doamnă. Așteptați ceva anume?

— Nu, nu, răspunse ea ridicînd din umeri. Poate doar ceva mai incitant decît părerile domnului Ba>four despre educația publică.

Doamna Markham își reluă plimbarea și ofițerul întrebă, privind în urma ei:

— V-a povestit ce i s-a întîmplat noaptea trecută?

Margot confirmă.

— Cît aș fi dorit să nu se întîmpie, continuă tulburat ofițerul. Sarcina mea e suficient de grea și fără aceste blestemate de furturi sau tentative de furt. Lucruri de soiul ăsta se întîmplă în orice călătorie; cînd se adună trei mii de oameni la un loc nu e de mirare și nici nu putem evita cu totul astfel de manifestări ale răului. Cu toate acestea, oamenii noștri de pe vapor sînt foarte onești. Sînt angajați la noi de ani de zile și nimeni nu s-a plîns de ei vreodată. E drept că, pe vremuri, fochiștii erau recrutați din drojdia societății, dar acum, cînd vapoarele funcționează pe bază de motorină, sîntem mai exigenți la angajarea lor și, în cele mai multe cazuri, inginerul-șef îi cunoaște personal.

— Domnul Smythe?

— Da, îl cunoașteți?

— Din auzite. Era prietenul unui prieten de-al meu. Margot era neobișnuit de surescitată și rămase pînă tîrziu pe punte; majoritatea amatorilor de plimbare se retrăsese să citească la luminile din* interiorul vaporului. O văzu pe doamna Markham aplecată peste brațul devotatului ei intendent, apoi reluîndu-și poziția și dispărînd împreună cu el în întuneric. Cele mai multe lumini de pe punte erau stinse, lăsînd pe seama

reflectoarelor rare sarcina de a furniza lumină întârziatălor plimbări.

Margot avea de gând să coboare și ea, când văzu un bărbat care venea cu pași rari dinspre capătul opus al vaporului. Era în ținută de seară și se ținea strâns de balustradă aruneîndu-și din când în când privirea spre apele întunecate. De abia când ajunsese în dreptul ei își întoarse fața și ea sări în picioare cu un țipăt. Era Jim Bartholomew.

CAPITOLUL VIII

— Jim, reuși ea să îngîne, întinzîndu-i ambele mîini, de ce... de ce...

— Sst! spuse el încet, nu trebuie să-mi spui Jim.

— Nu înțeleg...

— Spune-mi John Wilkinson. Sună a nume de om cumsecade.

— Dar ce s-a întîmplat, Jim? Ce înseamnă toate astea? Ce cauți pe vapor? E minunat, am fost atît de supărată că n-ai venit.

Jim privi circumspect în jur.

— Vino lingă balustradă, spuse el, și apleacă-te deasupra ei în timp ce am să-ți vorbesc; vocea îi era deosebit de gravă: aș vrea să-mi fii un prieten adevărat.

— Nu e nevoie să-mi ceri asta, spuse fata, tremurînd de emoție.

— Îți cer foarte multă răbdare, atît de multă cum nu cred că vreun bărbat i-a mai cerut vreodată unei femei. Și, în primul rînd, îți cer să ne întîlnim aici, în fiecare noapte.

— Dar de ce nu ne putem vedea ziua?

— Pentru că există niște motive pe care, mulțumesc lui Dumnezeu, tu nu le cunoști!

Fetei îi bătea inima sălbatic, era speriată și se temea pentru el. Mii de combinații năstrușnice îi trecură prin cap, care însă nu o ajutau să se apropie de rezolvarea misterului.

— Nu pot să înțeleg, spuse ea întinzându-i mâna. Dar am încredere în tine, ești aici și asta e minunat. Cum ai spus că te cheamă?

— John Wilkinson. Un nume cumplit de comun, dar a fost primul care mi-a venit în minte.

— Unde e cabina ta?

EDGAR WALLACE

El zîmbi.

— Nu am cabină, cel puțin nu una pentru mine.

- -Dar, Jim...

El îi strinse cu putere mâna.

— Draga mea, acum patru zile aș fi putut să te cer de soție. Aș fi putut să te iau în brațe și să fii pentru totdeauna a mea. Dar am ratat acest noroc. Un fel de vanitate, pe care bărbații o numesc mîndrie, nu mi-a îngăduit să te cer, pentru că tu aveai prea mulți bani, iar eu prea puțini; iar acum se pare că nu sînt numai în pericol de a te pierde ci și de a-ți sfărîma inima, afară de cazul că tu vei avea încredere neclintită în mine și eu voi reuși să fac avere în următoarele patru zile.

— în următoarele patru zile? repetă ea.

Jim confirmă.

— Sună cam ciudat. Eu, care-ți vorbisem de un răgaz de patru ani pentru a te cîștiga, îmi propun acum să fac avere în patru zile, iar dacă nu voi reuși, totul se va sfîrși. Și acum, dragă Margot, vrei să ai deplină încredere în mine?

Fata încuviință, lipindu-se strîns de el.

— Acum du-te jos, iubita mea. Eu rămîn. Circulă pe-aici un inspector cu ochi de vultur și nu simt deloc nevoia să mă întîlnesc cu el. Noapte bună.

El îi desprînse mâna de sub brațul său și-i sărută vîrfurile degetelor. Margot coborî tulburată, pentru că toate acestea nu erau motive de bucurie, ci de teamă, teamă pentru bărbatul pe care-l iubea și care, își dădea bine seama, se afla într-o primejdie iminentă.

A doua zi, îi ce'ru stewardului-șef să-i schimbe locul de la masa ei izolată, la cea a ofițerului secund. Aici mai erau tacîmurile a trei pasageri. Doi, care nu mai apăruseră în timpul călătoriei, și al treilea, un american de origine germană care-și isprăvisese masa înaintea apariției lui Margot.

— N-am avut niciodată o asemenea companie la masă, îi spuse ofițerul. Vă sînt foarte recunoscător, domnișoară Cameron, că ați venit la masa mea. Ați făcut ca viața să merite să fie trăită. Pe viitor voi cere o garanție scrisi de la fiecare comesean al meu, că nu va lipsi niciodată, rise el. Și, ca dovadă a lipsei de companie de care sufăr, am cedat locul celălalt unui ofițer italian. L-ați cunoscut?

— Omul care poartă întotdeauna niște pantaloni bufanți, ca de călărie? întrebă Margot.

— Exact. Cred că doarme în ei.

Margot văzuse un ofițer italian de stat-major într-o uniformă gri strălucitoare de fireturi și admirase, pe bună dreptate, cizmele lui lustruite, amplexarea pantalonilor și croiala impecabilă a tunicii cu guler înalt.

— Numele lui e Visconti, Pietro Visconti. Este un strașnic arbitru al eleganței în Italia. Cred că e atașat al ambasadei italiene. în orice caz, călătorește cu pașaport diplomatic.

Peste puțin timp ofițerul italian își făcu apariția. Era un bărbat cu trăsături agere, foarte volubil și foarte amabil, avînd obiceiul de a se înclina din talie într-un fel plin de solemnitate. Vorbea fluent englezește și ar fi reușit să satisfacă prin aceste calități chiar și exigența plictisită a doamnei Stella Markham.

N-a fost nevoie ca Pietro Visconti să devină bun prieten cu Margot pentru a i se confesa acesteia, chiar în acea după amiază, că era îndrăgostit cu pasiune de o altă doamnă, ceea ce i-a provocat fetei un suspin de ușurare. Doamna în cauză nu era alta decît doamna Stella Markham, despre ai cărei ochi, statură,

frumusețe, puritate a tenului și grație ofițerul vorbi fără punct și virgulă, cam o jumătate de oră.

Margot era mulțumită de acest divertisment pentru că, dacă și pînă atunci zilele i se păruseră prea lungi, cea de azi era fără sfîrșit. încercase să doarmă după-amiază, ca să poată fi proaspătă și strălucitoare la întîlnirea din acea noapte cu Jim, dar somnul o ocolise. Așa că se întoarse pe punte, unde avu parte de confidența căpitanului Visconti.

Un alt divertisment de care avu parte se petrecu în aceeași seară, cînd doamna Markham îi prezentă pe reverendul Charles Price. O surprinse plăcut faptul că reverendul era un om simpatic și cultivat, care nu încerca să o aducă pe calea cea bună și nici măcar nu luă un aer de reproș cînd ea își aprinse o țigară pe punte; ba chiar îi oferi chibrituri. Charles Price călătorise în Europa din motive de sănătate, după cum spunea el.

— Nervii? îl întrebă foarte calmă Margot și reverendul păru surprins.

— Da, cum ați dedus?

— Pentru că păreți și acum foarte agitat. V-ați uitat mereu împrejur, în timp ce stăteam de vorbă și tresăriți la orice zgomot.

El confirmă.

— E adevărat. M-a impresionat foarte tare aventura doamnei Markham. Mă îngrozește gîndul că ea, sau oricare altă femeie, poate fi implicată într-o astfel de experiență; cu toate că nu pot să nu observ că doamna a fost foarte curajoasă.

Stewardul aduse ceaiul și așeză ceștile pe niște suporturi împletite.

— Presupun că vă duceți în vizită la niște prieteni, întrebă domnul Price, luînd ceașca de ceai pe care i-o întinsese Margot.

— într-un fel, da, răspunse fata. Trebuie să fac o vizită de afaceri, după care sper să mă întorc la Londra.

în clipa aceea, își dădu seama că nu mai era grăbită să se" întoarcă. Ce treburi avea Jim la NewYork nu putea ghici. Motivul pentru care se afla el aici, pe vapor, depășea de-asemenea pînă și cele mai îndrăznețe zboruri ale imaginației sale. Își aminti, așa cum își mai amintise de zeci de ori, cu o stringere de inimă, că următoarele patru zile erau vitale pentru Jim. Și n-avea nici măcar cea mai vagă idee unde se afla el în tot timpul ăsta, de ce nu apărea pe punte ca toți - ceilalți pasageri, de ce... își goni gîndul cu un mic gest de disperare, care nu-i scăpă domnului Price; urmărind-o prin ochelarii lui cu ramă groasă, acesta îi înapoie ceașca de ceai goală și îi spuse:

— Cred că nici dumneavoastră nu v-ar strica să vă îngrijiți puțin nervii, domnișoară Cameron.

Seara, la cină, Margot găsi, ca supliment la buletinul informativ, o mapă cu lista pasagerilor, pe care și-o dorise, dar nu îndrăznise s-o ceară. Parcurse cu mare atenție coloanele de nume și cînd ajunse la sfîrșit se făcu foarte palidă: Jim nu figura pe listă nici cu numele lui adevărat, nici cu cel de John Wilkinson. închise gînditoare mapa și o puse pe scaunul de alături.

— Căutați pe cineva, domnișoară Cameron? o întrebă secundul.

— Da... pe... este... îngînă, neputîndu-și ascunde tulburarea. Un prieten de-al meu intenționa să se îmbarce pe acest vapor... Domnul Wilkinson... John Wilkinson...

— Nu avem nici un Wilkinson la bord. Nici la clasa întîi nici la a doua, nici la a treia. Știu sigur, pentru că am verificat astăzi biletele de îmbarcare și le-am confruntat cu lista pasagerilor.

— Și nu se află la bord? întrebă ea cu îndoială.

— În nici un caz, spuse el cu fermitate. Nu avem nici un pasager cu numele de Wilkinson, lucru destul de neobișnuit, fiindcă e un nume foarte comun. Totuși nu e

un fapt inedit, s-a întâmplat să avem și trei călătorii fără nici un Smith.

Ofițerul se ridică mai devreme de la masă, pentru că, la serviciul de recepție pe care-l conducea, volumul de lucru și așa destul de încărcat, sporise prin îmbolnăvirea adjunctului său.

— Ah, domnișoară Cameron, spuse el ridicându-se, dacă doriți o experiență inedită și dacă nu vă culcați devreme vă invit să vizitați la noapte postul de transmisiuni - radio.

Ochii fetei străluciră.

— Mi-ar face foarte multă plăcere! Dar nu sînteți prea « ocupat?

— Chiar și secundului care răspunde de serviciul de recepție îi sînt îngăduite niște ore de somn, răspunse bine dispus ofițerul; dacă puteți fi pe puntea superioară la douăsprezece și jumătate, am să vin să vă iau.

întîlnirea cu Jim era fixată la ora douăsprezece și, cum nu putea fi decît scurtă, Margot încuviință.

Era unsprezece și jumătate cînd ajunse pe punte și la douăsprezece fără cinci apăru Jim, în pas de plimbare, de-a lungul balustradei, oprindu-se. de astă dată, mai des pentru a privi, chipurile, marea; de fapt, vremea fiind frumoasă și mișcarea vasului mai blindă, se aflau pe punte mulți pasageri dornici să ia aer. Se oprise între două reflectoare, sprijinindu-se de balustradă și atunci Margot cobori. îl găsi pe Jim tot atît de corect îmbrăcat ca și în noaptea trecută, doar chipul arăta ceva mai obosit.

— A fost prea cald astăzi, spuse el cînd fata îl întrebă dacă nu se simte bine, și am rămas în... cabina mea.

— Spune-mi, l-ai văzut pe Frank înainte de a pleca?

El dădu din cap:

— N-am știut că plec decît vineri noaptea.

Margot nu-l întrebă de ce, realizînd că acest lucru era, în mod tacit, interzis.

— Margot, spuse el deodată, poți să-mi spui cîte ceva despre cumnata ta?

— Despre Cecile? întrebă ea surprinsă.

El confirmă din cap.

— Dar, dragul meu, tu știi tot ce se poate ști despre ea. E măritată de șapte ani cu Frank.

— Înainte de a se mărita cu Frank ce făcea?

— Ce întrebare e asta? Era fiica lui Henrik Benson, un om bogat și, totodată, un artist. Îți amintești probabil că el a făcut inelul pe care tu l-ai numit "fiicele nopții"?

El confirmă din nou, apoi adăugă:

— Mai știi și altceva despre familia lor?

— Nimic, afară de faptul că sora ei, pe care o adora, a făcut o căsătorie nefericită cînd avea optsprezece ani. N-am aflat niciodată prea mult despre asta. A fugit de la colegiu cu un șofer sau așa ceva și, bineînțeles, ăsta nu e un lucru despre care Cecile dorea să vorbească prea mult. Oricum, biata fată a murit.

— Asta știi, spuse Jim. Știi cumva ce s-a întîmplat cu bărbatul ei?

Margot ezită.

— Nu sînt prea sigură, dar am Impresia că era o lichea frumoasă și... și că a făcut pușcărie pentru nu știu ce crimă. Astea le-am dedus mai mult din ceea ce nu spunea Cecile, decît din ceea ce spunea. Viața Magdei, așa o chema, a fost o tragedie. Dar de ce mă întrebi toate astea, Jim? Nu, nu-mi spune, îmi pare rău că am călcat consemnul.

Jim se aplecă spre ea, aruncînd o privire în dreapta și în stînga, și-i sărută virful urechii.

— Roagă-te pentru mine, Margot, roagă-te mereu, ca următoarele trei zile să mă țin tare.

Fr.ta îi strînse brațul.

— Am să mă rog, spuse ea încet.

— Și să ai încredere în mine, indiferent ce vei auzi.

Ea încuviință tăcută.

— Și acum, coboară, iubito, și lasă-mă să mă strecor spre ascunzătoarea mea. 2/ ' / 51

Fata era gata/să plece.*.cînd Jim o apucă strins de bra/și o trase. înapoi către balustradă^ Doi bărbați tineri se, jyjropjau agale de ei. Margot își aminti că pe unul dintre ei îl mai văzuse. Celălalt îi era complet necunoscut. Păreau niște pasageri obișnuiți ai clasei întii, îmbrăcați corespunzător acestei categorii, dar apariția lor avu un efect deosebit asupra lui Jim.

— E ceva rău? întrebă ea în șoaptă după ce trecură cei doi. îi cunoști?

— Nu pot să-i dibui. Pe unul dintre ei, cînd l-am văzut ultima oară, purta un tricou cu dungi și răspundea la numele de Nosey² dar, dacă mă gîndesc mai bine, ăsta nu e un nume, ci o foarte nimerită poreclă. Și-acum, du-te, draga mea. Trebuie să plec și eu.

Firește, cînd se întoarse după scurt timp pe puntea superioară, Margot nu-l mai găsi pe Jim și putu să constate că misteriosul Nosey dispăruse și el.

La cîteva minute după miezul nopțiiMargot se întilni cu secundul care o conduS^printr^ETculoar îngust către camera de transmisiuni radio, flancată de cele două coșuri gigantice și fumegînde ale Ceramiei. Era o încăpere_fierbinte (șîintens luminată de becurile tabloului de bord, cărora li se adăugau și luminile de deasupra. Operatorul, un tînăr cu

ochelari, îi explică fui Margot cum funcționează instrumentele; după aceea, punîndu-și casca de recepție,

2 Nosey - cel care-și bagă nasul peste toi (engl.).
ascultă și ea semnalele intermitente.

— Asta e Campania, explică operatorul, e Ja trei mile îndărătul nostru.

— Extraordinar, spuse fata. Și celălalt zgomot care se aude? Răsucise butonul și "celălalt zgomot" devenise o succesiune de tonuri aproape imperceptibile.

— Asta e Aberdeen, ultimul post din bătrîna noastră țară pe care-l mai puteți auzi; mîine dimineață vom fi în afara razei lui de acțiune.

Un alt operator veni din partea opusă a tabloului de bord.

— Cred că ne vin niște știri, spuse el, vă cer scuze domnișoară, dar dacă nu aveți nimic împotriva, am să vă iau casca. Își potrive receptoarele în dreptul urechilor, apăsă o clapă pe care o avea la îndemînă și începu să scrie. După cîteva clipe își ridică privirea spre ofițer.

— Nu știu dacă e cazul să notez, spuse el. Căpitanul a ordonat ca nici o referință la crima din Moorford să nu apară în buletin.

— Crima din Moorford? întrebă neliniștită Margot, cum, ce s-a întîmplat?

— Știrea a fost scoasă din buletin de către căpitan, spuse ofițerul. Presupun că n-a vrut să-l sperie pe criminal, în cazul în care s-ar fi aflat la bordul vasului nostru. E vorba de o crimă care s-a petrecut la o bancă.

Margot se regemă de pereW» să nu cadă. Se făcuse palidă ca de moarte dar, în lumina crudă a lămpilor, nimeni nu băgă de seamă acest lucru.

— Directorul adjunct al băncii, continuă ofițerul, un anume Sanderson cred, a fost împușcat mortal și directorul, Bartholomew, a fost găsit cu revolverul în mînă. Se pare că ar fi putut să se disculpe, intrucît se despărțise doar cu cîteva clipe înainte de inspectorul de poliție, dar, în aceeași noapte, Bartholomew a dispărut cu un colier de diamante în valoare de 112.000 de lire sterline; printr-o bizară coincidență, acest colier aparține unei doamne care se află pe vaporul nostru. Am primit de abia acum informația prin radio și am să i-o comunic mîine dimineață.

— Și ce s-a întîmplat cu Bartholomew? întrebă cu o voce sufocată Margot.

— A fugit, spuse ofițerul ridicînd din umeri. A șters-o pe cît se pare. Bineînțeles că se poate să fi fost prins între timp. E ceva care se referă la el în mesajul de acum? îl întrebă pe operator.

— Doar cîteva știri suplimentare; a fost arestat un ins în Franța, dar s-a dovedit că nu e Bartholomew.

Margot făcu un pas și ar fi căzut dacă n-o sprijinea brațul ofițerului.

CAPITOLUL IX

— Ce s-a întîmplat, domnișoară Cameron? întrebă el îngrijorat. Regret foarte mult că v-am adus aici. Lămpile astea sînt prea puternice și camera e de-a dreptul înăbușitoare.

O conduse afară, pe puntea unde se afla cabina de radiotransmisiune și îi aduse un scaun.

' — Așteptați aici să vă aduc un pahar cu apă, spuse ofițerul ieșind grăbit.

O siluetă se mișcă în umbra unei bărci de salvare și Margot văzu strălucind plastronul unei cămăși albe.

— Jim! suspină ea cu voce stinsă ca în agonie. Jim!

El se apropie fără zgomot și fata băgă de seamă că era desculț.

— O, Jim, știu tot! Dar ce înseamnă toate astea?

— Deci ai aflat? întrebă Jim liniștit.

Ea nu putu decît să confirme dînd din cap.

— Dar ai încredere în mine, Margot, nu-i așa?

Fata respiră adînc și-și ridică ochii spre ai lui.

— Da, Jim, am încredere, spuse ea și tînărul o cuprinse cîteva clipe în brațe atingîndu-i buzele.

Se au^jră cizmele ofițerului călcînd pe muchia de alamă a scării, ceea ce îl făcu pe Jim să se topească în umbră.

— Mă simt mai bine, îi spuse Margot ofițerului, apucînd cu itiîn^ tremurînd paharul.

— Nu s-ar spune, observă ofițerul. Nici nu vă închipuiți cât de rău îmi pare, ar fi trebuit să-mi dau seama că încăperea e supraîncălzită.

— Nu vă faceți griji, totul e în ordine. În realitate a fost vina mea, am... am băut prea mult vin la masa de seară!

— Asta-i bună! spuse indignat ofițerul. Ați uitat că stăm la aceeași masă, domnișoară Cameron! Dumneavoastră n-ați băut strop de vin de când sînteți pe vapor.

Fata risejforțat, așa că ofițerul fu foarte mulțumit când o lăsă pe mîna cameristei.

Asasin! Asasin!

Cuvintele astea îi sunau în urechi și nu-și putu găsi locul în pat, toată noaptea.

Talazurile care se izbeau de vas, vaietul vîntului suierînd în hublouri, toate păreau să se contopească în sunetul aceluiași laitmotiv: Asasin! Asasin!

Nu, nu era cu putință. Jim nu putea să facă asta; el, care obișnuia să spună în zeflemea, autopersiflindu-se, că ar putea deveni spărgător de bănci! Culmea absurdității, a unei absurdități tragice, zeflemeaua și autopersiflarea deveneau acum acuzații! La fel cu fuga lui, toate astea nu făceau decît să-i dovedească vinovăția.

Ce putea să facă ea? Își puse de mii de ori această întrebare și nu găsi nici un răspuns care s-o mulțumească. Nu-i rămînea decît să-și păstreze încrederea și să aștepte. Oare unde era Jim? Unde se ascundea? Cum o fi putut să scape de percheziția inspectorilor, care controlau fiecare metru de vapor de două ori pe zi? Și țineau sub observație întregul vapor, pătrunzînd în ascunzișurile respingătoare ale celor mai secrete locuri, unde s-ar fi putut ascunde călătorii clandestini?

Margot își tot repeta aceste întrebări cărora nu le găsea răspuns. Reuși să ațipească doar pe la șase și

gongul de prînz sunase deja, cînd ea își făcu apariția pe punte.

— De abia aşteptam să te văd, o abordă Stella'Markham. Am nişte noutăţi îngrozitoare...

Margot ştia foarte bine care erau noutăţile şi, în clipa aceea, o urî pe femeia lascivă, care vorbea târăgănat, din faţa ei, cum nu urîse pe nimeni pînă atunci. Fără nenorocitele ei de diamante nu s-ar fi întîmplat acea crimă! De ce nu le-a dus în altă parte, la Londra sau la New York? O privi cu expresie interogativă:

— Da? făcu ea simulînd un aer de indiferenţă.

— Am pierdut un colier mare de diamante... Mi-a fost ~ furat, draga mea, de însuşi directorul băncii, spuse doamna - Markham. Bineînţeles că banca îmi va da o despăgubire substanţială pentru că le-am asigurat, dar erau nişte pietre splendide.

— Aţi jucat vreodată pe scenă? o întrebă cu insolenţă Margot.

— Nu, draga mea, de ce?

— Mă gîndeam că numai în teatru se pot pierde diamante de o sută douăsprezece mii de lire şi coliere din cele mai splendide pietre, spuse fata a cărei exasperare ajunsese la culme. De ce le ţineţi la bancă, de ce nu le purtaţi şi nu vă asumaţi singură toate riscurile?

Stella Markham îşi ridică mirată sprîncenele arcuite, apoi rîse.

— Am uitat, spuse ea, că le-a luat acel "amuzant" director de bancă, fostul dumitale prieten.

— Este încă prietenul meu! scăpără de furie fata.

— Trebuie să fie foarte interesant să cunoşti oameni de asemenea speţă, o persiflă în continuare doamna Markham.

— Nu ştiu ce înţelegeţi prin "asemenea speţă" ripostă Margot cu minie reţinută, dar ştiu că îngimfarea şi imprudenţa dumitale au provocat prăbuşirea unui om de treabă şi că un biet om cumsecade a murit.

Zîmbetul dispăru dîi pe faţa doamnei Markham.

— Cine a murit? întrebă ea repede.

— Stephen Sanderson, directorul adjunct a fost găsit împușcat mortal, în biroul lui, cu o noapte înaintea imbarcării noastre.

Fața Stellei Markham îmbătrini deodată.

— Sfântă Fecioară, șopti ea, împușcat mortal? Nu, nu se poate.

Arăta așa de rău, încît Margot făcu un pas către ea și o apucă de braț.

— Ce-i cu dumneata? întrebă ea, dar doamna Markham nu-i răspunse. Își lovi capul cu palma, zvîcni din tot trupul, apoi se chirci, căzînd pe șezlongul ei. Leșinase.

Amintirea zilelor următoare fu, pentru Margot Cameron, amintirea unui coșmar.

În noaptea respectivă se duse la locul obișnuit să se întâlnească cu Jim. Dar Jim nu veni. Ceva mai devreme îi întâlnise pe reverendul Price și pe doamna Markham plimbîndu-se pe punte. Doamna Markham îi spuse că își revenise complet din leșin și-și ceru scuze. Dar Margot observă că avea cearcâne întunecate în jurul ochilor și trase propriile ei concluzii.

— E stupid, dar nu pot niciodată să aud despre o moarte violentă, fără să leșin, spuse doamna Markham, iar lovitura a fost dublă pentru mine, pentru că l-am cunoscut pe bietul om.

— Doamna Markham mi-a relatat tristele noutăți, spuse domnul Price. E într-adevăr îngrozitor; îngrozitor.

El își clătină capul și păru convins de ceea ce spune.

— Asta ar putea explica, întrebă doamna Markham...

— Ce? întrebă domnul Price cînd ea se întrerupse.

— Ceea ce v-a spus stewardul astă seară.

— A da, spuse domnul Price privind stăruitor dincolo de balustradă.

— Ce v-a spus? întrebă Margot.

— Stewardul de punte mi-a spus că se află doi detectivi la bord. Călătoresc cu clasa întâi. ^

Pe Margot o cuprinse iar panica:

— Detectivi? întrebă ea șovăind, și unde sînt? I-ați putea repera?

— Nu, spuse doamna Markham cu o ușoară iritare. Probabil că Winter îi cunoaște, el face parte din categoria oamenilor care au de-a face cu detectivii... — îngrozitor, repetă domnul Price, împlinirea tragică de la bancă părea să-l afecteze profund.

— Cred că am să mă duc la culcare, spuse el, vă rog să mă scuzați, doamnelor.

Le întoarse brusc spatele și le părăsi. — îmi place omul ăsta, spuse Margot. N-aș putea spune de ce, dar cred că-mi place.

— Așa e, spuse doamna Markham cu indiferență, e un om destul de agreabil.

— Dar omul duminică nu te însoțește în astă-seară? — E bolnav, se grăbi să răspundă Stella Markham, am avut azi o zi agitată și asta a fost destul să-l pună pe domnul Winter hors de combat.

Conversația încheindu-se, Margot rămase să-l aștepte în continuare pe Jim. îl mai aștepta încă la ora cînd începu spălarea punții. Nemaivînd ce face, fata se retrase în cabina ei și plînsese, poate, pentru prima oară în viață. Nu putu să doarmă și la ora cinci, cînd zorii zilei se iviră prin hublou, se sculă, își făcu toaleta și ieși pe punte.

Ascensoarele nu porniseră încă la ora aceea, așa că începură urce pe scări. ^Ch^afcfge-il&trnMiă Ci^faniteti de doamna Dopreid și^fKcit&a (durerii sale, surise la ideea că i-ar putea face o vizită la cinci dimineața.

Cu toate acestea se întoarse și aruncă o privire asupra culoarelor înguste care duceau spre cabinele de călători.

Prin ușa întredeschisă a cabinei doamnei Dupreid se zărea o fișe de lumină.

Poate că n-a putut nici ea dormi, gîndi Margot, și după o scurtă ezitare, străbătu culoarul și bătu la ușă. Cînd o atinse, ușa se deschise singură; cabina era goală și, mai mult decît atît, patul nici no fusese pregătit pentru noapte. Margot își încreți fruntea căutînd o explicație. Poate că doamna Dupreid se plimba pe punte; Margot urcă restul de trepte și ieși în răcoarea dimineții.

3 Să-1 scoată din luptă. (în 1. franceză, în text)

Cu excepția ofițerului de cart puntea era pustie; o privi fără vreun interes deosebit, fiind obișnuit cu ciudățeniile pasagerilor, dar veni totuși în urma ei și o întrebă dacă dorește ceva, de pildă, o cafea.

— Nu cred că vreunul din stewarzi s-a trezit la ora asta, dar, dacă doriți ceva, vă pot aduce eu.

Margot îi acceptă recunoscătoare propunerea. Ofițerul aduse un scaun pe care-l acoperi cu o pătură și ineditul acestei aventuri începu s-o amuze...

Vaporul avea un ușor ruliu, ceea ce o făcu să se gîndească cu compasiune la domnul Winter. Marea fremăta cenușie și cerul coborît promitea ploaie...

— O să se însenineze către amiază, spuse ofițerul care, ca toți ofițerii de cart, își petrecea viața explicînd mereu particularitățile vremii proaste nefericiților pasageri.

— Uite-i și pe gresori, se duc la datorie.

Un șir de oameni venea de-a lungul punții...

— Ce sînt gresorii?

— Băieții care vîd de motoare, de obicei le spuneam fochiști. La ei, în sala mașinilor, e foarte cald, temperatura urcă pînă la 140 de grade⁴. Zilele trecute l-au scos pe unul și de-abia după două ore și-a recăpătat cunoștința.

— Bietul om, spuse Margot. E îngrozitor în ce măsAră noi, cei care ducem o viață confortabilă, ignorăm suferința acestor oameni.

— "Fiii Martei",⁵ spuse ofițerul, cu un aer foarte serios. Sau poate ai Măriei, nu știu exact. Un tip a scris un poem în care arată că o parte din fii trebuie să muncească din greu pentru cealaltă parte din fii. Margot îl aprobă din cap.

Gresorii ajunseră în dreptul lor și o priviră curioși. îi privi și ea cum treceau în șir și deodată fu cît pe-aci să scape ceașca din mînă. Se stăpini cu greu să nu țipe cînd văzu că al șaptelea om din rînd, desculț și cu capul gol, și privind fix înainte, era Jim Bartholomew, îmbrăcat cu un tricou

4 Grade Fahrenheit.

5 Marta și Mana - personaje biblice, surorile lui Lazăr, cel înviat de Iisus. (n.trad.).

albastru de marină și cu niște pantaloni zdrențăroși care nu-i treceau de genunchi.

CAPITOLUL X

Jim trecu împreună cu ceilalți, în timp ce Margot rămase Iară grai. Ofițerul de lingă ea vorbea cu gravitate și ferveare despre inegalitățile sociale, fără să observe agitația ei.

— Da, domnișoară, asta e situația, unii muncesc din greu în sala mașinilor, iar alții dormitează pe puntea superioară. Dar cei ce lucrează sub noi cunosc bucurii pe care cei de sus le ignoră. Sînt printre cei din sala mașinilor, domnișoară, mulți oameni mai nobili decît cel mai distins călător de la clasa întii, din cîți au navigat vreodată. Ar trebui să ne gîndim la ei cu toată considerația pe care o merită orice ființă umană, ca dumneata și ca mine. Și chiar cu dragoste.

— Sînt copleșită, spuse fata întinzîndu-i mîna, nu-mi mai vorbiți despre asta.

— îmi pare rău, spuse ofițerul surprins și totuși măgulit că elocvența lui provocase o reacție atât de puternică.

— Sinteți bun să-mi mai aduceți o cafea? Mi-e teamă că pe asta am cam irosit-o...

Ofițerul îi luă ceașca aproape goală și plecă.

Așadar, asta era! Explicația era clară. Jim Bartholomew devenise fochist. Înțelese totul într-o străfulgerare. Inginerul-șef și căpitanul erau prietenii lui. Acesta era motivul pentru care interzisese căpitanul orice știre despre crimă. Cei doi prieteni ai lui îl îmbarcaseră pe Jim, asumându-și toate riscurile, pentru a-l salva pe cel care le salvase viața, riscându-și-o pe a sa. Și Jim se afla acum acolo, dedesubt, în sala mașinilor. Bine că, cel puțin, era mai răcoare de dimineată decât în arșița amiezii. Își aminti apoi de misteriosul Nosey "Ultima oară când l-am văzut, era în tricou vărgat" spusese Jim. Oare era și el fochist? Nu știa cum arată, pentru că atunci când îl văzuse era întuneric. Această divagație nu dură mult. Gîndul ei se întoarse la Jim. Dacă a coborît la cinci - socoti Margot - va urca la nouă și se va odihni, probabil, pînă după-amiază, când va fi iarăși foarte cald. Ofițerul de la recepție îi spusese că Ceramia era un vas deosebit de călduros, mai ales cînd intra în zona Gulf-Stream-ului⁶. Mai bine nu-i spunea, gîndi ea, regretîndu-și apoi gîndul. Poate că acesta era motivul pentru care Jim nu venise la întîlnire noaptea trecută, reflectă Margot, pe bună dreptate. Jim fusese la datorie, muncind istovitor în măruntaiele giganticului vapor, într-o atmosferă de nedescris. Și lucrul acesta îl făcea pentru ceva, pentru cineva. Asta o știa foarte bine, nu pentru el însuși muncea din greu. Pentru cine altul, decît pentru ea?

Cînd ofițerul de cart îi aduse o altă ceașcă de cafea, o găsi zîmbind. Zîmbea încă și cînd, o oră mai tîrziu, se culcă. Se trezi, incomodată de hainele pe care nu și le mai scosese, la trei după-amiaza și primul ei gînd se

îndreptă spre Jim Bartholomew, fugarul care se sustrăgea rigorilor legii, muncind în căldura dogoritoare a motoarelor. Și rîse.

Ridea cu sfidătoare mîndrie, pentru că știa, mai bine ca oricine, cît de mare era primejdia în care el se afla.

Îi veni în gînd o altă amintire din zorii acelei zile, și anume vizita în cabina doamnei Dupreid. Așa că primul drum îl făcu la cabina acesteia și bătu la ușă. Apăru aceeași cameristă și, la somațiile lui Margot, șopti:

— Doamna Dupreid doarme. A avut o noapte foarte proastă.

— Chiar așa, făcu Margot, la ce oră s-a culcat? Își dădu seama că e indiscretă și că întrebarea ei sună a impertinență.

— O, se culcă înainte de miezul nopții, doamnă, răspunse camerista, și Margot se întoarse nedumerită pe punte.

Parcă numai misterul comportării doamnei Dupreid o nedumerea? Cu Stella Markham fu mai politicoasă decît de

6 Curent cald al Oceanului Atlantic, (n.trad.)

obicei. Grațioasa creatură își cam pierduse echilibrul, o anumită nuanță de insolență dispăruse din tonul ei și Margot o găsi mult mai umană decît înainte.

— Mulțumesc, am avut o noapte foarte rea, răspunse ea la întrebarea fetei. Urăsc vaporul ăsta. Sînt momente - și aici vocea ei vibră cu patimă - sînt momente cînd aș dori să ajung în fundul mării.

— Cere-i căpitanului, poate că ar fi de acord să-l scufunde de dragul dumitale, spuse Margot, se spune că e un om foarte îndatoritor.

Doamna Markham o străpuse cu privirea, dar supărarea i se topi într-un zîmbet.

— A fost o copilărie din partea mea s-o pornesc așa la drum și acum îmi fac toate reproșurile cuvenite. Uf! E foarte cald, nu?

Era într-adevăr foarte cald. Marea arăta ca o oglindă, iar previziunea ofițerului de cart că vremea se va ameliora înainte de prînz se îndeplinise.

Deasupra, cerul era albastru, fără nor și doar cîteva umbre ale ierburilor de mare întinau puritatea de safir a oceanului.

— Dacă aici e așa de cald, îmi închipui ce trebuie să fie în sala mașinilor! spuse doamna Markham cu obișnuitul ei ton de conversație. Mi-a povestit cineva că unul dintre fochiști, sau gresori, cum le spun ei, a murit de apoplexie azi la amiază. Cînd am coborît la masă, l-am întrebat pe doctor, dar a negat, ăștia nu spun niciodată ce se întîmplă pe vapor.

— Cred că această călătorie mă va omori și pe mine, spuse Margot, umblînd de colo-colo de-a lungul balustradei, fără să-și găsească locul.

Doamna Markham, care nu vedea în asta decît un soi de neastîmpăr din partea tovarășei sale de călătorie, își reluă tricotatul pe care îl intrerupsese la venirea fetei.

Margot se așeză lingă ea, hotărîtă să înfrunte o nouă încercare. Totuși ceva îi spunea că, dacă într-adevăr murise un om în sala mașinilor, acela nu putea fi Jim.

— Dar intendentul dumneavoastră cum se simte? N-a murit și el de apoplexie?

Doamna Markham continuă să tricoteze cu ochii pe

andrele.

— Nu, spuse ea după un timp, intendentul meu este nemuritor.

Era ceva ciudat în tonul ei, care o făcu pe Margot s-o privească.

— Ce vreți să spuneți?

— Vreau să spun că un bun intendent nu moare niciodată.

Margot își plimbă privirea în ambele sensuri ale punții.

— Nu l-am mai văzut, spuse ea.

— E în salonul fumătorilor. Uite că vine amicul dumitale!

— Nu e amicul meu, ripostă Margot în timp ce căpitanul Visconti, strălucitor în uniformă și arborînd un zîmbet ipocrit, se apropia de ele.

— Cam ciudat băiețușul ăsta, spuse doamna Markham, absorbită de lucrul ei.

— Într-adevăr, are un aer contrafăcut parcă ar fi ieșit direct din cutie, o completă Margot și doamna Markham rîse.

Ofițerul se opri la distanța convenită, salutînd pe fiecare din cele două doamne și strînse cu solemnitate mîinile lui Margot.

— N-ați venit la masă, domnișoară, spuse el, am fost de-a dreptul dezolat. V-am căutat în toate părțile, dar nu v-am văzut. Am urcat pe puntea superioară, m-am plimbat și pe acolo, v-am căutat și în salonul cel mare și în galeria cu palmieri, dar nu erați nicăieri.

Margot îl abandonează în compania zeitei lui și cobori grăbită la prietenul ei, ofițerul secund de la recepție.

— Vreau să vă cer o mare favoare, doamnele Bray, spuse ea cînd îl găsi de unul singur, în biroul lui, unde se sufoca de căldură, deși niște ventilatoare electrice își făceau din plin datoria deasupra.

— Vă asigur că dorințele dumneavoastră vor fi satisfăcute, domnișoară Cameron, răspunse el cu amabilitate.

I ; — Aș vrea să călcați una dintre cele mai stricte reguli de pe vapor.

— Și care este cea mai strictă regulă de pe vapor?

— Aceea de a nu vă dezvălui secretele. Nu ne-ați spus niciodată numărul de noduri cu care înaintăm sau ce se întîmplă atunci cînd se reduce viteza și de ce se reduce.

Ofițerul zîmbi.

— Uneori se petrec lucruri pe care nici noi, cei de la departamentul nostru, nu le știm.

— Iată ce vreau să vă întreb. (îi trebui un efort ca să tragă aer în piept, înainte de a vorbi.) E adevărat că un... fochist a murit astăzi?

Bray o privi cu gravitate.

— Da, e adevărat.

— Din cauza căldurii? întrebă ea și picioarele începură să-i tremure.

— Nu, asta nu e adevărat. A murit pur și simplu... bietul om. îmi pare nespus de rău. Era de cincisprezece ani în compania noastră.

Fata respiră adânc, de astă dată cu ușurare.

— Vă mulțumesc, spuse ea cu voce fermă. Voiam să aflu cîte ceva despre acest caz.

— Mă bate gîndul, domnișoară Cameron, că aveți un prieten în sala mașinilor, spuse ofițerul rîzînd.

— îi consider pe toți cei de-acolo prieteni, răspunse Margot. încep să înțeleg cît de grea este povara pe care Dumnezeu le-a dat-o fiilor Martei. Și ofițerul, care se afla între fiii Martei și fiii răsfățați de viață ai Măriei, rămase tăcut.

în ziua aceea Jim Bartholomew își terminase serviciul și, în timp ce străbătea culoarul îngust, care ducea către înghesuitul său adăpost, cineva îl bătu pe umăr și întorcîndu-se văzu fața mînjită de unsoare a omului în fața căruia lucrase toată dimineața.

— Vreau să-ți vorbesc, Wilkinson, îi spuse încet fochistul, vino în sala de baie... Jim îl urmă ascultător. Sala de baie era o încăpere echipată cu dușuri și un șir de lavabouri.

— Ce căutai noaptea trecută pe puntea de promenadă? întrebă cu ton autoritar omul poreclit Nosey.

— Aș putea să te întreb același lucru, replică Jim.

Celălalt îl privi gînditor, apoi spuse brusc:

— Bineînțeles. Ești Bartholomew.

— E un nume, spuse Jim, dar nu neapărat al meu.

— Să nu discutăm despre asta, spuse omul. Hai să ne așezăm undeva. Sînt obosit, dar vreau să lămurim o treabă.

Găsiră două scaune de lemn.

— Uite ce, spuse Nosey, sînt de la Scotland Yard și, deși nu pe tine te urmăresc, pot să te arestez și poate că am s-o și fac, cu toate că șefii mei nu cred că tu ai comis crima sau că ai furat colierul. De altfel, colegul meu a primit prin radio un raport amplu asupra acestui caz. Acum, cel mai bun lucru pe care poți să-l faci, este să-mi spui tot ce știi și să fii absolut sincer. N-ai să ai altă ocazie, pentru că eu am să părăsesc sala mașinilor, mîine sau poimîine... Cu mulțumirea că nici unul dintre indivizii pe care-i caut nu se află printre angajații vaporului.

Jim n-ar fi avut nimic de cîștigat dacă s-ar fi eschivat sau dacă ar fi tăcut, așa că-i istorisi tot, pînă la ultimul detaliu. Vorbi o oră, timp în care detectivul îi puse cîte o întrebare și la sfîrșit, cînd se ridicară, omul Scotland Yard-ului îl bătă pe umăr:

— E cineva aici, care va fi arestat înainte ca pachebotul să ajungă la Hudson River... poate că acela vei fi dumneata.

— V-aș disprețui dacă v-ați întoarce acasă cu mîna goală, spuse politicianul Jim.

Rutina vieții de pe vapor era din ce în ce mai plictisitoare pentru Margot Cameron și aștepta cu nerăbdare nu ora somnului, ci ora întîlnirii.

Își reluă locul de lîngă balustradă și, în sfîrșit, îl văzu pe Jim de-a lungul ei. Ca de obicei, era în ținută de seară.

— Ești un om minunat! șopti ea dintr-o răsufare și se apropie de el. Cum merg treburile? Mă refeream la cele importante...

— Cred că bine, spuse el, apoi privi în jur; mi-e teamă că afurisitul ăla de steward o să mă vadă și e

ultimul om pe care aş vrea să-l întâlnesc, fiindcă, din nefericire, mă cunoaşte. Şi dacă te încumeţi să fii văzută cu mine, ai să te compromiţi iremediabil.

— Cred că m-am compromis deja, spuse fata strecurîndu-şi braţul sub al lui.

Accesul către puntea pe care se aflau bărcile de salvare era o scară îngustă şi fata urcă prima. Sus mai rămăseseră o pereche sau două, care zăceau în şezlogurile lor cufundate în întuneric. Cei doi se îndreptară spre provă, lipindu-se unul de altul cînd culoarul se îngusta sau cînd întâlneau vreun obstacol în cale.

între două bărci se afla cîte o platformă îngustă de pe care se manevra lansarea la apă şi, pe unul din aceste mici intervale, se ghemuiră cei doi.

— Acum, povesteşte-mi tot, de ce a trebuit Cecile să coboare la haltă ca să ia maşina şi de ce nu i-ai spus asta lui Frank?

— Pentru că am crezut că ştie, spuse Jim, lucrul ăsta m-a derutat şi pe mine. îi spusese că va pleca în Scoţia înainte de a lua această hotărîre subită?

— Nu, spuse fata. Probabil că s-a răzgîndit după discuţia pe care a avut-o cu Frank la el în birou. A fost o discuţie foarte serioasă. Frank arăta foarte contrariat cînd a ieşit, iar biata Cecile era complet răvăşită. Dar nu mi-ai spus tot.

— Nu, recunosc el, nu ţi-am spus tot. Tăcu un timp, după care continuă: sînt două aspecte. Unul e cel despre care ţi-am povestit deja şi celălalt, pe care aş fi vrut să-l las pentru mai tîrziu. Aş fi preferat să nu-ţi povestesc ce s-a întîmplat după ce inspectorul m-a lăsat singur cu cadavrul. Totuşi trebuie să-ţi spun, pentru că am nevoie de ajutorul tău ca să rezolv misterul. Uite, cînd m-am uitat la mina bietului Sanderson, am descoperit ca ţinea strîns o bucată de hîrtie. I-am desfăcut degetele şi am descoperit un colţ dintr-o fotografie care-i fusese, în mod vădit, smulsă.

— O fotografie a cui? se precipită fata.

-r-Era, cum ți-am spus, doar un colț. Nu se vedea decît o mină de femeie.

— Și? întrebă Margot.

El tăcu din nou, apoi reluă: — Era o mină și pe această mină, un inel. Fata îi strînse brațul. — Nu era "Fiicele nopții"? întrebă ea. — Ba da, răspunse Jim. Era "Fiicele nopții".

CAPITOLUL XI

— Cecile! Inelul ei! Ești sigur?

— Nu încapă nici o îndoială. Venind pe vapor, am împrumutat de la inginerul-șef o lupă foarte puternică cu care se pot vedea toate detaliile celor trei capete, în relief.

Margot încremenise în tăcere. Un timp rămaseră amîndoi aplecați deasupra balustradei, urmărind dîra spumegîndă din urma vaporului.

— Nu vrei să-mi spui nimic altceva în legătură cu tine? întrebă fata.

— N-am ce să-ți spun decît că am sosit în zorii zilei la Sauthampton și m-am urcat imediat pe vas. Știam că Smythe, inginerul-șef, trebuie să fie aici, l-am găsit și i-am explicat absolut tot ce mi s-a întîmplat; i-am împărtășit și suspiciunile mele,, pe care ție nu ți le-am spus deocamdată. Smythe l-a chemat pe Stornoway în cabina lui și am' stat de vorbă toată după-amiaza. Sînt doi băieți minunați. Și-au asumat întregul risc. Eu dorm în cabina inginerului-șef, chiar pe puntea asta. Stewardul de aici cunoaște secretul, dar e și el un vechi prieten al meu.

— Și ce se va întîmpla la New York?

— Nu știu. Sînt niște detectivi pe vapor și tare cred că sînt cu ochii pe mine.

— Dar ce caută?

— Au venit pentru Marele Cvartet. Ți-am vorbit despre teoria bătrînului Sanderson. Săracul de el, în ultimul timp

vorbea mereu despre recompensele oferite pentru arestarea acestor gangsteri.

— Nu știu ce să mai cred, spuse fata după un timp, inelul din fotografie m-a năucit de tot. Este singurul din lume, Frank a spus-o de mai multe ori. Totuși nu pot să... Fata nu-și sfârși fraza și nici Jim nu îndrăzni s-o mai completeze în locul ei.

— Crezi că Cecile a făcut acest lucru îngrozitor? întrebă ea după un timp.

— Că l-a împușcat pe Sanderson? Nu, Doamne ferește!

— Oare îl cunoaștea pe Sanderson? S-ar părea că da. Ți amintești cum i s-a făcut rău, în ziua aceea, cînd l-a văzut în fața mașinii?

Jim tăcu un timp, apoi spuse:

— în locul tău aș exclude posibilitatea vinovăției doamnei Cameron. Sint convins că n-a participat cu nimic mai mult la această crimă decît tu și cu mine...

în bezna din spatele lor răsună deodată un strigăt; un strigăt ca de animal pe cale de a fi sugrumat. Se auzi apoi fuga unor pași grăbiți și zgomotul surd al unui corp căzînd.

La primul zgomot, Jim se avîntă în beznă și fata îl urmă, oprindu-se în spatele lui. îl văzu aplecîndu-se peste ceva înform ce zăcea lîngă unul din pereții despărțitori care secționau puntea superioară din loc în loc. Jim aprinse un chibrit și întrebă:

— Cine e domnul acesta?

Fata privi peste umărul lui și se înfioră la vederea sîngelui care se prelingea pe lîngă capul celui căzut în nesimțire.

— Vai, e domnul Price, reverendul, spuse ea.

Cu siguranță că afară de ei nu auzise altcineva strigătul pentru că nu veni absolut nimeni.

Jim ridică trupul celui lovit și îl rezemă cu spatele de parapetul unei plute de salvare. Curînd după aceea, omul scoase un geamăt.

— Cum vă simțiți? Puteți umbla? întrebă Jim.

La început i se păru că omul nu-și venea în fire, pentru că nu-i răspunse.

— Am să încerc, spuse el într-un tirziu și, gemind iarăși, se ridică în picioare ajutat de Jim.

— îngrozitor, îngrozitor, murmură el și repetă: îngrozitor, îngrozitor.

— Vă simțiți totuși mai bine, domnule Price, întrebă fata.

— Da, mi-e mai bine, cine e?

— Margot Cameron.

— Da, da! Ce stupid, m-am împiedicat de ceva, e așa de întuneric aici.

— Cine a făcut asta? întrebă Jim.

— Ce anume? întrebă la rîndul lui reverendul.

— Cine v-a lovit? preciză Jim. N-o să-mi spuneți că v-ați împiedicat, pentru că v-am auzit luptîndu-vă cu cineva. El aprinse din nou un chibrit. Și acel cineva a încercat să vă sugrume, se văd urmele în jurul gîtului dumneavoastră.

— Mi-e teamă că ați visat domnule, spuse Price, oricum vă mulțumesc pentru atenția dumneavoastră. Și, spunînd acestea, se îndepărtă clătîndu-se printre bărcile de salvare, în direcția de unde venise.

— Hm! făcu Jim, de data asta am avut noroc!

— Noroc! se miră fata. Cum adică?

— Un adevărat noroc, repetă Jim tulburat. Ar trebui să-i mulțumim amîndoi, și tu, și eu, lui Dumnezeu că nu l-am găsit mort. Eu, mai ales, am toate motivele. Hai să vedem de unde venea strigătul. Străbătu cu atenție culoarul îngust și se opri. Cred că de aici, spuse. Sîntem aproape de oficiul telegrafic. Hai să-f facem o vizită operatorului.

Trecură printr-o ușă îngustă, urcînd cîteva trepte spre ghișeu unde pasagerii își depuneau și-și achitau telegramele. Aici se afla un fel de colivie în spatele căreia

ședea un operator, în cămașă cu mânecute negre suprapuse, cum poartă de obicei funcționarii.

— Domnul Price și a luat tot restul? întrebă Jim cu o voce nevinovată.

— Da, domnule, a primit un dolar și cincizeci de cenți.

— Credeam că v-a dat o bancnotă de zece dolari, se hazardă Jim.

— E adevărat, dar telegrama a costat doar opt dolari și cincizeci de cenți, spuse calm operatorul și Jim îi mulțumi, retrăgându-se.

— Asta ce-a mai fost? întrebă mirată fata, când se întoarseră pe punte.

— Am vrut să aflu dacă Price a expediat o telegramă și cât de lungă a fost. A trimis un mesaj care l-a costat opt dolari și cincizeci de cenți, ceea ce înseamnă aproximativ patruzeci de cuvinte, deci un text destul de lung. Price a fost atacat după ce și-a expediat mesajul. îl consider foarte norocos pe acest domn pentru faptul că n-a fost aruncat peste bord.

Cînd ajunseră pe punctul de a-și lua rămas bun, fata îi spuse:

— Dacă dă Dumnezeu și vei fi reabilitat în ochii lumii, dacă totul se termină cu bine... ai să... peste cît timp ai să...

Își dădea seama chiar atunci că e mult mai greu să-și formuleze întrebarea decît își închipuise.

— Am să mă însor cu tine cît mai curînd posibil, spuse Jim. Chiar dacă va trebui să împrumut bani de la tine pentru certificatul de căsătorie.

CAPITOLUL XII

Lui Jim îi mai rămîneau cam două zile ca să-și facă dreptate, dovedindu-și singur nevinovăția; astăzi, mîine și eventual încă o jumătate din ziua următoare.

Margot nu se îndoia că va reuși s-o facă, deși teama de felul în care se vor desfășura lucrurile o făcea să se înfioare.

Dimineața urcă pe punte imediat după micul dejun și prima persoană pe care o văzu fu domnul Price, care stătea liniștit în șezlongul lui și citea un volum gros. Fata îi atinse ușor bandajul de la cap în chip de salut.

— Mi-e teamă că v-am speriat noaptea trecută, spuse el. A fost o prostie să mă aventurez singur pe puntea superioară.

— Sînt convinsă că, dacă ați fi fost singur, nu v-ați fi ales cu această rană, spuse fata.

Pastorul rîse, dar în rîsul lui stăruia o nuanță amară.

— Constat că tinărul dumitale prieten a reușit să-ți insufle convingerea că am fost atacat de cineva. Crede-mă, scumpă domnișoară Cameron, că n-are dreptate; strigătele pe care le-ați auzit erau ale unor tineri zurbagii și veneau din cealaltă parte a punții. I-am auzit și eu de mai multe ori și m-am alarmat la rindul meu.

— Ați fost totuși atacat și, pe de altă parte, domnul... vreau să spun prietenul cu care eram, nu v-a spus că v-a auzit strigînd, ci doar luptîndu-vă. Ați fost atacat, domnule Price, cînd vă întorceați, după ce ați expediat un lung mesaj la New York.

Reverendul scăpă cartea din mină, sări în picioare și o privi cu ochii pe jumătate închiși.

— Nu cumva sînteți domnișoara Whitters, întrebă el puțin mai tare decît în șoaptă.

— Cine e domnișoara Whitters? A, da, presupun că e o femeie detectiv. Domnul... își mușcă limba să nu rostească numele interzis al lui Jim Bartholomew, domnul Wilkinson mi-a vorbit de existența acestei persoane.

— Există, într-adevăr, o persoană cu numele de Whitters. Agnes Whitters cred că o cheamă, spuse pastorul cu o voce tărăgănată. Dacă nu mă înșel, am văzut-o menționată cu prilejul unui caz, probabil în calitatea ei de detectiv. Dar eu m-am referit la o altă domnișoară Whitters, o prietenă a... mătușii mele.

Căpitanul Visconti apăru chiar în clipa aceea și, luînd-o pe fată de braț, o conduse ceva mai departe:

— Nu-mi place popa ăsta, spuse el, în general nu pot suferi popii. (își răsucea mustățile vorbind mereu.) Sînt lupi în blană de oaie. Foarte nocivi pentru tineret, se oțări el în continuare.

Visconti părea mai sigur de el în acea dimineață și, văzîndu-l că se așază în șezlongul Stellei Markham, Margot se întrebă dacă extraordinara lui bună dispoziție nu se datora acestui gest pe care-l asocia cu femeia pe care o adora cu atîta ostentație și lipsă de discreție. îi vorbi despre Italia, despre Milano, locul său de obîrșie, despre cariera lui militară din timpul războiului; află apoi că se distinsese în luptele de la Tagliamento; în cele din urmă, îi vorbi cu atîta familiaritate despre Washington, încît ea îl întrebă dacă mai fusese acolo, ceea ce el confirmă:

— De mai multe ori; dar ca un om obișnuit, nu în calitate de al doilea atașat militar al celei mai puternice țări.

Fata rîse și el îi aminti cu solemnitate că strămoșii săi romanii au introdus în lume arta războiului.

La apariția doamnei Markham, Visconti își părăsi reverențios locul.

Ciudata îmbătrînire apărută pe fața Stellei și pe care ' Margot o remarcase cu două zile în urmă, nu dispăruse de tot. Arăta ca și cum n-ar fi dormit și primele ei cuvinte confirmară această impresie:

— Am văzut răsăritul soarelui azi-dimineață, spuse ea. — Eu îl văd de vreo două zile, răspunse Margot rîzînd. N-ați putut dormi?

— N-am dormit de cînd am plecat din Tor Towers, spuse Stella Markham și ridicîndu-și ochii spre cer adăugă: Doamne, de ce-am plecat de acolo!

— Bine, dar o să vă întoarceți, nu-i așa? întrebă Margot. t— Presupun că o să fiu nevoită să mă întorc, spuse doamna Markham după o pauză. Va trebui s-o

fac probabil în legătură cu asigurarea bijuteriilor care mi-au fost furate. Am telegrafiat unei firme de avocați din Londra și le-am cerut să-mi reprezinte interesele; sper să nu întâmpin vreo dificultate deosebită. Ce este? se adresa ea domnului Winter, intendentul, care apăruse lângă ei și arăta mai puțin jovial și prosper ca de obicei.

El îi răspunse, păstrînd o atitudine plină de respect: — Aveți o radiogramă în cabină, doamnă. — E în ordine, Winter, îl concedie ea cu o mișcare a capului, adăugînd: și el s-a sculat cu noaptea în cap. Se ridică din șezlong și văzu capul bandajat al pastorului. — Ce i s-a întîmplat domnului Price, știi cumva, domnișoară Cameron?

— Da, spuse calmă fata, se pare că avut un accident noaptea trecută, pe puntea bărcilor de salvare.

— Un accident? Nu știu nimic despre asta. Se duse către Price și se așeză pe un scaun de lângă el, rămînînd cîțva timp acolo.

Molipsită de perindarea continuă a pasagerilor, ca pe orice transatlantic, Margot închise cartea și porni să se plimbe și ea. îl întîlni en route¹ pe americanul de origine germană, vecinul ei de masă. Se întorcea în America pentru a se căsători și era foarte timid. Margot reuși să-l scoată din rezerva lui, asemuindu-l cu un trubadur, lucru ce-l făcu să crească în proprii lui ochi. Apoi fata își continuă plimbarea și, făcînd un al doilea tur al punții, tocmai se apropia de doamna Markham, care încă se întreținea cu reverendul Price, cînd îl văzu pe Winter venind dinspre scara de acces. Se opri la oarecare distanță și așteptă să prindă privirea stăpînei sale. Aceasta se ridică și cobori scara urmată de intendent.

Margot n-o mai văzu pe doamna Markham pînă tîrziu, după-amiază.

Se întîlniră în sala centrală unde fata își bea ceaiul ascultînd, chipurile, orchestra, în timp ce inima și

gîndul ei erau în sala mașinilor, pentru că zgomotul înăbușit al elicei îi evoca neconținut pe omul al cărui viitor era amenințat de nori atît de negri.

Radiind de frumusețe, Stella Markham apăru parcă plutind, spre uiiertirea plină de admirație a fetei; era atît de elegantă, încît o sută de perechi de ochi feminini se întoarseră după ea. își trase un scaun și se așeză lingă Margot.

— Unde vei locui la New York?

Margot îi dădu adresa.

— Mi-ar face plăcere să te întîlnesc, adăugă doamna Markham, eu plec la Richmond, dar mă întorc la New York într-o săptămînă sau cel mult zece zile.

7 Pc drum - în l. franceză în text. (n.trad.)

Pe măsură ce vorbea, Margot își dădu seama că Stella Markham își schimbase atitudinea; de la relația cu o cunoștință ocazională, față de care se manifesta o bunăvoință oarecum protectoare, evoluase spre ceva care ar fi putut deveni prietenie.

Și comportarea ulterioară a doamnei Markham îi confirmă impresia. îi vorbi despre Devonshire, încercînd s-o determine pe Margot să-i spună, la rîndul ei, cîte ceva despre viața ei de la Moon House și-și exprimă regretul că nu se întîlniseră în timpul șederii lor în Anglia.

— Presupun că ești așteptată la New York? întrebă ea.

— Da, spuse Margot. Mă așteaptă probabil un prieten al fratelui meu care e avocat. De fapt sînt sigură că mă așteaptă.

— Cine este acest domn? întrebă, vădit interesată, doamna Markham. Pe avocații mei îi cheamă Peak și Jackson.

— Prietenul lui Frank este procurorul districtual John B. Rogers.

— îl cunosc, afirmă Stella, vreau să spun că-i știu reputația. De altfel, îl cunoaște cam toată lumea la New York.

— Da, cred că e foarte popular.

— Nu știu cum să fac, spuse doamna Markham gînditoare. Trebuie să plec imediat la Richmond și i-am promis unei prietene o cutie de bomboane de la Paris.

— Nu puteți să i-o trimiteți prin comisionar?

— Nu știu adresa prietenei mele. I-am spus să mă sune la hotelul unde vei sta dumneata. Te-ar deranja să-i spun funcționarului de la recepție că, dacă se interesează cineva de mine, să vină la dumneata și să-i dai cutia?

— Cîtuși de puțin, spuse fata zîmbind.

în sinea ei, detesta acest gen de mici comisioane, dar se gîndi că în relațiile care se creaseră, ar fi fost o impolitețe să refuze.

— Am să-ți dau cutia cu bomboane înainte de coborire, spuse doamna Markham. Nu vrei să vii la mine în cabină? întrebă după o scurtă pauză. Am cîteva rochii drăguțe pe care mi-ar place să ți le arăt. Ce-ar fi să vii chiar acum?

Curiozitatea o determină pe Margot să accepte fără ezitare.

Apartamentul Stellei Markham era spre capătul punții A și consta din două încăperi, dormitorul și camera de zi, prima dintre aceste încăperi fiind mai aproape de provă. Era un interior foarte agreabil, deși mai puțin confortabil decît al lui Margot.

Toaletele pe care i le arată atella Markham erau foarte frumoase și chiar dacă n-ar fi fost decît pentru ele, meritau această vizită. Margot își luase deja rămas-bun de la Stella, cînd aceasta o chemă înapoi.

— Ce-ar fi să iei de pe acum bomboanele? spuse ea, trăgînd o casetă metalică din dosul patului. încercă s-o descuie, dar întîmpină oarecare rezistență. în cele din urmă examinează broasca și zise:

— A umblat cineva aici! Margot o văzu iarăși întunecîndu-se.

În sfîrșit, Stella reuși să deschidă caseta și scoase din ea un pachet plat pe care-l desfăcu. Era o cutie splendid îmbrăcată în satin și cu capacul pictat de mînă. Stella deschise cutia și-i arătă cel mai frumos aranjament de bomboane pe care-l văzuse Margot vreodată.

— Te deranjează dacă ți le dau acum? întrebă doamna Markham.

— Deloc, spuse binevoitoare Margot, așteptînd ca Stella să împacheteze la loc cutia și s-o lege cu o panglică. Apoi se întoarse în cabina ei și puse pachetul în dulap.

Doamna Markham o deruta pe Margot. Crezuse, la început, că a intuit-o perfect, dar fiecare zi îi revela o altă fațetă necunoscută și fata simți că încrederea în propriul ei discernămint se clatină din cauza contradicțiilor și oscilațiilor caracterului Stellei.

Se gîdea încă la ea, cînd o găsi la ieșirea din lift, spre puntea de comandă, așteptînd-o.

— Trebuie să te previn, îi spuse doamna Markham, că se percep taxe vamale ridicate pentru dulciuri, dar m-am gîndit că, dacă prietenul dumitale, bine cunoscutul procuror districtual te întîmpină la vamă nu va îndrăzni nimeni să te deranjeze, examinîndu-ți bagajele.

Margot rîse.

— Întîmplător m-am gîndit și eu la asta, spuse ea.

Aștepta, ca de obicei, noaptea. Zilele începeau pentru ea cînd își întîlnea iubitul, în beznă, lingă bărcile de salvare și se sfîrșeau o dată cu plecarea lui. Tot ce se întîmpla în afara acestui timp era doar un intermezzo plicticos, întrerupt de micile emoții pe care i le oferea hazardul. Și în ziua aceea îi era dat să aibă, din plin, parte de asemenea emoții; începînd cu după-amiaza,

cînd, intrînd în cabina ei, simți un nu prea plăcut miros de tutun.

O sună pe stewardesă.

— Cine a fost aici?

— Nimeni, după cîte știu eu, răspunse mirată femeia. ... Margot inspiră aerul din jur.

— Dacă cel puțin ar fi fost tutun bun! Dar ăsta e de-a dreptul insuportabil.

Avea senzația că știa de undeva respectivul miros. Căută cu atenție și, după un timp, descoperi ceea ce căuta: un rest de țigară. îl examinează cu atenție și reveni preocupată pe' punte. îl văzu pe căpitanul Visconti și se duse de-a dreptul la el.

— Ce-ați căutat azi după-masă în apartamentul meu, domnule Visconti? îl abordă ea.

El sări în picioare, de îndată ce i se adresă.

— în apartamentul dumneavoastră? întrebă el cu o surpriză exagerată. Vă înșelați, n-am fost acolo.

Margot îi arată restul de țigară și el izbucni în rîs:

— O, vă jucați de-a Sherlock Holmes, ați descoperit un muc de țigară, dar, din păcate, nu-mi aparține. Eu fumez niște țigări speciale.

— Cît de speciale? întrebă fata cu ironie.

— Țigări italienești, explică el, dar sînt pe vapor persoane care fumează din astea. Știu eu vreo duzină. Și de ce aș fi intrat eu în apartamentul dumneavoastră, domnișoară Cameron? Nici măcar nu știu unde este.

După această ripostă neconvingătoare, fetei nu-i mai rămînea decît să accepte situația și să-i ceară scuze. La urma urmei, poate că nimerise acolo din greșală, hoinărind la întîmplare și, poate, speriat de propria lui îndrăzneală, aprinsese o țigară. își aminti chiar că nu-l văzuse niciodată fără țigări și mărturisise o dată că la el fumatul este un act reflex, încît nici nu-și dă seama dacă are sau nu o țigară între dinți. Dar în ipoteza că totuși fusese în apartamentul ei ce căutase

acolo? întrebarea o puse bine deoparte, păstrînd-o pentru întîlnirea din acea noapte cu Jim.

A doua surpriză veni după cină. Margot își dădu seama că, pentru a preda bomboanele, trebuia să știe numele persoanei care urma să-i telefoneze așa că se îndreptă spre cabina doamnei Markham.

Era evident că e înăuntru, pentru că se vedea lumină prin geamul de sus al ușii și se auzeau voci. Margot bătui, apăsînd în același timp pe clanță. Dar, spre surprinderea ei, ușa era încuiată. Auzi imediat o voce care întrebă "Cine e?" Vocea era a Stellei, dar suna atît de ciudat, încît de-abia o recunoscui.

— Margot Cameron, spuse fata. Vreau să vă întreb ceva.

— Un moment.

Lumina se stinse brusc și ușa fu întredeschisă cîțiva centimetri. În lumina palidă, Margot putu să vadă că ochii doamnei Markham erau înroșiți de plîns.

— Ce este, draga mea, întrebă încet Stella.

— Aș vrea să știu numele persoanei care o să mă sune pentru cutia cu bomboane.

— Am să ți-l spun mai tîrziu, draga mea, acum te rog să mă scuzi.

Aproape că-i închise ușa în nas și Margot auzi din nou murmurul vocilor. Interlocutoarea Stellei era tot o femeie și n-ar fi fost exclus să fie camerista ei. Dar această bănuială dispăru cînd o văzu pe camerista doamnei Markham pe punte; cine era deci vizitatoarea? Margot n-ar fi fost atît de curioasă să dezlege acest mister, dar considera că e de datoria ei să adune multe informații care ar fi putut constitui un ajutor pentru cauza lui Jim Bartholomew.

În loc să se întoarcă pe punte, Margot se îndreptă către intrarea salonului cel mare, unde se încrucișau toate drumurile; așteptarea ei fu recompensată după vreo jumătate de oră, cînd o văzu, în sfîrșit, pe femeia care ieșea din cabina doamnei Markham.

în loc să se îndrepte spre intrarea salonului, vizitatoarea Stellei apucă pe un drum lateral de unde, pe cît își amintea Margot, pornea o scară către puntea superioară. Se hotărî într-o clipă și coborî scara către puntea C: intuiția ei se adeveri, cînd văzu silueta înaltă și întunecată întrînd în cabina doamnei Dupreid.

Așadar, doamna Dupreid era. Prietena cumnatei sale. Margot simți că amețește. Renunță să mai încerce un raționament coerent. Jim va înțelege despre ce e vorba. Asta era încă o problemă pe care o va păstra pentru el. Nu-i rămînea decît să-i spună tot ce aflate, era convinsă că el avea în mîna toate firele misterului. Dar toate aceste evenimente începeau să se învîlmășească, derutînd-o. De ce o vizitase doamna Dupreid pe Stella Markham? Și de ce plîngea Stella? Lucrurile erau foarte încîlcite. Se duse la bibliotecă, locul cel mai liniștit de pe vapor și, citind un roman al lui Scott, simți că artificialitatea eroilor lui neverosimili o liniștea întrucîtva, distrăgînd-o de la propriile ei frămîntări. La ora unsprezece, lumina se micșoră, semnalînd tuturor celor care ar fi vrut să se mai bucure de ospitalitatea ei, ora închiderii.

Mai trecu o oră și Margot se gîndi că Jim ar putea veni mai devreme la întîlnire. își reproșă chiar că nu-i sugerase acest lucru și, punîndu-și pardesiul, urcă pe puntea superioară cu speranța că poate-i venise lui această idee.

Noaptea, puntea era pustie. în salonul de sub ea se dansa, fapt care atrăsese acolo cea mai mare parte a tineretului; pășind cu grijă pe culoarul îngust și incomod dintre bărci și construcțiile de pe punte, Margot se gîndi că va fi cam neplăcut să aștepte singură acolo și că, dacă Jim nu venise, ar fi fost mai bine să se întoarcă pe puntea de promenadă.

Dar Jim era acolo.

Cînd îl văzu se opri brusc. Deși era întuneric, siluetele se detașau clar și Margot simți că e gata să

leșine: lingă balustradă, la capătul bărcilor, Jim ținea în brațe o femeie.

Margot încremenise. Nu încăpea nici o îndoială, nu l-ar fi putut confunda niciodată pe Jim Bartholomew. Ținuta corpului și a umerilor lui era inconfundabilă. Era el, Jim, care îi șoptea cuvinte pline de tandrețe femeii pe care o ținea în brațe și care plîngea la pieptul lui. Margot își cuprinsese capul în mâini. Era trează sau visa? Vaporul ăsta era oare plin de femei plîngărețe?, Să fie doamna Markham? Probabil că făcuse un zgomot, pentru că îndată cuplul se desfăcu și femeia dispăru în beznă.

— Jim, spuse Margot cu glasul stins.

— Ce este, draga mea? Nu trebuia să te aștept aici?

— Ceva îmi spune că nu pe mine mă așteptai, spuse ea cu o patetică nuanță de umor. Jim, cine era?

El nu-i răspunse.

— Cine era femeia aceea?

— Nu pot să-ți spun, draga mea.

— Nu-mi mai spune "dragă", se înfurie ea deodată. Cine era femeia aceea, îmi spui sau nu?

— Nu pot să-ți spun, răspunse el.

— Bine, atunci am să aflu pe altă cale. Se răsuci și o luă la fugă pe punte fără să țină seama de obstacole și cobori în holul salonului. Prima persoană pe care o văzu fu doamna Markham care stătea de vorbă cu Visconti, făcîndu-și leneșă vînt cu evantaiul și se uita la dansatori prin ușa deschisă a holului. Margot o luă înapoi și apucă să zărească rochia doamnei Dupreid, care tocmai dispărea în cabina ei. Deci ea fusese. O clipă mai tîrziu, Margot bătea la ușa cabinei.

— Cine e? întrebă o voce stinsă.

— Margot Cameron.

— Regret, dar nu te pot vedea în astă seară. Nu mă simt bine.

— Totuși am să intru, doamnă Dupreid, spuse fata cu hotărîre. Sînt Margot Cameron și Cecile este cumnata mea.

— Nu te pot primi, spuse din nou femeia, dar Margot, fără să-i mai aștepte răspunsul și în pofida protestelor gazdei, apăsă clanța și intră în cabină, trîntind ușa în urma ei.

— Și acum... - începu ea, dar se opri stupefiată: - Cum, tu? Cecile!

în fața ei, Cecile Cameron o privea înlăcrimată și totodată sfidătoare.

CAPITOLUL XIII

— Acum, ai să fii bună și ai să-mi explici, spuse Margot, lăsindu-se să cadă pe canapea. Ce naiba înseamnă tot misterul ăsta?

— Margot! protestă Cecile.

— Ei da, știu, m-am exprimat cam violent, dar sînt momente cînd politețea te ține în loc. Ești bună să-mi explici?

— Nu pot, spuse ea cu tristețe. Tot ce pot să-ți spun este că sînt aici cu știrea lui Frank.

— Tot e ceva, consimți Margot cu un început de zîmbet în colțul gurii, ceea ce la ea însemna un început de relaxare. Dacă zici că Frank știe, lămurește-mă și pe mine cum ai ajuns aici!

— M-am hotărît în ultimul moment să mă imbarc, spre norocul meu. Ții minte că prietena mea, doamna Dupreid, se afla încă la North Devon și că trebuia s-o luăm de-acolo, în drum spre vapor.

Margot încuviință.

— După ce am avut o discuție cu Frank, a fost și el de acord că e mai bine să plec. Dar, din anumite motive, nu puteam s-o fac sub numele meu. Voiam, în primul rînd, să fiu singură și să am libertatea de a acționa după împrejurări. I-am spus asta prietenei mele și ea a avut amabilitatea să-mi accepte planul, cedîndu-mi nu numai cabina ei, ci și pașaportul pe care urma să i-l restitui, odată ajunsă în America, pentru ca să poată pleca la rîndul ei cu un alt vapor.

— Pină aici am înțeles foarte bine. Dar tot ce mi-ai spus nu explică de ce anume ești aici și ce căutai în cabina doamnei Markham?

Cecile clătină tristă din cap.

— Credeam că ai încredere în mine, draga mea.

— Da, am, spuse Margot deznădăjduită, am avut încredere în Jim și am încredere în tine, am avut în amîndoi încredere, ceea ce nu m-a împiedicat să vă găsesc astă noapte în cea mai compromițătoare atitudine posibilă, Cecile.

— Simțeam nevoia să mă plîng cuiva, replică aceasta. Am fost uluită cînd l-am întîlnit. Știi, fac scurte plimbări pe puntea superioară și, ferindu-mă să ies în calea ta, am dat întîmplător de el, noaptea trecută. Am stat de vorbă și...

Margot îi întrerupse ezitarea.

— Asta am dedus-o, spuse ea cu ton sec. Și firește ați găsit un mod agreabil de a sta de vorbă. Dar adevărul e, dragă Cecile, că n-am nici un resentiment față de Jim. Ți-a spus, cred, că și el e într-o situație încurcată.

— Da, spuse Cecile, bietul băiat.

— Sper că ai fost plină de compasiune față de el.

— Bineînțeles! cum să nu fiu, spuse Cecile indignată.

— Și a plîns pe umărul tău, continuă Margot necruțătoare. Un plîns zdravăn face bine oricui...

— Am uneori impresia, Margot, că ești complet lipsită de inimă. Și totuși mă bucur atît de mult că te văd. Cecile o îmbrățișă strîns pe fată. A fost îngrozitor...

— Ei, gata! Hai să vorbim acum cît de cît rezonabil. Cînd voi fi și eu în sfîrșit lămurită în legătură cu tot ce implică acest scandalos mister?

Cecile o privi gînditoare.

— Poate în ziua cînd vom ajunge la New York. Numai dacă...

— Dacă ce?

— Dacă lucrurile vor merge bine, spuse Cecile cu prudență.

— Ai aflat despre... era rîndul lui Margot să ezite, despre fotografie?

— Mi-a spus Jim ceva...

— Il cunoșteai pe domnul Sanderson dinainte?

Cu spatele spre Margot, Cecile negă din cap. Apoi se întoarse spre ea:

— Să lăsăm asta pînă la sosirea noastră la New York. Ești de acord, draga mea?

— Bine, sînt gata să fac orice pentru tine. E tîrziu, m-aș mira ca Jim să mă mai aștepte, spuse fata și ieși din cabină cu lacrimi în ochi.

Prinse un ascensor care tocmai pornea și ajunsese pe puntea bărcilor de salvare la timp ca să vadă o siluetă ce se depărta și să alerge după ea.

— A, tu ești? Ei, ai reușit s-o asasinezi pe acea doamnă? Fata se înfioră.

— Să nu mai vorbim de asasini. Iar în ce-o privește pe Cecile, ea este fată bună. Dar, în clipa de față, este cea mai misterioasă și cea mai exasperantă fată bună pe care o cunosc. Și nu știu dacă era absolut necesar să plîngă pe pieptul cămășii tale.

— Nu prea îmi era la îndemînă să-mi scot cămașa, spuse Jim și fata își înăbuși risul pe umărul lui.

Se strecurară amîndoi spre spațiul strîmt dintre bărci.

— Cînd îți reiei munca de fochist? întrebă Margot.

— Nu-ți bate joc de munca mea, spuse el, e o ocupație foarte serioasă. Și acum am să încerc să te inițiez în tainele mele, dar, dacă n-am să-ți spun unele lucruri pe care ai dori să le știi, să nu-mi pui întrebări. Promiți?

— Promit, spuse fata.

— În primul rînd, am să repet ce ți-am mai spus, deși nu cred că e nevoie să-ți mai spun că n-am furat eu bijuteriile doamnei Markham. Colierul i-a fost furat de

ceea ce Sanderson se amuza să numească Marele Cvartet, un grup de patru gangsteri care lucrează împreună și care, fapt atestat de poliția internațională, a Organizat cele mai mari furturi de bijuterii, stîrnind senzație în toată Europa. Unul dintre membrii acestei bande a furat și bijuteriile doamnei Markham.

— Dar cine sînt cei patru? întrebă fata. O, pardon, e cumva o întrebare interzisă?

— Da și nu, spuse Jim. Este, pentru că nu mi-e prea ușor să-ți răspund, neavînd o confirmare oficială. Știu doar de la Sanderson că sînt o pereche, un bărbat și o femeie, al căror nume e Trenton și care au fost un timp închiși în Statele Unite, iar în clipa de față s-ar părea că se află aici, pe vas. Doi detectivi de la Scotland Yard încearcă să-i depisteze ținînd sub observație pe pasagerii de la clasa a doua și a treia. Al treilea din banda celor patru este un spaniol care se numește Antonio Romano, iar, al patrulea, care reprezintă creierul grupului, deși nu e el șeful, ci Trenton, se numește Talbot; este cizelator-expert și achiziționarea bijuteriilor este ocupația lui de predilecție. Dar, precis, din informațiile Scotland Yard-ului nu se știe decît că doi din acești patru gangsteri se află aici, la bord.

— Dar tu de unde știi?

— De la unul din oamenii Scotland Yard-ului care lucrează în tură cu mine, fu răspunsul.

— Adică e fochist? întrebă fata și adăugă imediat: omul poreclif Nosey?

— Da. Bănuiam de ce se afla în noaptea aceea pe punte și cînd m-a întrebât dacă sînt Jim Bartholomew, cel urmărit pentru crimă...

— Cum? fata deveni palidă. Nu trebuia să-i spui ca ești tu, nu trebuia.

— Ba da, trebuia, răspunse calm Jim. Nu te speria, iubito, doar nu-ți închipui că am să mă ascund toată viața? Dacă nu voi putea lămuri acest mister în timpul călătoriei, am să mă întorc în orașul nostru ca să-mi

susțin procesul și voi dovedi în mod concludent că nici nu l-am omorât pe Sanderson și nici n-am furat bijuteriile.

O sărută cu tandrețe și teama fetei dispăru ca prin farmec.

— Cred că o să am părul alb când o să intre vasul ăsta în port.

— Iar eu am să am pielea roșie, prăjită de aburii uleiului încins. Vrei să-ți spun mai departe?

— Sigur că da, te rog...

— De fapt nu mai am ce să-ți spun, constată Jim, dezamăgind-o, decît că o să ai conștiința mai împăcată, aflînd că nu i-am spus chiar tot sergentului Rowson, colegul meu de suferință, pentru că am vrut să-mi păstrez o cît de mică șansă, pentru cînd vom debarca la New York. Cînd vom ancora la Ellis Island va veni o întreagă armată de detectivi americani la bord, în căutarea bandei de gangsteri și e aproape sigur că o vor descoperi.

— De ce crezi asta? întrebă fata.

— Pentru că unul din ei i-a turnat pe ceilalți. El a trimis o radiogramă la Washington, în noaptea cînd era să fie omorât.

Fata era gata să țipe de uimire, dar Jim îi acoperi gura cu mîna.

— Domnul Price, șopti Margot.

— Price sau Talbot cum vrei să-i spui. S-a autodenunțat, propunîndu-se ca martor al acuzării; aș da orice să știu conținutul mesajului. Talbot are un plan și unul din punctele planului este de a o repune pe doamna Markham în posesia colierului ei, astfel că am toate motivele să sper că acea neprețuită zgardă îi va împodobi din nou gîtul⁸, adăugă el cu malitîe.

— Sărmanul de tine, rîse fata. Știi ceva? Niciodată n-am fost mai fericită decît acum, pe acest vapor. A fost o călătorie cu adevărat minunată.

— Nu-i așa? spuse el, zîmbind ironic. Dacă m-ai putea vedea ce ars sînt pe spate... Apoi, schimbînd brusc tonul, adăugă: și totuși a meritat; aș îndura de două ori pe-atît, în împrejurări de două ori mai grele, de dragul acestor ore furate, pe care le-am petrecut împreună. Hai să coborîm, spuse el pe neașteptate, o să ne plimbăm cu curaj pe puntea de promenadă.

Puntea era la ora aceea destul de goală; o parcurseră în

8 Joc de cuvinte - în 1. engleză colier se spune dog collar (zgardă de cîine) (n.trad.)

sus și-n jos, nestîngheriți, vorbind despre Devonshire, despre America și despre toate lucrurile din lume, mai puțin despre cele care se aflau în inimile lor. La capătul punții, unde se mergea spre cabine, îl văzură pe domnul Price. Stătea aplecat deasupra balustradei, dus pe gînduri, privind spre puntea de dedesubt. La vreo douăzeci de yarzi mai încolo, așezat pe un șezlong sub unul din felinare, se afla un tînăr foarte plăcut la vedere, într-o impecabilă ținuiă de seară. Margot îl recunoscuse pe pasagerul pe care-l văzuse plimbîndu-se cu așa-numitul Nosey.

— L-ai văzut pe tipul ăsta? întrebă Jim după ce trecură de el.

— Da.

— E celălalt detectiv. Are misiunea să-l păzească pe Price sau Talbot, cum vrei să-i spui, de ceilalți gangsteri. În noaptea aceea erau gata să-l termine.

— Ăsta o duce bine! spuse Margot. Cel puțin comparativ cu colegul lui din sala mașinilor.

Jim rîse înfundat.

— Au tras la sorți care din ei să meargă la clasa întîi și amicul meu a pierdut.

Parcurseră puntea de trei ori și domnul Price se afla în același loc și în aceeași poziție, cu capul înfundat în piept și cu mîinile încleștate de balustradă.

La al patrulea tur pe care-l făcură pe punte, Jim se opri în fața tînărului păzitor.

— Prietenul-nostru e cam de mult timp aici, nu-i așa?

Detectivul își aruncă țigara și răspunse, continuînd să supravegheze puntea:

— De vreo jumătate de oră.

— S-a apropiat cineva de el?

în mod vădit, detectivul îl cunoștea pe Jim. (Margot avea să afle mai tîrziu că cei doi polițiști și cu Jim avuseseră în ziua aceea o consfătuire în cabina inginerului-șef.)

— Nu s-a apropiat nimeni. Dar, firește, a trecut multă lume care se plimba pe lingă el, așa cum ați trecut voi.

— Mă întreb la ce meditează de atîta timp, spuse Jim.

— Bietul om! îl compătimi Margot.

— Ba e cazul să fie fericit, spuse rîzînd detectivul, a primit o radiogramă din partea Guvernului american în care i se comunică aprobarea de a depune mărturie în favoarea statului și, totodată, absolvirea de orice vină.

Detectivul se apropie de meditativul personaj și-i puse mîna pe umăr:

— E timpul să mergeți la culcare, domnule Price. Cum Price nu răspunse, detectivul se aplecă asupra lui și-l privi. Apoi se întoarse cu miinile în buzunare, lingă cei doi.

— Domnișoară Cameron, spuse el cu un aer preocupat,

cred că trebuie să mergeți la culcare. Jim îl privi cu atenție și fata îi urmări privirea, după care își ridică ochii spre el. Jim încuviință din cap.

— E rănit?

— O, nu, dar nu se simte bine. Are o criză și, după cum știți, nimănui nu-i place să fie văzut în asemenea situație.

Ea acceptă această minciună convențională, îl privi zîmbind pe Jim și coborî.

După aceea, Jim și cu detectivul așezară cadavrul pe punte și polițistul scoase un stilet din spatele lui.

: B

CAPITOLUL XIV

Nicăieri un secret nu e păstrat cu atîta strictețe ca pe un vapor. întreg echipajul unui pachebot, de la căpitan pînă la băiatul care anunță că a sosit ora mesei, toți sînt conspiratori înăscuți și luptă împotriva indiscreției. Nici unul dintre pasageri, în afară de cei direct implicați, nu știa și nici nu bănuia a doua zi dimineață, că în noaptea aceea se petrecuse un eveniment tragic.

La masă, tacîmul domului Price era pregătit, cu servetul împăturit în stînga, cornurile calde și cafeaua îl așteptau la ora opt și jumătate punct, cînd obișnuia în mod inevitabil să-și ia micul dejun.

Stewardul de pe punte șterse roua de pe șezlong, îi așeză perna și cărțile deși, la fel ca ceilalți membri ai echipajului, știa că jos, aproape de chila vasului, într-o cameră mică și lipsită de lumină, domnul Price zăcea mort.

Margot nu bănuia nici ea nimic și, înformîndu-se unde se afla cabina domnului Price, îi trimise un mîșsaj prin care se interesa cum îi merge; iar stewardul, care tocmai împacheta lucrurile mortului, îi răspunse că domnul Price se simte ceva mai bine, dar nu va ieși astăzi pe punte.

De la băiatul care suna clopotul pînă la stfewardul care îndeplinise comisionul încredințat de Margot, întregul personal fusese informat pînă la ora unsprezece că la miezul nopții trecute fusese asasinat cu premeditare un pasager, dar călătorii nu știau nimic.

Domnul Winter, intendentul, se interesă primul de reverendul Price, întrebîndu-l pe stewardul de la salonul fumătorilor, dacă nu l-a văzut, acesta, care nu

numai că știa de moartea domnului Price, dar ajutase chiar la transportarea cadavrului pe puntea de jos, îi spusese că fusese cu câteva minute în urmă acolo și tocmai ieșise.

Această zi, care la început fusese atât de însorită, se dovedi a nu fi la fel de favorabilă pentru navigație. Către amiază, Ceramia intră într-o pătură deasă de ceață albă, tirându-se doar cu zece noduri pe oră și emițind la intervale scurte semnale de sirenă asurzitoare.

Aerul viscos și rece nu imbia la plimbare, iar punțile erau atât de umede și alunecoase încât chiar și simpla lor traversare era incomodă. Cu toate acestea, spre deosebire de Stella Markham care se retrăsese, Margot rămase în șezlongul ei, înfodolită în pleduri, preferind atmosferei apăsătoare din cabină aerul mohorit de afară. își petrecu o bună parte din dimineață cu cumnata ei. Cecile prefera să-și păstreze anonimatul, pînă la sfîrșitul călătoriei. Margot o convinsese totuși să-și schimbe cabina cu apartamentul mare și confortabil pe care-l ocupa ea.

— Apartamentul are două intrări, așa că poți pleca și poți veni cînd vrei. Un singur lucru îți cer. Dacă ai de gînd să întreții relații cu domnul Bartholomew, să mă inviți și pe mine la întîlnirile voastre.

Cecile zîmbi.

— N-ai de gînd să mă ierți niciodată, nu-i așa?

— Te iert din spirit creștinesc, răspunse Margot, dar să nu-ți faci din astfel de întîlniri un obicei. Dacă ai chef să plîngi, draga mea, vino să plîngi pe umărul meu. E chiar mai confortabil decît umărul ciolănos al lui Jim.

Ceața se mai risipi către seară, dar cerul rămase acoperit.

Margot ajunsese să cunoască orele de serviciu ale lui Jim și, știind că era una din nopțile lui mai ușoare, cînd îl putea întîlni mai devreme, se hotărî să-l aștepte pe puntea bărcilor de salvare, cu mult înainte de ora

stabilită. Deocamdată însă ședea în șezlong învelită cu pledul ei mare și omorîndu-și timpul cu o carte. Doamna Markham reveni pe punte cu un aer scîrbit și-și exprimă aversiunea față de vremea care, spunea ea, îi pune sănătatea la grea încercare.

— Uf! E de-a dreptul sinistru! Nu m-aș mira să ne izbim de un iceberg sau de altceva.

— Nu sînteți o natură prea optimistă, spuse Margot. Ați fost vreodată fericită?

Spre surprinderea ei, Stella Markham îi aruncă o privire rătăcită și totodată furioasă.

— Nu cred că știi ce este fericirea, dacă-ți poți închipui că am fost vreodată fericită sau dacă poți găsi cea mai mică urmă de fericire în expresia feței mele. Nu, n-am fost niciodată fericită și nici n-am să pot fi vreodată. Ce vrei mai mult decît S-o mărturisesc în fața lui Dumnezeu?

Margot nu răspunse, o privi doar și văzu pieptul femeii zbătîndu-se agitat.

— Îmi pare rău, spuse fata cu blîndețe. Încercam numai să spun ceva nostim.

} — Bineînțeles că ai fost nostimă. Minia doamnei Markham se topi. Stella puse mina pe umărul fetei:

— Sînt un pachet de nervi în noaptea asta. Mă duc înapoi ta cabina mea infernală, să citesc.

Stella Markham își simțea trupul bolnav și inima pustie.

Așa că se duse direct spre cabină și-1 găsi pe Winter așteptînd-o.

— Dumneavoastră aveți cheia, doamnă, spuse el.

Ea scoase cheia din buzunar și deschise ușa. Înăuntru era întuneric. Stella se îndreptă spre dormitor și aprinse lumina. Era cu mîna încă pe comutator, cînd auzi o mișcare. În fața ferestrei deschise un om stătea gata să sară. Era în haină de seară, dar partea de jos a feței era acoperită cu o batistă.

— Winter! strigă doamna Markham și intendentul intră imediat. Mascatul se întoarse și dădu cu ochii de țeava unui revolver.

— Ce cauți aici? întrebă domnul Winter.

Era o întrebare de prisos.

Două sertare erau trase afară și conținutul lor fusese împrăștiat vraște pe canapea. Intrusul nu luase nici o măsură ca să-și ascundă prezența. Patul era răvășit și salteaua fusese întoarsă, șifonierul deschis. Insul nu avusese nevoie de lumină în timp ce scotocise prin încăpere, din moment ce avea în mână o lanternă.

— Mîinile sus! spuse Winter. Sus mîinile, domnule!

Cu o mișcare rapidă, doamna Markham smulse batista de pe fața lui Jim Bartholomew.

— Te recunosc. Ești prietenul lui Margot.

— în primul rînd, dați-mi voie...

La început, amenințat cu pistolul, Jim ridicase mîinile. Acum le cobori și le vîrî în buzunare.

— Ce cauți dumneata aici?

Privirea lui Jim se abătu pe rînd asupra grămezilor de obiecte care se aflau de-a valma în încăpere. Zimbi satisfăcut.

— E o întrebare stupidă, spuse el calm, vă dați seama că n-am venit aici să fac ordine.

— Ai venit să cauți ceva, nu-i așa?

— Cam așa ceva, spuse Jim, puteți lăsa jos revolverul, domnule Winter. Nu e cazul să trageți.

— E cazul să te tîrăsc de guler direct la căpitan, spuse Winter.

Era foarte palid, dar Jim nu-și bătu capul să afle dacă aceasta se datora fricii sau miniei.

— Nu cred că o vei face, adăugă Jim cu amabilitate. La urma urmei, nu pot fugi de pe vapor, așa că nu e nevoie să-l deranjezi pe căpitan la ora asta, dacă cumva el ți-ar permite s-o faci, ceea ce e foarte îndoielnic. Mă cunoști și mă poți găsi cînd vrei.

— Să presupunem că nu te vom găsi cînd vrem, domnule Bartholomew, cred că așa te numești? — într-adevăr, ăsta e numele meu. Urmă o pauză penibilă. — Poți pleca, spuse doamna Markham.

-S-ar părea că nu aveți intenția să mă percheziționați înainte de a pleca, spuse Jim. Cel puțin așa am dedus.

— Poți pleca, spuse din nou doamna Markham, arătîndu-i ușa. Era mai palidă decît Winter.

— Stați puțin, spuse Winter, barîndu-i ieșirea. Nu cred că trebuie să procedați așa, doamnă Markham.

Deși intendentul era un bărbat voinic și bine făcut, Jim îl împinse la o parte ca pe un copil și ieși pe puntea A.

Presupuse că Margot îl aștepta pe puntea de deasupra, unde o și găsi.

între timp, fata fusese în cabină și-și schimbase rochia subțire de seară, cu un taior mult mai potrivit pentru un "țfite-ă-țfite"⁹ în noaptea umedă.

— Mîine, fură primele lui cuvinte, voi fi un respectabil membru al societății, cu alte cuvinte voi descinde din clasa întîi împreună cu prietenul meu de la Scotland Yard care este la fel de sătul de motoare și ulei ca și subsemnatul. — Cum asta? întrebă Margot.

— Mîine seară trecem pe lingă far și puțin după aceea vom ancora la Sandy Hook. în ziua următoare, autoritățile federale vor urca la bord și, crede-mă, o să avem ce vedea.

Ceața se risipise, dar vaporul își păstra încă viteza de zece noduri.

— Ești mai obosit în noaptea asta, nu-i așa? întrebă Margot. Nu mi-ai mai povestit nimic.

9 Întîlnire între patru ochi. în 1. franceză în text. (n.trad.)

— Am avut o aventură destul de interesantă, răspunse Jim, am să ți-o povestesc într una din zilele astea. Sint într-adevăr cam obosit. Ceața asta implică o

sarcină în plus pentru noi, cei din sala mașinilor. Echipele s-au dublat și turele sînt de două ori mai lungi.

— Atunci nu le mai rețin, spuse cu regret fata și el o luă în brațe.

Intenția ta de a mă reține nu e nouă și poate că era neadecădă să-ți dădeai curs mai demult. Dar o poți relua, bineînțeles în ipoteza că scap din pușcărie.

— Noapte bună Jim. cred că am să mă duc și eu la

culcare.

El o sărută din nou și o privi cum se îndepărtează, apoi se întoarse și porni în sens opus.

Margot ajunsese lângă scară cînd își dădu seama că nu stabiliseră cînd va fi următoarea lor întîlnire. îl văzu stînd aplecat peste balustradă, în locul unde îl găsise cu Cecile în brațe. Silueta lui se decupa cu claritate pe fondul alb de ceață și fata se opri o clipă să-l privească.

Și atunci, o altă siluetă se desprinsese din umbra bărcilor; Margot văzu ceva ridicîndu-se și apoi căzînd și auzi un zgomot surd cînd acel ceva îl izbi pe Jim, care căzu moale lângă balustradă. Vru să țipe, dar nu putu. Apoi, înainte să poată scoate vreun sunet sau să facă vreo mișcare, îl văzu pe agresor cum îl ridică pe Jim de picioare, folosind balustrada ca punct de sprijin. îl ridicase destul de sus, cînd fata reuși să țipe, dar era" prea tirziu, pentru că, în timp ce silueta neagră se topea din nou în întuneric, Jim cădea peste balustradă și fata auzi impactul trupului său cu apa. Atunci țipă din nou și alergă pe punte spre pupa vasului. Hotărîrea ei era deja luată și, ajungînd la marginea punții, își smulse fusta și, stabilind la lumina reflectorului locul unde se afla Jim, sări drept ca o săgeată în apă.

Era mai puțin rece decît se aștepta și, cînd se ridică la suprafață, se uită în jurul ei. Văzu umerii negri ai lui Jim și înotă spre trupul lui care începea să se scufunde. îl cuprinse cu brațul, încercînd să-l tragă mai

aproape de rampa luminată a pupei vasului. Apoi ceva plonjă cu zgomot în apă și o puternică flacără verde țîșni cam la cîțiva yarzi de locul unde se afla Margot. întorcînd capul văzu o baliză roșie, care improșca lumină de carbid și-l trase pe Jim într-acolo. I se păru că uriașa carenă a Ceramiei, vine asupra ei, dar pachebotul coti brusc și, în aceeași clipă zgomotul elicei se opri. Auzi voci pe punte și scîrțîitul unei bărci care era lăsată la apă. Se agăță cu disperare de baliză și începu să înoate ca să se mențină la suprafață. Ce se va întîmpla dacă lumina se va stinge, dacă nu vor putea fi găsiți în întuneric? Vaporul era deja la mile depărtare și nu avea cum să se — convingă, în bezna opacă a oceanului, dacă barca fusese i coborîtă; deodată lumina carbidului izbucni din nou facînd apa să scînteieze și Margot începu să distingă zgomotul ritmic al vislelor; barca de salvare, care din locul în care se afla, i se părea monstruos de mare, își făcu apariția și se opri lîngă ei.

CAPITOLUL XV %

îl urcară în barcă mai întii pe Jim și apoi pe fată. Margot nu avea pe ea decît bluza și furoul, și-și dădu seama de asta de-abia cînd barca se afla deja pe punte. Rămase pe loc, pînă cînd cineva îi puse o haină pe umeri și, profitînd de acest lucru, alergă spre cabina ei. Făcu o baie fierbinte, se îmbracă și, în pofida protestelor cumnatei ei, ieși înapoi pe punte să vadă ce se întîmplă cu Jim.

îl găsi îmbrăcat cu o haină de tweed, în mijlocul unui cerc de pasageri curioși pe care-i mințea de la obraz:

— Am căzut peste balustradă, spunea el. Domnișoara Cameron m-a salvat... Nu-mi mai amintesc altceva, mi-am pierdut un timp cunoștința; cînd mi-am revenit, datorită luminii de carbid, domnișoara Cameron mă ținea de urechi la suprafață.

Din fericire, ofițerul de serviciu de pe puntea pupei fusese martorul întregii scene (lucru pe care Jim avea

să-l afle mai târziu) și el aruncase baliza salvatoare. Doctorul îl pan;ă pe Jim și, spre consolarea lui Margot. rana nu era prea gravă. Agresorul fusese pesemne grăbit, pentru că nu-i produsese alt prejudiciu decît o mică rană, a cărei cusătură se reducea la două copci.

— Sînt al tău, spuse Jihi. cînd rămaseră în sfîrșit singuri, dar îți datorez ceva nai mult. decît atît...

— Am să-ți prezint zilele astea nota de plată, îl întrerupse in grabă fata, dar a cum am să mă duc în cabina mea; te las să pălăvrăgești cu gîndurile tale, adăugă ea și, strîngindu l cu afecțiune brațul, plecă

Jim fusese adăpostit într-o cabină mare, pe care o împărțea cu cei doi detectivi de la Scotland Yard Dimineața se trezi cu o durere de cap chinuitoare, dar vizitele repetete ale doctorului, preocuparea de a găsi niște haine, cît și aerul proaspăt al mării, contribuiră la refacerea rapidă; rămăsese doar o senzație de jenă, care luă treptat locul durerii de cap.

în aceeași dimineață, domnul Wimer îl abordă pe căpitanul vasului reclamîndu-i. în caii ta ic de împuternicit al victimei, incidentul care avusese loc*noaptea trecută în cabina doamnei Markham.

Ca răspuns, căpitanul îl informă respectuos că acest caz fusese deja semnalat autorităților competente.

Față de acest răspuns, domul Winter reacționează cam vehement pentru un englez atît de respectabil și atît de autentic.

— Presupun că știți, domnule, că acest Bartholomew este urmărit de poliție și că s-a emis un mandat de arestare împotriva lui, fiind bănuir de omucidere!

— Știu absolut tot în legătură cu acest caz, îi răspunse politicos căpitanul. Dar dumneavoastră sînteți ofițer de poliție?

— Nu, domule, nu sînt, răspunse Winter cu demnitate.

— Atunci puteți fi liniștit; pe vas se află niște ofițeri de poliție care se ocupă de acest caz și puteți fi foarte convins că nu se vor abate de la datorie.

Profitînd de absența lui Winter, doamna Markham îl aborda pe căpitanul Visconti care lenevea într-un șezlong, strălucitor și elegant ca întotdeauna. Visconti o văzu pe Stella venind dinspre puntea de comandă și se execută numaidecît, atunci cînd ea îi făcu semn cu degetul.

— Ești bun să vii puțin în cabina mea, căpitane Visconti?

— Madame, spuse el înclinîndu-se adine, nimic nu m-ar putea face mai fericit.

— Vreau să-ți arăt figurina de Tanagra pe care am cumpărat-o anul trecut din Italia, spuse ea îmbietoare și el o urmă.

Ajunși în cabină, ea închise ușa și, cu un gest mai puțin îmbie* r, îl împinse pe canapea.

— Ce-ai făcut Tony, spuse ea aproape plingînd. Pentru Dumnezeu, de ce a trebuit să-l omori pe Talbot?

Spaniolul își așeză chipiul! pe scaunul din fața lui și rămase cu ochii piremîți pe covor.-

— Crezi că... începu ea.

— A luat legătura cu Siguranța Statului.

— Cum asta? Cînd?

Omul pe care îl numea Tony își înălță umerii eleganți.

— 11 apucase o panică îngrozitoare cu vreo lună înainte; doar știi asta, madonna. La Paris a trebuit să-l țin tot timpul cu ușa încuiată, iar la Londra nu l-am scăpat din ochi. Cînd a aflat că pe vapor se află doi detectivi a intrat din nou în panică. La două zile după ce ne-am imbarcat, a trimis o radiogramă preliminară la Washington, întrebînd dacă mărturia unui gangster poate fi acceptată și luată în considerație și dacă, denunțîndu-și complicită, poate beneficia de o atenuare a pedepsei. Primind un răspuns favorabil, a trimis o nouă

radiogramă de data aceasta mai lungă. Pe lingă toate astea, a comis nebunia de a păstra copiile acestor telegrame pe care Winter le-a găsit în cabina lui.

După o tăcere, femeia întreabă:

— Cine sînt detectivii, îi cunoști?

El încuviință din cap:

— Unul din ei este un tip care a lucrat cu Bartholomew în sala mașinilor, iar celălalt a călătorit tot timpul cu clasa întâi.

— Crezi că... au venit pentru noi?

Omul zimbi.

— În ce te privește, nu cred. După cîte îmi amintesc, în telegrama lui, Talbot nu pomeniște că ești pe vapor.

— Dar vor afla, spuse ea iritată și, netezindu-și rochia, se așează lîngă el, punîndu-i o mină pe umăr.

— Madonna, spuse Visconti grav, există o șansă pentru dumneata... afară de cazul că Winter... și se opri mușcîndu-și buza.

— Ce vrei să spui? întrebă ea, aruncîndu-i o privire rapidă.

— Păr ia mea este că nu poți fi implicată în țiiici una din treburile ie care le-am făcut. Afacerea cu colierul de la Moorford, așa se cheamă locul acela, nu?

Ea dădu din cap.

— Nici nu poate fi pusă pe seama dumitale. E tot afacerea lui Winter. De ce s-a băgat? întrebă el brusc. Am crezut întotdeauna că diamantele erau chiar ale dumitale.

Ea încuviință din nou.

— Da, erau singurii bani pe care i-am cîștigat cinstit în viața mea. Pe vremuri, cineva, care era îndrăgostit de mine, mi-a făcut cadou niște acțiuni Eastern-Lande și banii din profitul realizat i-am investit în diamante, cum m-a sfătuit Winter.

— A fost o nebunie, interveni Visconti. E clar că Winter nu voia să ai avere independentă și bani lichizi

proprii. Tot el ți-a depus bijuteriile în bancă, pentru ca să nu poți dispune de ele. Să știi că m-am interesat de soarta acelui colier și am motive să fiu mai optimist, în legătură cu el.

Apoi, privind-o stăruiitor, adăugă:

— Pot să-ți spun ceva, madonna? întrebă el cu un ton mai confidențial, care o făcu să-l privească alarmată.

— Nu, mai bine nu, te rog...

El făcu un gest de retragere, dar ochii lui, foarte negri, care-l călăuziseră cind implintase cu atîta precizie cuțitul în spatele lui Talbot, erau de astă dată blînzi și umezi.

— Te iubesc din toată inima, madonna, știu că nu-ți place să Ji-o spun pentru că sînt un om care a făcut atîtea crime îngrozitoare, dar te implor, așa cum imploră un copil pe Dumnezeu..., făcu o pauză apoi continuă încet: voi face orice ca să te scot din treaba asta, în cazul în care călătoria noastră se va termina rău.

— Și Winter? întrebă ea, iar spaniolul care făcea pe italianul își dezveli dinții într-un zîmbet bizar.

— Eu nu-l regret pe Talbot, continuă el ca și cînd ar fi gîndit cu voce tare. L-am cunoscut ca om, era rău. Și eu am mîinile pătate de sînge, dar și el. Îți aduci aminte de fata din Hien... adică n-ai cum, pe atunci nu erai cu noi...

Ușa se deschise cu violență și Winter intră, cu fața lividă de furie.

— Ce cauți aici? se repezi el la Tony, ce naica vrei? Tony zîmbi.

— De la tine nu vreau decît puțină politețe, bunul meu Winter, spuse el calm și ceva mai multă amabilitate în comportare.

— Amabilitate? făcu el; știi că ne apropiem de farul plutitor de la Fire-Island?

— Nu mă deranjează deloc, spuse vesel Tony. Ba chiar pe o vreme așa cețoasă îmi face plăcere să știu un far în # apropiere.

— Ascultă, Tony, nu mai face pe deșteptul cu mine, știi foarte bine ce înseamnă un far plutitor pentru oameni ca mine și ca tine, spuse din ce în ce mai furios Winter. Abandonase accentul exagerat englezesc ca și vorbirea târăgănată și pedantă, și azvîrlea cuvinte stîlcite, printre dinți. Cu privirea grea încerca să-l domine pe omul din fața lui.

— Și de ce să nu fac pe deșteptul cu tine? întrebă Tony.

Nu părea deloc îngrijorat și păstra o ușoară indiferență care ar fi putut deruta pe oricine în afară de Winter; el însă știa că în buzunarele acelea bufante degetele spaniolului mîngîiau un cuțit cu lama lungă și că Tony lovește cu mult înainte ca cel mai îndemînat om să-și poată vîri mîna în buzunar după pistol.

Winter zimbi forțat.

— Treaba ta, n-ai decît să fii vesel, dacă așa simți. Dar te asigur că n-ai motive.

— Ce-a spus căpitanul? întrebă doamna Markham.

— Tu ce crezi că a spus, mormăi Winter. Și-a bătut joc de mine. Ai găsit ceva, Tony?

Spaniolul dădu afirmativ din cap.

— Colierul?

Spaniolul încuviință din nou.

— Cînd dracu i l-ai dat? întrebă Winter bănuitor.

— Alaltăieri, spuse Stella.

Winter îi privi pe rînd, cu neîncredere.

— Minți, spuse el. Unde e colierul? întrebă, făcînd un pas către dormitor.

— Nu te mai obosi, spuse cu răceală doamna Markham, colierul a fost depus într-un loc sigur.

Cu fața schimonosită de furie Winter se repezi la ea. înainte să ridice mîna și s-o lovească se auzi o bătaie timidă în ușă.

— Cine e? răcni Winter.

Doamna Markham se îndreptă încet spre ușă, dar Winter o împinse la loc și deschise el.

« Noua venită era Cecile Cameron și privirile lor se înfruntară o clipă. Apoi încordarea dispăru de pe fața lui Winter și un suris ipocrit îi luă locul.

— Pofțiți, doamnă Cameron, spuse el afabil.

Dar Cecile nit avea ochi decît pentru Stella și se îndreptă direct spre ea.

— Ia spune, o întrebă Winter, ce ai de gînd să faci ca s-o scoți pe sora dumitale din necaz?

Cecile se întoarse alarmată spre el.

— E în pericol? întrebă ea încet și Winter mormăi, scos din răbdări:

— Toți sîntem în pericol, nu-ți dai seama?

— Am să fac tot ce pot, spuse Cecile enervată.

— Ba ai să faci mai mult decît poți și cît mai bine, o repezi Winter cu brutalitate. N-ai să-ți poți salva sora, dacă n-ai să faci un efort să-i salvezi soțul.

Cecile îi susținu privirea.

— Am să încerc. Dar împotriva Stellei nu există nici o acuzație. Nici măcar nu figurează în evidența detectivilor de pe vapor.

— De unde știi? întrebă repede Winter.

Tony, care asistase pînă atunci ca un simplu spectator la ' duelul lor, interveni zîbind:

— A stat de vorbă cu simpaticul june Bartholomew și ceea ce spune îmi confirmă cele mai bune speranțe ale mele.

— Speranțele tale? se repezi Winter la el.

— Exact! Speranțele mele. Doresc din tot sufletul ca doamna să nu fie implicată dacă intervine poliția.

Winter îl privi stăruitor.

— Va să zică asta e, spuse el cu prefăcută blîndețe, ăsta era scopul întîlnirilor surorii tale, al vizitelor ei nocturne! Și tu susțineai că încearcă să te determine să renunți la felul ăsta de viață. Mă mințai,

nu-i așa? Ați complotat toți să-mi puneți mie în circă asasinarea lui Talbot. Și Tony face parte din complot?

— Ești nebun, spuse liniștit Tony. Dacă era după mine, aș fi preferat să-l îndop cu un medicament oarecare și aș fi lansat ideea că a luat o doză prea mare, pentru ca nimeni să nu poată fi suspectat.

Winter se întoarse încet către soția lui care, cu ochii închiși, își sprijinea capul pe umărul surorii sale. Era ceva înduioșător de patetic în durerea pe care o exprima fața ei, dar Winter nu era un sentimental...

— Dacă îți închipui că ai să ieși basma curată din afacerea asta și că eu am să fiu țăpul ispășitor, care face închisoare în timp ce scumpa lui soție se va juca de-a doamna din înalta societate în Anglia sau la New York, e cazul să-ți schimbi părerea, spuse el, răsufărând greu. Sîntem în aceeași oală, Stella sau Magda, sau oricare ar fi numele tău; sînt gata să aduc dovezi că ai luat parte la toate afacerile noastre din Europa.

— Și eu sînt gata să aduc dovezi că n-a luat parte, ripostă micul spaniol.

— Tu! exclamă sec Winter.

— De ce nu? La urma urmei nu sînt mai puțin credibil decît tine.

-N-ai decît! spuse Winter îndreptîndu-se spre ușă.

Brusc, furia pe care și-o reprimase depăși toate limitele și explodă cu o înjurătură. Winter se repezi la soția lui, al cărei obraz se făcu alb de spaimă, dar cînd degetele lui îi atinseră beregata, simți în umărul stîng o împunsătură care-l făcu să țipe și să se răsucească pe loc.

-Nu l-am înfipt mai mult de un milimetru, spuse calm Tony, în timp ce Winter își cobori privirea pe lama lungă și subțire din mîna spaniolului. Doar un milimetru! Imaginează-ți, dragul meu, ce-ar fi fost dacă l-aș fi înfipt șaptezeci - optzeci de milimetri!

Winter deschise ușa și ieși fără să răspundă.

Cînd cele două femei își întoarseră privirile spre Tony, acesta avea miinile goale: cuțitul dispăruse în chip misterios.

CAPITOLUL XVI

— Aici e capătul drumului, spuse Jim Bartholomew.

Margot tresări.

— Unde? întrebă ea privind nedumerită în jur. O fișie de ceață spînzura încă deasupra mării, dar Ceramia înainta cu viteză maximă.

— Dacă ești atentă, ai să auzi imediat sirenele din Fire Island.

:— Știi cam multe despre această călătorie avînd în vedere că n-ai mai fost pe-aici.

— E adevărat că n-am fost în Statele Unite, dar, mărturisi Jim, am avut de-a face cu farul Fire-Island. Am ajuns pe vremuri pînă aici, la bordul unui crucișător, urmărind un submarin fugar...

În clipa aceea sirena farului plutitor se auzi dinspre provă, urmată de zbirniitul telegrafului și apoi, la intervale mai lungi, de zgomotul elicelor. — încetnim, spuse Jim.

— Ascultă, zise Margot și îl cuprinse în brațe, dragul meu, vreau să te întreb..

Jim bănuî ce va urma și tăcu. — Ce se va întîmpla cu doamna Markham? El o privi lung.

Ce știi tu despre ea?

j— . — Spune-mi ce se va întîmpla cu ea, I— — Dar știi cine e?

Fata încuviință din cap.

— Mi-a spus Cecile azi-dimineață, e sora ei, cea despre care se spunea că ar fi murit și este măritată cu omul acela îngrozitor pe care-l prezintă drept intendentul ei. Jim privi un timp în zare înainte de-a răspunde. — Frank știe... toate astea?

— Da, răspunse fata, Cecile i-a spus tot înainte de a pleca, chipurile, spre Scoția. Frank s-a purtat cu

multă înțelegere. Dar nu mi-ai spus ce se va întâmpla cu doamna Markham.

— Nu se va întâmpla nimic. Așa numitul Mare Cvartet, cum îl poreclise Sanderson, nu era cunoscut sub acest nume nici de poliția din Anglia, nici de cea din America. Cei pe care-i urmăresc sînt doar Talbot, Trenton și Romano. Margot îl privi mirată.

— Romano? sper că nu te referi la micul și frumosul nostru ofițer de cavalerie?

— Ba chiar el e, distinsul domn, o lămură fără menajamente Jim. Însă numele doamnei Trenton n-a apărut în vreun mandat de arestare. Întotdeauna a fost considerată de către cei de la Scotland Yard ca fiind mai mult sau mai puțin o victimă și am dedus din discuțiile cu cei doi detectivi că poliția americană și-a însușit acest punct de vedere. Pentru mai multă siguranță, unul dintre ei a întrebat în mod codificat Washingtonul și ieri-dimineață a primit un răspuns cît se poate de favorabil pentru doamna Trenton. Firește, mai rămîne un anume risc și anume ca Trenton s-o tragă pe soția lui după el, dintr-un exces de răutate; e un tip diabolic, capabil de orice ticăloșie.

Margot se înfioră.

— Ar fi îngrozitor. Cînd te gîndești că biata fată a fugit cu el cînd era încă elevă. Și a fost destul de pedepsită pentru inconștiența ei.

— Sper că pedeapsa ei va lua sfîrșit, spuse Jim dînd o semnificație mai adîncă vorbelor sale, decît putea presupune Margot.

între timp, Winter se întorsese în cabina soției sale și tocmai împacheta cînd telegraful începu să zbirnîie și veni comanda ca motoarele să-și reducă viteza.

— De ce-or fi încetinit? întrebă distrată Stella.

— N-ai decît să te duci și să-l întrebi dracului pe căpitan, mîrii bărbatul ei.

— Serios, Winter, devii din ce în ce mai insuportabil. Pe tot parcursul acestei călătorii am

încercat să fiu cît mai bună cu tine iar tu ai încercat, și ai reușit, să fii cît mai rău.

— Cînd o să am nevoie de aprecierea ta, am să ți-o cer, răspunse Winter, și cînd am să doresc să-ți ascult glasul, am să te anunț. Dar în clipa de față să-ți ții gura, înțelegi? Pînă cînd o să te autorizez să vorbești, pentru că mai am ceva de rezolvat cu tine și cu Tony. E clar?

— De oricare parte a Atlanticului am trăi, pentru noi e tot un infern, spuse doamna Markham, stînd cu mîinile în poală și privind4n gol.

— N-ai de gînd să taci dracului odată? mîri Winter ridicînd amenințător mîna. Ți-arăt eu ție, ai să dai foarte curînd de dracu', doamna mea.

Stella Markham ridică din umeri.

— Vrei să spui că voi lua foarte curînd drumul lui Talbot și cel pe care ai încercat să-1 expediezi pe Jim Bartholomew?

Fără să-i mai răspundă, Winter se duse la fereastra dormitorului și privi afară. Catargul legănat al unei mici ambarcațiuni care tocmai dispărea către pupa, îl făcu să se schimbe la față.

— Asta e barca poliției, spuse el cu altă voce decît cea de pînă atunci.

Soția lui ridică din umeri și se îndreptă spre ușă.

— Unde te duci?

— Pe punte, să văd, spuse ea ieșind.

— Vino înapoi, strigă el și cînd văzu că nu-l ascultă, îl străfulgeră bănuiala că ea îi ascundea ceva și cu un răget de furie se năpusti în urma ei.

Cobori în fugă pe puntea de comandă căutînd-o cu privirea. Pe ea n-o văzu, dar dădu ochii cu ceva care-i îngheță singele în vine.

Tony se afla la cițiva pași de intrarea în salon, în mijlocul unui grup de trei inși necunoscuți care în mod vădit sosiseră cu șalupa poliției, al cărei catarg se vedea deasupra balustradei. Deși Tony își păstrase zîmbetul și conversa cu dezinvoltură, mîna unuia dintre detectivi,

care ținea strins brațul spaniolului, explica de la sine situația.

Winter se răsuci pe loc, vrînd să se întoarcă din drum, dar un al patrulea necunoscut, în spatele căruia se afla Jim Bartholomew îi bară trecerea pe culoarul îngust.

— Ești așteptat, Trenton, spuse necunoscutul, și dacă ai un pic de minte, n-ai să-mi faci greutate. Mîinile sus!

Așadar, jocul se isprăvise; nu mai avea cum să scape și Trenton, cu fața fleșcăită, vînată și îmbătrînită ridică mîinile. I se puseră cătușele și, apucîndu-l de braț, necunoscutul îl conduse către grupul în centrul căruia se afla Tony Romano; în cîteva secunde, domnul Winter, alias Trenton, își schiță un plan.

— Bună dimineața, dom' șef, spuse el, recunoscîndu-l pe unul dintre polițiști.

— Bună dimineață, Trenton, îi răspunse acesta sec.

— Știți că unul dintre noi a murit? i se adresă Winter detectivului de la Scotland Yard, dar în locul lui răspunse Romano:

— Da, e mort de-a binelea, spuse el vesel, sînt cel mai în măsură s-o certific pentru că eu l-am omorît. Și acum, dragul meu Winter, spuse către complicele său, cred că nemaiavînd nimic de adăugat, îi putem urma pe acești domni.

— O clipă, spuse Trenton cu voce răgușită, căutați trei oameni, nu-i așa?

— Doi vii și unul mort fac trei, spuse ofițerul de poliție.

— Ei bine, veți mai lua încă unul viu...

Tony Romano, care era încă fără cătușe, continua să zîmbească și să păstreze un aer de zeflema pe obrazul delicat și oacheș.

— Prietene, interveni el, ai auzit ce-a zis domnul ofițer, sînt în căutarea a trei inși, dintre care doi vii și unul mort. Mai vrei ceva?

— Da, mai vreau, mirii sfidător Trenton.

— Ești abject, spuse Tony, și vei obține cu totul altceva decît ceea ce vrei.

Vorbise atît de calm, cu un ton care-i trăda atît de puțin intențiile, încît pînă și ofițerul care-l ținea se relaxase.

Încordîndu-și mușchii brațului, Tony zvîcni înainte, iar cei care-l păzeau avură impresia că vrea să-și cuprindă într-o ultimă îmbrățișare tovarășul de suferință.

— Ei, gata acum! spuse cu severitate ofițerul, desparte-i, Riley! n-avem timp de sentimentalisme.

În clipa aceea văzu că pe obrazul lui Trenton, care stătea cu bărbia proptită de umărul spaniolului, era întipărită o expresie de groază.

— Și eu cred că e gata, spuse Romano, și cînd se dădu un pas înapoi, Trenton se prăbuși grămadă.

— Poftiți și cuțitul domnilor, spuse cu amabilitate spaniolul, aruncîndu-l pe puncte și, în timp ce i se puneau cătușele, continuă cu volubilitate: n-o să mai aveți nici o bătaie de cap cu el; și către cei care încercau să oprească sîngele care curgea din rana lui Trenton: e tfort de-a binelea, vă asigur! La fel a murit și amicul nostru Talbot E mai bine așa, nu-mi suridea cîtuși de puțin ideea să compar la proces cu un asemenea ticălos.

Tony fu dus imediat sub puncte, unde fu percheziționat.

— Cred că veți găsi cea mai mare parte din bijuteriile furate de acești trei oameni în sacii pantalonilor de călărie ai amicului Romano, spuse calm Jim.

Romano zimbi:

— Te cred, altfel ce rost ar fi avut acești ridicoli pantaloni bufanți, spuse el cu sînge rece. Unde le

puteam adăposti mai bine decît aici, spuse el bătîndu-și coapsele cu mîinile încătușate, aceste veșminte valorează trei milioane de dolari.

Din ușa deschisă a punții F, un culoar ducea direct către ambarcațiunea poliției. în drum spre ea, Romano se întoarse o clipă spre Jim.

— Salutările mele respectuoase celor care s-au purtat frumos cu mine, spuse el privind-l stăruitor pe Jim și acesta înțelese că mesajul era adresat Stellei Markham.

— De asemenea, vă rog să-i cereți scuze domnișoarei Cameron pentru incursiunea pe care am făcut-o în cabina ei, voiam să mă conving că ceva se află la loc sigur, ca să pot fi liniștit. Aș fi încîntat dacă acel ceva ar rămîne în continuare acolo.

CAPITOLUL XVII

Tony Romano fu arestat și cele două cadavre fură luate, iar pasagerii de pe Ceramia aflară abia atunci despre tragedia care se desfășurase fără știrea lor, pe vas.

Apoi, Jim o căută pe Stella Markham. Nu era singură. Era cu Cecile care o ținea strîns îmbrățișată.

— Vor să mă aresteze? întrebă speriată Stella.

Jim făcu semn din cap că nu.

Ezita să-i vorbească despre ultima ispravă a spaniolului prin care acesta își pierduse și cea mai mică șansă de a scăpa de scaunul electric.

— N-a mai fost nevoie să le justific prezența dumneavoastră pe vas, doamnă Trenton, spuse Jim, singurul om care v-ar fi putut denunța e mort.

Ea-l privi întrebătoare.

— Tony? Tony a făcut asta pentru mine?

în aceeași seară, în camera de hotel pe care o ocupa Cecile, sora ei începu să le povestească.

— Am fugit de la școală cu bărbatul meu. Era, evident, mult mai bătrîn decît mine, dar exercita un fel de fascinație asupra mea, oricum a fost o adevărată

nebuie Nu făcea parte din categoria mea socială, așa că lipsa lui de educație era explicabilă și, pînă la un punct, chiar scuzabilă, pentru că speram, în naivitatea mea, că datorită inteligenței sale putea să ajungă foarte sus. Dar John Trenton n-a fost decît un tilhar; un tilhar cu inima și cu mintea. Mi-a trebuit însă mult timp să înțeleg asta și între timp m-am obișnuit. Cînd am ajuns să-mi dau seama cu cine am de-a face, n-am fost atît de îngrozită, cum era firesc să fiu. Reușea să prezinte situația noastră atît de atractiv, încît îmi găseam eu însămi scuze pentru compromisul pe care-l făceam, rămînînd alături de el. Am asistat pasivă la cele mai multe din escrocheriile lui, pe care le-a continuat mult timp, pînă cînd o femeie-detectiv inteligentă a început să ne urmărească.

Jim zîmbi.

— De ce zîmbești, domnule Bartholomew?

— Foarte curios, răspunse Jim. Am crezut că dumneata erai acea femeie-detectiv, cînd am început să întrezăresc cîte ceva din această poveste.

Stella negă din cap.

— Nu, ea n-a părăsit niciodată America. Dar ne-a arestat pe mine și pe Winter, și cînd a început procesul am pus-o la curent pe sora mea cu ceea ce ni se întîmpla. După ce am ieșit din închisoare, Winter s-a ocupat un timp de tilhării mărunte, apoi a început să lucreze la nivel din ce în ce mai înalt, datorită, în primul rînd, asocierii cu Talbot care era expert în furturile de bijuterii. Am venit în Europa unde au avut loc spargerile pe care le cunoașteți; Winter era cel care concepea întregul plan, iar Tony și Talbot îl executau. Eu nu aveam altceva de făcut decît să pozez în doamnă din înalta societate.

Trăiam pe picior mare, în case închiriate, luxos mobilate, la început în nordul Angliei, apoi în sud. Firește, Winter trecea drept intendentul meu. (Pe fața ei se ivi un zîmbet obosit.) Paradoxal, pentru că, în

realitate, el era stăpînul, iar eu sclava lui. Ah, a murit! exclamă ea deodată cu patimă. Mă bucur că a murit! Dacă aş putea l-aş împinge cu mîinile mele în iad. Stella rămase un timp vibrînd de încordare, apoi izbucni în plîns.

— Cred că am aliat tot ce trebuia să ştim, doamnă Cameron, i se adresă Jim lui Cecile. Dar soţul duinitale ştie?

— I-am spus absolut tot, răspunse aceasta.

Jim ieşi din cameră, luînd-o şi pe Margot.

Erau în drum spre ascensor, cînd fata îl întrebă:

— Ce-ai căutat în cabina Stellei? Pentru că e clar că marinarul misterios pe care l-a văzut strecurîndu-se prin fereastră erai tu. Ce sperai să găseşti?

— Speram să găsesc două lucruri, spuse el. Unul l-am găsit, este vorba de al doilea inel cu "Fiicele Noptii". Ți-amintești ce ne-a spus Cecile, că tatăl ei le-a dăruit ambelor fiice un asemenea inel. Cu prilejul celei de-a doua vizite la Stella Markham am găsit inelul despre care am toate motivele să cred că este originalul furat de la Luvru și, în consecință, contez pe o recompensă substanțială. Cel de-al doilea lucru pe care-l căutam, nu l-am găsit și accst eșec mă costă foarte mult. După cum știi, n-am descoperit bijuteriile care au fost depozitate de doamna Markham la bancă și care, indiferent de proveniența lor, constituie astăzi, după toate probabilitățile, singura ei avere. Iar banca rămîne cu un deficit de 112.000 de lire sterline pe care le-a plătit societății de asigurare, ca să nu mai vorbim de responsabilitatea morală față de clientela noastră. Să-ți arăt inelul.

Îl scoase din buzunarul vestei și i-l arată. Părea, într-adevăr, duplicatul inelului pe care doamna Cameron îl purtase la Moor House în preziua tuturor acelor întîmplări.

Margot îl luă și-l admiră, punîndu-l în deget, apoi i-l restituî.

— Sanderson căpătase fotografia doamnei Markham, purtînd acest inel, și probabil că o suspectat Indus în eroare de aparenta onestitate a jovialului Winter, îl invită pe acesta în noaptea plecării doamnei Markham de la Moorford, cu intenția de a-l chestiona. Cum o suspecta pe Stella pentru asemănarea ei cu femeia din fotografie, i-a cerut probabil lui Winter unele date asupra patroanei sale, pe care dorea să le confrunte cu cele din cazierul primit de la poliție, al doamnei Trenton, pentru a stabili dacă cele două femei nu sînt una și aceeași persoană. Presupun că acesta a fost mobilul întîlnirii între Sanderson și Winter, presupunere pe care însă n-o pot verifica, ambii protagoniști fiind morți.

— Și ce s-a întîmplat după aceea?

— Prin urmare, Winter sosește noaptea la bancă. S-ar putea ca doamna Markham, care urma să plece în aceeași noapte, să-l fi așteptat în mașină, dar n-am nici un indiciu sigur în privința asta.

îngrozit probabil de fotografia prin care Stella putea fi identificată, Winter l-a somat pe Sanderson să i-o dea, amenințîndu-l că-l omoară. Atunci Sanderson a scos revolverul meu ca să se apere. A fost o luptă, dovadă scaunul răsturnat; Winter care era un om foarte puternic a reușit probabil să-i ia revolverul, l-a împușcat pe Sanderson, i-a smuls fotografia și a fugit prin culoar în clipa cînd am intrat eu în biroul meu.

— Și bijuteriile? Ce s-a întîmplat cu ele?

— Am să-ți spun ce s-a întîmplat. în timp ce stăteam uitîndu-mă la Sanderson, am intuit că doamna Markham este implicată cumva în treaba asta. Am luat cheile, am descuiat seiful, așteptîndu-mă să nu mai găsesc bijuteriile. Sanderson imi spusese de dimineată că Winter ceruse să vadă pachetul și chiar desfăcuse puțin un colț pe care-l lipise apoi cu o etichetă; mi-a mai spus că, în timp ce se îndeletnicea cu asta, Winter îi atrăsese atenția asupra unui individ care se afla în

dreptul ferestrei și despre care spunea că patroana lui, doamna Markham, nu-l putea suferi. Am scos deci pachetul din seif, l-am pus pe masă și, fără nici o scuză pentru un bancher și un custode, am rupt sigiliile, am desfăcut pachetul și am găsit, așa cum mă așteptam, cutia de sticlă goală.

— Dar cum s-a întâmplat? întrebă fata.

— Winter a folosit un truc foarte simplu și anume substituirea. Când a venit în dimineața aceea la bancă, a adus un pachet identic cu cel din seif. În timp ce-i distrăgea atenția lui Sanderson, făcându-l să se uite spre fereastră ca să vadă pe cineva, a schimbat între ele cele două pachete. Când am găsit cutia goală am înțeles că era isprava lui Winter și am priceput cum îl păcălise acesta pe Sanderson. Dar mi-am dat seama că doamna Markham este deja plecată și Winter era și el probabil în drum spre Southampton împreună cu ea. Trebuia să iau imediat o hotărîre. Am scos două sute de lire din sertarul în care-mi țineam propriii mei bani, m-am repezit acasă, am luat în grabă sacul de călătorie care era deja pregătit pentru vizita la Londra, unde aveam intenția să-mi petrec noaptea de sîmbătă și am luat ultimul tren spre Exeter. Restul îl știi.

— Dar ce sperai să găsești pe vapor? întrebă Margot.

Jim rîse.

— Speram să-l găsesc pe criminal. Și eram sigur că te găsesc pe tine.

— Ei, poftim! Omul ăsta vorbește despre ambele lucruri, le spune pe amîndouă dintr-o singură răsufare, spuse indignată fata. Și mai speră să mă îndrăgostesc de el și să-l iubesc.

— Sînt sigur că ai s-o faci, răspunse Jim, pentru că ți-am mărturisit cîstit că singurul lucru care m-a făcut să-mi păstrez mintea limpede și inima ușoară a fost că te știam lingă mine.

Margot îi aruncă o privire pătrunzătoare, vrînd parcă să-l cerceteze cît mai în profunzime. Ușa ascensorului se deschise de trei ori dar întrebarea ofițerului "mergeți jos?" rămase fără răspuns.

— Așa crezi tu? întrebă Margot.

— Bineînțeles că așa cred, spuse el cu un aer indignat.

— Ar fi minunat, îngăimă ea pentru ea fata. Dar nu mi-ai spus ce-ai descoperit totuși în legătură cu colierul...

Jim își desfăcu necăjit mîinile.

— Buzunarele pantalonilor de călărie ai lui Tony erau destul de încăpătoare pentru a adăposti o respectabilă cantitate de bijuterii furate în decurs de zece ani. Dar, printre ele, nu s-a găsit nimic ce-ar fi putut aduce cu colierul doamnei Markham. Și lucrul acesta, adăugă Jim, rămîne un punct obscur în desfășurarea anchetei, lucru care mă afectează și în calitatea mea de bancher, și în cea de participant la recompensă. Nu înțeleg unde au dispărut.

— Biata doamnă Markham, spuse Margot, pe care perspectivele financiare ale lui Jim n-o interesau prea mult. Și biata Cecile. Cum se vor termina toate astea?

— Dumnezeu știe!

— Apropo, am uitat s-o întreb pe Stella cine e prietena ei din New York, căreia trebuie să-i dau cutia cu bomboane.

— Cum? întrebă Jim cu un subit interes. Ce prietenă?

— O fată care urmează să mă sune pentru o cutie...

Jim o apucă de mină strigînd:

— Unde e cutia aceea?

Fata îl privi cu ochii mari de mirare.

— Doar nu-ți închipui că...

— Trebuie s-o văd.

Se repezică amîndoi pe culoarul hotelului și, sfîdînd orice conveniențe, Jim o urmă pe fată în odaia ei. Margot deschise geamantanul și, tremurînd de emoție, scoase pachetul în care se afla cutia.

Jim îl desfăcu. Deschise capacul și oftă dezamăgit:

— Sînt într-adevăr bomboane, spuse el, doar dacă... și Jim dădu la o parte stratul de bomboane și scoase un obiect a cărui strălucire trecea prin hîrtia în care fusese învelit.

— Draga mea, spuse el emoționat, bomboanele astea ne vor asigura viitorul atît prin recompensa pe care o vom primi cit și prin perspectivele pe care le deschid carierei mele de bancher.

— Viitorul nostru a fost asigurat cînd ai fost scos din mare, spuse liniștită Margot.

Jim examinează colierul și scoase un fluierat admirativ.

Deodată își aminti ceva.

— Tony a intrat în cabina ta?

•-Italianul? întrebă mirată fata. Da, cel puțin așa bănuiesc... Dar n-am înțeles de ce.

— Ca să se asigure că această cutie e acolo, la adăpost de Winter și, eventual, de poliție. Bănuia că Stella ți-a dat-o în grijă și voia să se convingă și să se liniștească. Astea au fost chiar cuvintele lui. O iubea.

— Sau cel puțin părea că o iubește, spuse Margot mai neîncrezătoare.

— A iubit-o cu adevărat și a salvat-o cu aceeași generozitate cu care m-ai salvat tu cînd ai plonjat în mare, numai în furou.

Margot îl privi muștrătoare.

— Credeam că nu erai în stare să constai acest lucru... domnule Jim Bartholomew.

— Și te surprinde că totuși l-am constatat?

Cărți apărute la Editura VREMEA:

COLECȚIA POLITIST

Edgar Wallace MĂȘTILE MORTII

Arthur Conan Doyle O CRIMĂ CIUDATĂ Arthur
Conan Doyle VAMPIRUL DIN SUSSEX Edgar Wallace
SCAUNUL MORTII Arthur Conan Doyle MISTERUL DIN
VALEA BOSCOMBE Edgar Wallace CASTELANA DIN
ASCOT Georges Simenon NEBUNUL DIN BERGERAC
Edgar Wallace CLUBUL CRIMEI Edgar Wallace
ASASINUL DE LA CAPĂTUL LUMII

Georges Simenon MÎNIA LUI MAIGRET " Aithur
Conan Doyle SEMNUL CELOR PATRU

Georges Simenon

REVOLVERUL LUI MAIGRET ' M. Kolmar ROMI ȘI
GAGII Georges Simenon MAIGRET ȘI MOARTEA
LOUISEI

' COLECȚIA S.F-SUPER-FICTION

A.E. Van Vogt SOARELE SUBTERAN

Cărți în curs de apariție la Editura VREMEA:

COLECȚIA POLITIST

Silver Clare JOI MOARE CATHERINE Edgar
Wallace FECIOARA ȘI DETECTIVUL

Georges Simenon MAIGRET ȘI OMUL SINGUR
Edgar Wallace VALEA FANTOMELOR

COLECȚIA SF-SUPER-FIC TION

A.E. Van Vogt

SILKIE A.E. Van Vogt RĂTĂCITORI PRINTRE
STELE